

РИЧАРД КАСЪЛ

Гледайте
КАСЪЛ

NOVA

УБИЙСТВЕНА ЖЕГА

PRO
BOOK

РИЧАРД КАСЪЛ УБИЙСТВЕНА ЖЕГА

Превод: Илиана Велчева

chitanka.info

Когато авторката на най-мразената клюкарска рубрика в Ню Йорк, Касиди Таун, е открита мъртва, Хийт се изправя срещу най-различни заподозрени, всеки от които има сериозен мотив да убие най-безскрупулната светска хроникьорка в Манхатън.

Разследването обаче се усложнява, когато Ники отново се натъква на известния журналист Джеймисън Руук. Предвид скорошната им раздяла, тя предпочита да избегне болезнените емоции, но привлекателният остроумен писател също е забъркан в случая и това я принуждава все пак да се съюзи с него. Неразрешеният романтичен конфликт и сексуалното напрежение между тях поражда искри, докато Хийт и Руук се впускат в търсене на убиеца сред знаменитости и гангстери, певици и проститутки, професионални спортисти и опозорени политици, а този нов експлозивен случай ги отвежда в един блестящ свят, изтъкан от тайни, фалшиви фасади и скандали.

Ричард Касъл е автор на многобройни бестселъри, включително радушно приетата от критиката поредица за Дерик Сторм. Първият му роман „Сред дъжд от куршуми“, публикуван още докато Касъл е в колежа, получава престижната награда за криминална литература „Том Строу“ на организация Ном дьо Плум. В момента Касъл живее в Манхатън с дъщеря си и майка си, които изпълват живота му с радост и вдъхновение.

ЕДНО

Ники Хийт размишляваше за червените светлини и защо те сякаш продължават много по-дълго, когато няма движение. Чакаше на светофара на пресечката между „Амстердам“ и 83-а улица и вече беше минала цяла вечност. Следователката се отзоваваше на първото си повикване за деня и сигурно би могла да включи буркана, за да вземе левия завой, но престъплението бе извършено отдавна, патоанатомът вече беше отишъл на мястото, а трупът нямаше да избяга. Тя използва паузата, за да повдигне капачето на чашата с кафе и да провери дали е изстинало достатъчно. Евтината бяла пластмаса се спуска и половината от капачето остана в ръцете ѝ. Хийт високо изруга и захвърли безполезната половинка на килимчето пред пътническата седалка. Точно когато се канеше да отпие и да утоли отчаяната нужда от кофеин, който да разпръсне утринната мъгла в главата ѝ, зад нея писна клаксон. Светофарът най-сетне светеше зелено. Естествено.

Със сръчно движение тя наклони чашата така, че инерцията от завоя да не попари скута и пръстите ѝ с кафе, и зави по 83-а. Точно беше изправила волана, минавайки покрай „Кафе Лало“, когато пред колата изникна куче. Хийт удари спирачките и кафето плисна по полата ѝ, но тя се тревожеше повече за кучето.

За щастие не го удари. Дори не го стресна. Кучето — дребна немска овчарка или смес с хъски — дръзко стоеше на сред улицата, без да се движи, като просто се взираше в нея през рамо. Ники се усмихна и му помахна, но то остана на мястото си. Втораченият му поглед я притесни, беше предизвикателен и натрапчив. Очите бяха зловещи и пронизващи, скрити под постоянно навъсени тъмни вежди. Докато разглеждаше кучето, ѝ се стори, че в него има нещо сбъркано. Сякаш изобщо не беше куче. Видя ѝ се твърде дребно за овчарка или хъски, а грубата му козина беше кафеникава, поръсена със сиво. Муцуната беше твърде тънка и изострена. По-скоро като на лисица. Не — това беше койот.

Нетърпеливият шофьор зад нея отново наду клаксона и животното си тръгна. Не панически, а в лек тръс, изпълнен с елегантност, скрита скорост и нещо друго. Арогантност. Тя го наблюдава, докато стигна до другия тротоар, където спря, стрелна я през рамо, като нагло срещна погледа ѝ, и хукна към „Амстердам“. Доста неприятно начало на деня — първо едва не удари животното, после този зловец поглед. Ники продължи напред, попивайки кафето със салфетки от жабката. Прииска ѝ се тази сутрин да беше избрала черна пола, а не сиво-кафява.

Така и не ѝ беше станало по-лесно да застане лице в лице с труп. Докато седеше зад волана на ъгъла между 86-а улица и „Бродуей“, паркирала зад камионетката на патоанатома, и го наблюдаваше как работи, тя отново си каза, че може би това е хубаво. Той беше приклепнал на тротоара пред общата витрина на магазин за дамско бельо и най-новата пекарна за кексчета за ценители. Меланж от, меко казано, двусмислени послания. Ники не виждаше жертвата — боклукчиите из целия град стачкуваха и до канала се издигаше планина от отпадъци, стигаща до кръста ѝ, която обграждаше немалка част от тротоара и скриваше трупа. Дори в утринния студ тя ясно долавяше миризмата на гниещ двудневен боклук. Купчината обаче представляваше полезна бариера, която ограничаваше зяпачите. По улицата вече сновяха десетина ранни пилета, а зад жълтата лента, опъната до входа на метрото, се тълпяха още толкова.

Тя погледна към електронния часовник върху фасадата на банката отсреща, където проблясваха часът и температурата. Беше само 6:18. Смените ѝ все по-често започваха така. Спадът в икономиката се беше отразил на всички и според собствените ѝ наблюдения, дали заради съкращенията в полицията, дали заради типа икономика, която задвижваше престъпността, или и двете, напоследък Хийт се сблъскваше с повече трупове. Не ѝ беше нужно Даян Сойър да извади статистическо проучване, за да прецени, че дори бройката да не се покачва, убийствата стават по-начесто.

Каквато и да беше статистиката обаче, жертвите имаха значение за Ники, всяка за себе си. Тя си беше обещала никога да не се превръща в търговец на едро, що се отнася до убийствата — не беше

нито в гените, нито в опита ѝ. Загубата, която бе претърпяла преди почти десет години, превърна вътрешностите ѝ в кървави конфети, но между грубите душевни белези след убийството на майка ѝ все още се подаваха стръкчета емпатия. Капитан Монтроус от управлението веднъж ѝ каза, че именно затова е най-добрият му детектив. Тя предпочиташе да бе постигнала това без болката, но картите ги раздаваше някой друг и ето — в тази иначе прелестна октомврийска сутрин в раната ѝ отново се посипа сол.

Ники изпълни личния си ритуал — бърз размисъл за жертвата, който заздравяваше връзката ѝ със случая заради онова, което самата тя бе преживяла като жертва, и най-вече в чест на майка ѝ. Отне ѝ само пет секунди, но ѝ помогна да се почувства готова. Тя слезе от колата и отиде на работа.

Детектив Хийт мина под жълтата лента през един проход в купчината боклук и се стресна при вида на собствената си снимка на корицата на стар брой на списание „Фърст Прес“, което се подаваше от торба с боклук, пъхнато между картон за яйца и една лекьосана възглавница. Господи, как ненавиждаше тази поза — в кабинката ѝ в полицейското управление, качила стъпало на стола, със скръстени ръце и пистолет „Зиг Зауер“ в кобура, окачен на бедрото ѝ до значката. И това ужасно заглавие:

ПРЕСТЪПНОСТТА СРЕЩУ ЖЕГАТА^[1]

„Поне някой е проявил благоразумието да го изхвърли“, помисли си тя и се присъедини към следователи Роули и Очоа. Двата партньори, на които с обич бяха прикачили колективния прякор „Роуч“^[2], вече работеха и я поздравиха.

— Добро утро, колеги.

Роули я погледна и каза:

— Бих ти предложил кафе, но виждам, че даже си облякла едно.

— Много смешно, направо си за собствено сутрешно предаване — каза тя. — Какво има тук?

Хийт сама огледа наоколо, докато Очоа ѝ съобщаваше какво знаят за жертвата. Беше мексиканец, на 30 до 35 години, с работнически дрехи и лежеше по гръб върху торбите с боклук на тротоара. По меката кожа на врата му имаше ужасяващи разкъсвания и следи от зъби, както и по корема му, където тениската беше раздрана. Ники си спомни за койота и се обърна към патоанатома.

— Какви са тези ухапвания?

— Допускам, че следите са постмортем. Виждате ли раните по ръцете и дланите? — попита той и посочи отпуснатите до тялото ръце. — Това не са ухапвания от животно, а защитни рани, нанесени с хладно оръжие, бих казал нож или отварач за кашони. Ако е бил още жив, когато го е нападнало кучето, щеше да има ухапвания по ръцете, а няма. Виж това — той коленичи до тялото, а Хийт клекна до него, вперила поглед в скрития в гумена ръкавица пръст, с който патоанатомът сочеше към дупка в тениската на убития.

— Прободна рана — констатира Ники.

— Ще разберем със сигурност след аутопсията, но се обзалагам, че това е причинило смъртта. Кучето просто е ровело в боклука. — Той замлъкна. — Освен това, детектив Хийт...

— Да?

Тя се втренчи в него, чудейки се какво още има да ѝ съобщи.

— Ужасно ми хареса статията за вас в последния брой на „Фърст Прес“. Поздравявам ви.

Стомахът на Ники се върза на възел, но тя благодари и бързо се отдалечи, заставайки до Роули и Очоа.

— Някакви документи?

— Никакви — отвърна Очоа. — Няма портфейл, нито лична карта.

— Униформените обикалят квартала — каза Роули.

— Хубаво. Някакви свидетели?

— Още не — отвърна Роули.

Хийт наклони глава на една страна и огледа апартаментите в небостъргачите от двете страни на „Бродуей“. Очоа предвиди въпроса ѝ.

— Проверяваме апартаментите, които гледат към улицата, за да разберем дали някой не е видял или чул нещо.

Тя наведе очи към него и леко се усмихна.

— Браво. Освен това проверете дали в магазините са забелязали нещо. В пекарната сигурно е имало служители още рано-рано. И не забравяйте камерите за наблюдение. Ако извадим късмет, онази в бижутерския магазин отсреща може да е записала нещо. — Тя посочи с глава нагоре по улицата, към някакъв мъж, чиито пет вързани кучета бяха замръзнали на команда „седни“.

— Кой е този?

— Той е открил тялото, обадил се е на 911 в 5:37.

Ники го разгледа — беше около двадесетгодишен, със стройна фигура, тесни дълги джинси и драматичен шал.

— Нека да позная — АМТИТН.

Като нюйоркски полицаи от управление в Горен Уест Сайд, с екипа ѝ си имаха кодови названия за някои от типажите, които живееха и работеха там. АМТИТН означаваше актьор-модел-танцьор-и-т.н.

— Почти, следователю — Очоа погледна в тефтера си и продължи: — Господин Т. Майкъл Дав, следва актьорско майсторство в университета „Джулиард“, натъкнал се на трупа, докато кучето го хапело. Казва, че неговите го нападнали едновременно и то побягнало.

— Ей — каза Хийт. — Какво значи „почти“, той си е актьор.

— Да, но е актьор, който разхожда кучета.

Ники разтвори сакото си, за да прикрие ръката си от зяпачите, и му показа среден пръст.

— Взе ли му показания? — Очоа вдигна тефтера и кимна утвърдително. — Значи приключихме тук — каза тя. И тогава се сети за койота и погледна към младежа. — Искам да го разпитам за онова куче.

Ники веднага съжали за решението си. Беше на десет крачки от кучкаря, когато той извика:

— Олеле боже, това наистина сте вие! Ники Хийт!

Минувачите по-нагоре по тротоара тръгнаха към тях, като по-скоро се чудеха защо е това внезапно вълнение, отколкото защото знаеха коя е, но Ники реши да не поема рискове. Тя инстинктивно наведе очи към паважа и се обърна настрани, възприемайки класическата поза на знаменитостите по таблоидите, когато папараците ги изненадаха на излизане от някой ресторант.

Тя се доближи и се опита да подмами малкия да свали децибелите, като самата тя заговори тихо.

— Здравейте, да, аз съм детектив Хийт.

Той не само не реагира на тона ѝ, но изпадна в още по-шумен възторг.

— Може ли да се снимам с вас, г-це Хийт? — И протегна мобилния си телефон към двамата ѝ колеги.

— Хайде, Очоа — каза Роули. — Да видим как я карат в Съдебна медицина.

— Това... Роуч ли са? Те са, нали? — извика свидетелят. — Точно както в статията! — Роули и Очоа се спогледаха, без да крият презрението си, и продължиха нататък. — Е — каза Т. Майкъл Дав, — в такъв случай ще се задоволя и с това.

Той протегна ръка напред, доближи лице до това на Хийт и си направи автопортрет. Като повечето хора от поколението „Кажки зеле“, Ники беше програмирана да се усмихва, когато я снимат. Не и този път — сърцето ѝ се беше смъкнало в петите и тя беше сигурна, че на снимката ще изглежда като престъпник.

Почитателят ѝ погледна екрана и каза:

— Защо сте толкова скромна? Та вие сте на корицата на известно списание! Миналия месец — Робърт Дауни Младши, този месец — Ники Хийт. Вие сте знаменитост!

— За това може да поговорим по-късно, г-н Дав. В момента ме интересува какво сте видели във връзка с убийството.

— Не мога да повярвам! — възкликна той. — Аз съм очевидец в разследването на най-добрият разследващ убийства в Ню Йорк!

Ники се зачуди дали ще я подведат под съдебна отговорност, ако го застреля. Ако го простре на място. Вместо това обаче каза:

— Не е точно така. Сега искам да ви попитам...

— Не сте най-добрата, така ли? Не и според онази статия.

Онази статия. Онази проклета статия. И Джеймисън Руук, проклетникът, който я написа.

Тя от самото начало усещаше, че нещо не е наред. Миналия юни, когато списанието възложи материала на Руук, задачата му беше да напише подробна статия за отряд от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция, известен с високия брой успешно разрешени случаи. От управлението решиха да съдействат, защото тя щеше да генерира положително внимание, особено ако придадеше на полицията почовешко излъчване. Когато избраха отряда на Хийт, тя никак не се

зарадва на това, че щяха да ги изложат на показ, но се съгласи, защото така нареди капитан Монтроус.

Когато Руук тръгна с тях, идеята беше да ги придружава седем дни, като прекарва време с всеки член на екипа. До края на първия ден обаче той промени ъгъла и заяви, че статията ще се получи по-добре, ако разкаже историята изцяло през погледа на началника на отряда. Погледът на Ники без усилие съзря за какво всъщност става дума — едва прикрит повод да обикаля около нея. Естествено, той скоро започна да я моли да излязат да пият нещо, да вечерят, да закусват, да ѝ предлага служебни пропуски за концертите на група Стийли Дан и до официалните коктейли за откриването на изложба със скици на Тим Бъртън. Руук обичаше небрежно да споменава известни имена, но освен това всъщност имаше връзки.

Той използва познанството си с кмета, за да продължи да я придружава на работа седмици след като определеното време изтече. И с течение на времето, въпреки усилията си, Ники започна да се чувства, ами, заинтригувана от този мъж. Не защото се познаваше отлично с всички, от Мик Джагър до Боно и Саркози. Или защото беше сладък и изглеждаше добре. Страхотният задник си е страхотен задник и нищо повече, макар че не бива да се пренебрегва напълно. Харесваше ѝ... пълният комплект.

Дали заради канонадата от чар, с която я обстрелваше Джеймисън, дали заради нейната страст към него, двамата преспаха заедно. После пак. И пак... Като се замислеше, сексът с Руук винаги беше страхотен, но невинаги илюстрираше отличната ѝ преценка. Когато бяха заедно, мисленето отстъпваше пред блясъка на фойерверките. Както се изрази той в нощта, когато правиха любов в кухнята, след като хукнаха към дома му наред поройния дъжд, „На жегата не можеш отказа“. „Писател“, помисли си тя. И все пак това беше съвсем вярно.

Що се отнасяше до нея, нещата започнаха да се разпадат, когато стана дума за тъпата статия. Руук още не ѝ беше показал черновите си, когато в управлението дойде фотографът и първият знак беше, че иска да снима само нея. Тя настоя за снимки на екипа, особено на Роули и Очоа, нейните богатири, но успя да уговори само една групова, на която хората ѝ се наредиха зад нея. Най-лошото обаче бяха позите. Когато капитан Монтроус ѝ каза, че трябва да съдейства, Ники позволи

няколко импровизирани снимки, но фотографът, всеизвестен с маниера си на булдозер, започна да ѝ нарежда как да застане.

— Тези са за корицата — каза той. — С импровизации няма да стане.

Така че тя го послуша, поне до момента, в който ѝ нареди да изглежда по-свирепа, докато наднича през решетките в затвора.

— Хайде де, нали отъмъщаваш за майка си, покажи малко от тоя огън, за който постоянно чета.

Същата вечер тя накара Руук да ѝ покаже статията. Когато приключи, го помоли да я извади от нея. Не само защото той я беше изкарал звездата в отряда. Или защото омаловажаваше усилията на екипа ѝ, превръщайки останалите в бележки под линия. Или защото щеше да я изправи пред очите на всички — „Пепеляшка“ беше един от любимите ѝ филми — но Ники предпочиташе да му се наслаждава като на приказка, пред това да го живее. Най-голямото ѝ възражение беше, че статията е твърде лична. Особено там, където се говореше за убийството на майка ѝ.

Реши, че Руук е заслепен от собственото си творение — имаше отговор за всеки неин довод. Каза ѝ, че е писал много такива профили и преди публикацията всеки един от обектите се е паникьосвал по същия начин. Ники отвърна, че може би е време да започне да се вслушва в онова, което му казват. Започнаха да спорят и той каза, че не може да я извади от статията, защото статията — това е самата тя.

— Освен това дори да исках, няма как. Вече е набрана за печат.

Онази вечер го видя за последен път. Преди три месеца. Реши, че ако не го види повече, всичко ще бъде наред. Той обаче не се примири безропотно. Може би смяташе, че с чар ще успее да я умилостиви — иначе защо продължаваше да ѝ звъни след десетки отговори „не“ и стена от неприятни обаждания? Явно накрая схвана, защото престана да прави опити. Допреди две седмици, когато списанието излезе и Руук се опита да привлече вниманието ѝ, като ѝ прати един подписан брой, бутилка сребърна текила „Патрон“ и кошница зелени лимони.

Ники даде списанието за вторични суровини и подари алкохола на партито на детектив Ливайн, който се възползваше от възможността за ранна пенсия, за да закара лодката си до Форт Ленард Ууд, Мисури, и да започне да дави червеи. Докато останалите пиеха шотчета текила, Ники се придържаше към бирата.

Това беше последната ѝ анонимна вечер. Надяваше се, че както бе предрекъл г-н Уорхол, славата ще трае само петнадесет минути, но през изминалите две седмици всичко си оставаше същото, където и да отидеше. Понякога я зяпаха, друг път коментираха, но неизменно ѝ досаждаха. Не само ѝ беше неприятно, че я разпознават — освен това всеки поглед, всеки коментар и всяка снимка с мобилен телефон ѝ напомняше за Джеймисън Руук и проваления романс, който искаше да забрави.

Един гигантски шнауцер се поддаде на изкушението и започна да ближе млякото и захарта по страничния шев на полата на Ники. Тя го погали по главата и се опита да върне Т. Майкъл Дав обратно към всекидневието.

— Всяка сутрин ли разхождате кучетата тук?

— Точно така, шест сутрини в седмицата.

— Преди виждали ли сте убийтия тук?

Той драматично замълча. Ники се надяваше, че тепърва ще започне да играе на ниво „Джулиард“, защото до момента се справяше колкото слаб комик в нощен клуб.

— Не — оповести той.

— В показанията си сте казали, че когато сте дошли, го е хапело куче. Можете ли да го опишете?

— Изглеждаше шашаво, детективе, като малка овчарка, обаче някак си диво, нали разбирате?

— Като койот ли? — попита Ники.

— Ами, да, предполагам, но хайде стига — като се огледах за последно, се намирахме в Ню Йорк.

Ники си беше помислила същото.

— Благодаря ви за съдействието, господин Дав.

— Какво говорите, тая вечер ще пиша в блога си за това!

Хийт се отдалечи, за да вдигне мобилния си телефон.

Диспечерът ѝ съобщи за анонимен сигнал — убийство при взлом в частен дом. Тя се отправи към Роули и Очоа, докато разговаряше, но те вече бяха разчели езика на тялото ѝ и се подготвиха да тръгват още преди да е затворила.

Ники огледа местопрестъплението. Полицаяте вече описваха мястото, магазините наоколо нямаше да отворят поне още два часа, а

екипът по събиране на доказателства вече действаше. За момента нямаха повече работа тук.

— Още един, момчета — Тя откъсна страницата от тефтера си и подаде адреса на Роули. — След мен. На 78-а улица, между „Кълъмбъс“ и „Амстердам“.

И Ники се подготви за среща с нов труп.

Първото нещо, което забеляза, когато влезе в 78-а улица от „Кълъмбъс“, беше тишината. Тъкмо минаваше седем часът и първите слънчеви лъчи докосваха куличките на Музея по естествена история, разпръсквайки златиста светлина, която превръщаше жилищния квартал във ведър градски пейзаж, който направо молеше някой да го запечата на снимка. Спокойствието обаче също й се стори странно.

Къде бяха униформените? Къде бяха линейката, жълтата лента и групата зяпачи? Като разследващ полицай тя беше свикнала да пристига на местопрестъплението след първите.

Роули и Очоа реагираха по същия начин — личеше си от начина, по който отметнаха палтата от оръжията си, докато излизаха от колата и се огледаха, вървейки към Ники.

— Дали това е адресът — каза Очоа, без да задава въпрос. Роули се завъртя, за да огледа бездомника, който ровеше в боклука до пресечката с „Амстердам“. Освен него в западната част на 87-а нямаше никой.

— Все едно сме се появили първи на купон.

— Теб все едно те кани някой — заяде се партньорът му, докато приближаваха червеникавокафявите сгради. Роули не му отвърна. Щом стъпиха на тротоара, бърбенето секна, сякаш бяха пресекли невидима черта. Един по един минаха през пролука в редовете отпадъци и торби с боклук и застанаха от двете страни на Хийт, която спря пред съседната сграда.

— Адресът е в блок А, тоест, тук — приглушено каза тя, сочейки към приземния апартамент на половин етаж под нивото на улицата. Пет гранитни стъпала водеха от тротоара към малък тухлен двор, ограден с метален парапет, украсен с дървени саксии за цветя. Зад натруфените железни решетки на прозорците бяха спуснати тежки завеси. Фасадата над тях беше изпъстрена с декоративни каменни панели, а под свода, оформен от полегатите стълби, които водеха към апартаментата горе, зееше широко отворената предна врата.

Ники им направи знак и ги поведе към нея. Хората ѝ я последваха, готови да я прикрият. Роули наблюдаваше задния фланг, а Очоа беше резервният чифт очи на Хийт, която сложи ръка на пистолета си и се съсредоточи върху противоположната страна на входа. Когато се увери, че са готови и на позиция, тя извика:

— Полиция, ако вътре има някой, обадете се!

Те спряха и се заслушаха. Нищо.

Тренировките и дългогодишната работа в екип бяха превърнали тази част в рутина. Роули и Очоа впериха очи в нейните. Изчакаха да кимне три пъти, извадиха оръжията си и я последваха вътре, присвили колене и наведени леко напред.

Хийт бързо мина в коридора през малкото фоайе, следвана от Очоа. Целта беше да се движат бързо и да огледат всички стаи, като се прикриват един друг, но и да внимават да не се съберат на едно място. Роули беше изостанал, за да им пази гърбовете.

Първата врата отдясно водеше към официална столова. Хийт и Очоа влязоха заедно, тръгвайки в противоположни посоки. Вътре нямаше никой, но цареше пълна бъркотия. Чекмеджета и антични сандъци зееха над разхвърляните по дървения под сребърни прибори и порцеланови съдове.

От другата страна беше всекидневната, където цареше същият хаос. Върху разкъсаните книги лежаха обърнати столове и катурнати масички. Под сняг от бели пера се гушеха изпочупени вази и керамични изделия. От рамките висяха късове платно — някой беше раздрал картините. Купчина пенел от огнището се стелеше в камината и по ориенталския килим пред нея, сякаш оттам бе изпъзляло някакво същество.

За разлика от предната част на апартамента, в съседната стая светеше лампа и от мястото си Ники прецени, че е кабинет. Тя направи знак на Роули да остане на мястото си и да държи нея и Очоа под око, докато застанат от двете страни на вратата. Щом тя кимна, двамата нахлуха вътре.

Мъртвата изглеждаше на около петдесет години и седеше пред бюрото в офис стол, с глава, отпусната толкова назад, че сякаш беше замръзнала при засилката преди силна кихавица. Хийт описа кръг във въздуха с лявата си ръка, за да подсказже на партньора си да бъде нащрек, докато тя обикаля из отломките, пръснати по пода на офиса и

проверява дали жертвата диша и има пулс. Отдръпна ръка от студената плът на трупа, вдигна очи и поклати глава.

От другата страна на коридора се чу звук и всички се обърнаха едновременно. Вратата на стаята, от която се бе разнесъл, беше затворена, но по лъскавия линолеум под нея се разливаше светлина. Хийт си представи най-вероятното разположение на стаите. Ако това беше кухнята, значи вратата, която видя в задната част на столовата, също водеше натам. Тя вдигна пръст към Роули и му даде знак да обиколи и да я изчака. Посочи часовника си и сякаш го разсече на две, указвайки половин минута. Той погледна към китката си, кимна и тръгна.

Детектив Очоа вече стоеше от едната страна на вратата. Тя застана от другата и вдигна ръката с часовника. На третото кимване нахлуха решително и шумно.

— Полиция! Не мърдайте!

Седналият пред кухненската маса мъж видя три пистолета, насочени към него от две врати и изпищя, вдигайки високо ръце. Когато осъзна какво става, Ники извика:

— Какво значи това, по дяволите?

Мъжът бавно свали едната си ръка и извади слушалките „Сенхайзър“ от ушите си. Преглътна с мъка и каза:

— Кое?

— Питам какво, по дяволите, търсиш тук!

— Вас чаках — каза Джеймисън Руук. Съзря на лицата им нещо, което не му хареса и добави: — Нали не очаквахте да седна вътре при нея?

[1] Игра на думи с фамилията на главната героиня — Ники Хийт — на английски „Heat“ означава жегга. — бел.прев. ↑

[2] От английската дума „goach“, хлебарка — бел.прев. ↑

ДВЕ

Следователите прибраха пистолетите си, а Руук въздъхна.

— Мисля, че съкратихте живота ми поне с десет години.

— Имаш късмет, че изобщо си жив — сряза го Роули. — Защо не ни отговори?

— Попитахме дали има някой — добави Очоа.

Руук просто вдигна айфона си.

— Бийтълс. Трябваше да престана да мисля за т-р-у-п-а. — Той изкриви лице и посочи към съседната стая. — Открих обаче, че „Един ден от живота“ не е най-ободряващият начин да се разсееш. Вие нахлухте точно накрая, точно на голямата заря с пианото. Сериозно! — Той се обърна към Ники и се усмихна многозначително. — Аплодисменти за избора на момента.

Хийт се опита да пренебрегне намека, който, поне според нея, не беше никак деликатен. Огледа Роуч и реши, че е по-чувствителна, отколкото си мислеше или пък просто беше шокирана от това да го види точно тук. Ники и преди се беше сблъсквала със стари любовници — кой ли го е избегнал, — но не и на място, където е станало убийство. В едно обаче беше сигурна — не ѝ беше приятно, че станалото я е разсеяло и трябваше да го пренебрегне.

— Роуч — делово каза тя, — вървете да огледате останалата част от жилището.

— О, тук няма никой, проверих — Руук вдигна длани нагоре. — Обаче нищо не съм пипал, кълна се!

— Проверете въпреки това — отговори Ники и колегите ѝ тръгнаха да огледат останалите стаи.

Когато останаха сами, Руук каза:

— Радвам се да те видя пак, Ники. — Ето я пак проклетата усмивка. — О, и мерси, че не ме застреля.

— Какво правиш тук, Руук? — тя се опита да отстрани и най-малката игривост, която влагаше предвид заради значението на фамилията му^[1]. Той имаше нужда да му подрежат крилата.

— Както казах, чаках те. Аз съобщих за трупа.

— Не това ме интересува. Ще задам въпроса си по друг начин. Защо изобщо си на местопрестъплението?

— Познавам жертвата.

— Коя е тя?

След всичките тези години в полицията Ники все още се затрудняваше с миналото време, когато говореше за жертва на убийство. Поне през първия час след откриването ѝ.

— Касиди Таун.

Хийт не можа да се въздържи. Извърна се, за да надникне в кабинета, но от мястото си не можеше да види убитата, само разпръснатите като от торнадо предмети.

— Която пише клюкарската колонка?

Той кимна.

— Да, Кречеталото.

Тя веднага започна да изчислява как явното убийство на влиятелната икона на „Ню Йорк Леджър“, чиято колона „Светска суматоха“ беше първото нещо, което повечето нюйоркчани четяха сутрин, главоломно ще вдигне залога при този случай. Когато Роули и Очоа се върнаха и обявиха, че апартаментът е празен, тя каза:

— Очоа, най-добре се обади на патоанатома. Предупреди го, че тук чака важна личност. Роули, ти се обади на капитан Монтроус и му кажи, че работим по Касиди Таун от „Леджър“, за да не го изненада някой. Освен това го помоли да прати екипа по събиране на доказателства и да докара няколко униформени още сега.

Хийт вече си представяше как обляният в златни лъчи квартал, на който се наслаждаваше преди няколко минути, скоро ще се превърне в медиен панаир.

Щом Роули и Очоа излязоха от кухнята, Руук стана и пристъпи към Ники.

— Липсваше ми, сериозно говоря.

Ако тази стъпка трябваше да ѝ каже нещо с езика на тялото, тя също му даде няколко невербални сигнала. Обърна му гръб, извади репортерския си тефтер и химикалка и отгърна нова страница. Познаваше себе си достатъчно добре, за да е наясно, че леденото послание е насочено колкото към него, толкова и към нея самата.

— В колко часа откри тялото?

- Около 6:30. Виж, Ники...
- Кога около 6:30? Имаш ли по-точна представа за времето?
- Пристигнах точно в 6:30. Получи ли имейлите ми?
- Пристигна в стаята, в която я откри, или отвън?
- Отвън.
- И как влезе?
- Вратата беше отворена, точно както я заварихте.
- И ти направо влезе?
- Не. Почуках. После извиках. Видях бъркотията и отидох да видя дали тя е добре. Реших, че може би е влязъл крадец.
- Хрумна ли ти, че вътре може да има някой, освен нея?
- Беше тихо, така че влязох.
- Много смело.
- Случва ми се, както може би си спомняш.

Ники изглеждаше съсредоточена върху бележките си, но всъщност си припомняше нощта в коридора на „Гилфърд“ миналото лято, когато Ноа Пакстън използва Руук като човешки щит. Въпреки опрания в гърба му пистолет, той успя да изблъска Пакстън и да осигури чист изстрел на Ники. Тя вдигна глава и каза:

- Тя къде беше, когато я откри?
- Където е в момента.
- Значи не си я местил.
- Не.
- Докосна ли я?
- Не.
- Как разбра, че е мъртва?
- Аз... — поколеба се той и продължи. — Разбрах.
- Как разбра, че е мъртва.
- Като... плясках.

Ники не можа да се сдържи, смехът сам изригна. Ядоса се на себе си, но такъв смях няма как да вземеш назад. Можеш само да се опиташ да потиснеш следващия изблик.

- Значи... пляска?
- Аха. Силно, за да... проверя. Ей, не се смей, можеше да е заспала или пияна, откъде да знам? — Той изчака Хийт да се успокои. И си даде сметка, че собственият му кикот напират да излезе. — Не беше като аплодисменти. Просто...

— Си плеснал.

Усмивката на кара ъгълчетата на очите му да се присвият и Ники усети, че започва да омеква. Това не ѝ хареса, така че дръпна шалтера.

— От къде познаваше жертвата? — каза тя на тефтера си.

— От няколко седмици работим заедно.

— С клюкарски колонки ли се занимаваш вече?

— За бога, не. Убедих „Фърст Прес“ следващата ми статия да е за Касиди Таун. Не толкова за клюките, колкото за една влиятелна жена в бизнес, доминиран от мъже, за това как хората и обичат, и мразят тайни — сецаш се. Така или иначе, следвам Касиди навсякъде от няколко седмици.

— Следваш я. Точно както...

Тя не довърши. Споменът я поведе по един особено неравен път.

— Точно както следвах теб, да. Именно. Само че без секса. — Той млъкна, за да наблюдава реакцията ѝ и Ники се постара да не я покаже. — Редакторите бяха толкова доволни от отзивите след статията ми за теб, че поискаха да напиша още една такава, с потенциал за цяла серия на тема „изключителни жени“. — Той отново я огледа внимателно, не видя нищо и добави: — Хубава статия беше, Ники, нали?

Тя два пъти почука по тефтера с върха на химикалката.

— Затова ли дойде днес? Да я следваш?

— Да, започваше рано всеки ден или просто не си лягаше предишната вечер, така и не разбрах. Понякога сутрин я заварвах със същите дрехи, с които я бях видял на работа предишния ден, сякаш беше работила цяла нощ. За да се разтъпче, отивахме до „Н & Н“ за хлебчета, а после до съседното магазинче за съомга и крема сирене, и се връщахме тук.

— Значи наистина си прекарал доста време с Касиди Таун през изминалите няколко седмици.

— Да.

— Значи ако се наложи да те помоля за съдействие, може да имаш информация за това с кого се е видяла, какво е правила и т.н.

— Не е нужно да ме молиш и да, знам какво ли не.

— Сецаш ли се за някой, който да иска да я убие?

Руук изсумтя.

— Да поровим наоколо и да намерим телефонен указател за Ню Йорк. Предлагам да започнем с буквата „А“.

— Недей да остроумничиш.

— Една акула трябва да плува — ухили се той и продължи. — Стига, тя пишеше гнусна клюкарска колонка, естествено, че имаше много врагове. Това си върви с професията.

Ники чу стъпките и гласовете отвън и прибра тефтера си.

— По-късно ще пратя да ти вземат показания, но засега нямам повече въпроси.

— Хубаво.

— Освен един. Не си я убил, нали? — Руук се разсмя, забеляза изражението ѝ и престана. — Е?

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Искам адвокат. — Тя се обърна и излезе от стаята, а той извика: — Шегувам се! Запиши, че съм казал „не“.

* * *

Руук не си тръгна. Каза на Хийт, че иска да остане в случай, че би могъл да помогне с нещо. Тя се чувстваше силно раздвоена — ужасно искаше той да се махне, защото объркваше емоциите ѝ, но и виждаше ползата от евентуалните му прозрения, докато разглеждаха останките от апартамента на Касиди Таун. Руук беше посетил доста местопрестъпления с нея миналото лято, така че тя знаеше, че ако не друго, поне е достатъчно добре обучен, за да не вдига доказателствата от земята с въпроса „Това какво е?“. Освен това беше свидетел от първо лице на най-важния елемент в статията му — смъртта на главното действащо лице. Въпреки смесените си чувства, тя нямаше да откаже този професионален жест на Джеймисън Руук.

Той ѝ върна мълчаливата услуга — щом влязоха в кабинета на Касиди Таун, застана до стъклените врати, водещи към градината, за да не ѝ се пречка. Хийт винаги започваше с внимателен оглед на тялото. Мъртвите не говореха, но ако внимаващ, понякога казваха разни неща.

Докато изучаваше Касиди Таун, Ники долови влиянието, което бе споменал Руук. Костюмът ѝ — в изискано тъмносиньо със съвсем

тънко бяло райе — и синята блуза с колосана бяла якичка бяха подходящи за среща в агенция за таланти или някоя премиера. Освен това беше ушит специално за нея, подчертавайки тяло, подлагано на редовни тренировки. Хийт се надяваше и тя да е в такава добра форма, когато мине петдесетте. Забеляза изисканите обеци и огърлица „Дейвид Йърман“ и отхвърли възможността за обир. Нямаше венчалната халка и освен ако я бяха откраднали, отпаднаше и възможността жертвата да е била омъжена. Засега. След смъртта лицето ѝ беше отпуснато, но ъгловато и привлекателно, с мъжко излъчване. Това не беше комплимент за една жена, но според Гъртруд Стайн след четиридесетте оставаха десет години, през които да го заслужи. Без да съди и оставяйки се на инстинкта си, Ники обмисли впечатленията си от Касиди Таун и в главата ѝ изникна образът на човек, готов за битка. Жилаво тяло, чиято твърдост стигаше по-далеч от мускулите. Жена, която в онзи момент беше нещо, което никога не е била в живота си — жертва.

Скоро пристигна екипът по събиране на доказателства, взе отпечатъци и снима както трупа, така и бъркотията наоколо. Хийт и екипът ѝ работеха заедно, като се съсредоточаваха върху цялата картина, а не върху подробностите. Сложили сините си латексови ръкавици, те отиваха ту тук, ту там, а после се връщаха, оглеждайки кабинета както голф играч изследва игрището преди удар на голямо разстояние.

— Добре, момчета, открих първия самотен чорап.

Подходът на Хийт към местопрестъплението, дори при такъв хаос, беше да опрости гледната си точка. Целта ѝ беше да схване логиката на живота, текъл тук и да използва съпричастността си, за да забележи противоречията, дребните неща, които не се вписваха в модела. Самотния чорап.

Роули и Очоа дойдоха при нея, а Руук промени мястото си, за да наблюдава тихо от разстояние.

— Какво откри? — попита Очоа.

— Това е работно място, и то разхвърляно, нали? Пишела е рубрика за важен вестник. Навсякъде има химикалки, моливи, тефтери и листчета. Кутия хартиени кърпички. Вижте какво има до нея. — Тя внимателно заобиколи тялото, което все още седеше облежнато назад в

стола. — Пишеща машина, за бога. Списания и вестници, с изрезки от тях, нали? Всички тези неща водят до много — какво?

— Работа — каза Роули.

— Боклук — обади се Руук. Двамата следователи едва-едва се обърнаха към него, а после пак към Хийт, решени да пренебрегнат участието му в разговора. Сякаш пропускът му за сезона беше изтекъл.

— Правилно — продължи тя, съсредоточена по-скоро върху крайната си цел, отколкото върху Руук. — Какво не е наред с кошчето за боклук?

Роули сви рамене.

— Ето го. Съборено е, но си е там.

— Празно е — каза Очоа.

— Да. След погрома в стаята човек може да си помисли, че боклукът се е пръснал наоколо. — Ники приклепна до него, а те я последваха. — Около кошчето обаче няма никакви кламери, изрезки, кърпички или смачкани листове.

— Може да го е изхвърлила — каза Очоа.

— Може. Но виж там.

Тя наклони глава към гардероба, който журналистката използваше за шкаф с канцеларски материали. И той беше изпразнен, а сред пръснатото по пода съдържание имаше и...

— Кутия от торби за боклук. Марка „Симпъл Хюман“, специално за това кошче.

— А в него няма торба — обобщи Роули. — Както и на пода. Самотен чорап.

— Точно така — каза Хийт. — Докато влизахме, в малкия двор видях дървена кофа за боклук.

— Отиваме — каза Роули и двамата с Очоа тръгнаха към главния коридор. Докато излизаха, на вратата изникна патоанатом Лорън Пари. Мястото между преобърнатите мебели беше ограничено и двамата с Очоа изпълниха един импровизиран танц, за да се разминат. Бързият поглед на Ники долови, че Очоа спира, за да огледа Лорън, докато излизаше и си отбеляза да предупреди приятелката си за наскоро изоставените мъже.

Детектив Очоа все още се възстановяваше след раздяла със съпругата си. Той кри това от отряда в продължение на около месец, но този род тайни не оцеляват в такова сплотено семейство. Дори

ръбовете по дрехите му го издадоха, когато започна да се появява на работа с ризи с гънки по торса, които ясно издаваха, че току-що ги е прибрал от химическо чистене, прибрани в кутии. Докато миналата седмица пиеха бира след работа, Ники и Очоа останаха последни и тя използва възможността да го попита как е. Той се навъси и каза:

— Какво да ти кажа. Това е дълъг процес.

Тя нямаше нищо против да не разпитва повече, но Очоа допи бирата си и се усмихна с половин уста.

— Знаеш ли, беше като в ония реклами за коли. Имам предвид връзката ни. Онази вечер гледах една по телевизията в новия ми апартамент. „Нула процента лихва през първите две години.“ Тогаваш казах „Аха, точно така беше и при нас“.

После се стресна, че се е разкрил така, остави пари под празната си халба и си тръгна. Не повдигна повече темата, Ники също.

— Извинявай, че не дойдох по-рано, Ники — каза Лорън Пери и сложи на пода пластмасовите си контейнери. — Обработвам катастрофа с двама убити на „Рузвелт“ от четири... — Гласът на патоанатома заглъхна, щом забеляза Руук, опрял рамо на вратата, която водеше към кухнята. Той извади ръка от джоба си и ѝ помахаша. Тя му кимна и се усмихна, обърна се към Ники и довърши изречението. — От четири сутринта.

Обърнала гръб на Руук, тя бързо направи физиономия, която питаше „Какво, по дяволите...?“ Ники сниши глас и измърмори:

— Ще ти кажа по-късно.

После усили звука и продължи:

— Руук е открил жертвата.

— Разбирам.

Докато приятелката ѝ се подготвяше да прегледа тялото, Хийт ѝ предаде подробностите, които писателят ѝ беше съобщил, когато го разпита в кухнята.

— Освен това, когато се освободиш за секунда, ела да погледнеш кръвта ей там.

Пари проследи жеста на Ники до вратата, през която бе влязла току-що. На викторианския тапет до касата имаше тъмно петно.

— Изглежда сякаш се е опитала да избяга, преди да падне в стола.

— Възможно е. Ще взема проба, може от Съдебна медицина да изрежат едно парченце, за да го изследваме, така е за предпочитане.

Очоа се върна да докладва, че и двете кофи за боклук на двора са празни.

— Когато боклукчиите стачкуват? — каза Ники. — Намери домоуправителя и го питай той ли го е изхвърлил. И дали тя е използвала специална услуга, в което се съмнявам. Въпреки това провери и ако е така, намери камиона, преди да го пратят в Роуд Айлънд или където отива в последно време.

— О, подготви се за снимка — обади се Очоа от вратата. — Новинарските камиони и фотографите вече се редят на опашка отпред. Роули и униформените се опитват да ги преместят малко по-назад. Новината вече плъзна — динг-донг, вещицата е мъртва!

Лорън Пари се надигна от трупа на Касиди Таун и записа нещо в картоната си.

— Температурата на тялото сочи, че часът на смъртта е настъпил между полунощ и 3 сутринта. Ще бъда по-точна, когато направя останалите изследвания.

— Благодаря — каза Ники. — А причината?

— Ами, това е предварителна хипотеза, както винаги, но мисля, че е очевидно. — Тя внимателно премести стола и тялото отиде напред, разкривайки раната. — Авторката на книжарската колона е била прободена в гърба.

— В това няма и капка символизъм — обади се Руук.

* * *

Асистентката на Касиди Таун, Сесили, дойде на работа в 8 сутринта и избухна в сълзи. От Съдебна медицина позволиха на Ники да вдигне два от столовете в гостната и тя седна до младата жена, приведена напред и скрила лице в дланите си, и опря ръка на гърба ѝ. Кухнята беше запечатана, така че Руук ѝ даде бутилката вода, която носеше в раницата си.

— Дано предпочитате тайна температура — каза той и хвърли извинителен поглед на Хийт, но ако бе направила връзката със състоянието на шефката си в съседната стая, Сесили не се издаде.

— Сесили — каза Ники, когато тя отпи глътка вода, — знам, че това е голяма травма за теб.

— И представа си нямате — Устните на асистентката затрепериха, но тя се овладя. — Давате ли си сметка, че сега ще трябва да си намеря нова работа?

Ники бавно вдигна очи към Руук, който стоеше с лице към нея. Познаваше го достатъчно добре, за да е наясно, че иска да си вземе водата.

— От кога работехте за г-жа Таун?

— От четири години, веднага след като завърших „Мизу“.

— „Леджър“ имат стажантска програма в университета в Мисури — намеси се Руук. — Сесили се е преместила при Касиди от там.

— Това сигурно е била златна възможност — каза Ники.

— Сигурно. Всичкото това ще трябва ли да го чистя?

— Мисля, че колегите, които събират доказателства, ще работят до края на деня. Допускам, че от вестника ще ти дадат малко почивка, докато сме тук. — Това сякаш я успокои за момент, но Ники продължи. — Трябва да те помоля да обмислиш нещо, Сесили. В момента може да ти е трудно, но е важно.

— Окей...

— Сецаш ли се за някого, който е искал да убие Касиди Таун?

— Занасяте се, нали? — Сесили вдигна очи към Руук. — Занася се, нали?

— Не, детектив Хийт не се занася. Уверявам ви.

Ники се приведе в стола си, за да привлече вниманието на Сесили.

— Виж, знам, че е била като гръмоотвод, но през последните няколко дни имало ли е необичайни инциденти или заплахи?

— О, всеки ден, казвам го буквално. Тя дори не ги четеше. Когато подреждам пощата ѝ във вестника, ги оставям там, в голяма торба. Някои са писани съвсем напосоки.

— Ако те откараме до там, може ли да ги видим?

— Ами, сигурно. Сигурно ще трябва да поискате разрешение от редактора, но аз нямам нищо против.

— Благодаря, така ще направя.

— Звъняха ѝ — каза Руук. — Вътрешният ѝ номер във вестника препраща обажданията тук.

— О, да, да — Сесили огледа бъркотията наоколо. — Потърсете телефонния секретар, има доста гадни записи. Прослушваше ги.

Ники си записа да го намери и да провери дали в съобщенията няма някакви следи.

— Сещам се за още нещо, което липсва — каза Руук. — Шкафовете с папките. В ъгъла до вратата имаше големи шкафове с папки.

— Би трябвало да са два — потвърди асистентката. Наведе се напред, за да надникне в кабинета, но се отказа.

Хийт си записа за изчезналите шкафове.

— Списъкът със срещите ѝ също би ни бил полезен. Допускам, че имаш достъп до графика ѝ в Outlook^[2]. — Сесили и Руук развеселено се спогледаха. — Пропускам ли нещо?

— Касиди Таун беше лудит^[3] — обясни Руук. — При нея всичко е на хартия. Не използваше компютри, нямаше им доверие. Каза, че удобството ѝ допада, но е твърде лесно да ти откраднат материалите. Препращане на имейли, хакери и какво ли не.

— Графикът ѝ обаче е у мен — Асистентката отвори раницата си и подаде на Ники един тефтер със спирала. — И старите са у мен. Касиди ме караше да ги пазя, за да отчитам бизнес вечерите и да подготвям данъчните ѝ декларации.

Ники вдигна поглед от страницата.

— Тук са писали двама души.

— Да — каза асистентката. — Моят почерк е четливият.

— Не думай — отбеляза Ники, прелиствайки страниците. — Изобщо не мога да разчета нейния.

— Никой не можеше — отвърна тя. — Това е част от удоволствието да работиш за Касиди Таун.

— Строга ли беше?

— Невъзможна беше. Четири години следвах журналистика, за да стана следващата Ан Къри, а в какво се превърнах? В детегледачка на тая неблагодарна кучка.

Ники смяташе да я попита за това по-късно, но предвид чутото, моментът беше напълно подходящ.

— Сесили, това е въпрос, който задавам на всички. Би ли ми казала къде беше снощи, между 11 вечерта и 3 сутринта?

— В апартамента ми. Бях изключила блекберито, за да можем с приятеля ми да поспим, без да ми звъни нейно величество.

* * *

Докато караше към управлението, Ники остави съобщение на Дон, треньорът ѝ по бойни изкуства, че тази сутрин ще пропусне тренировката по жиу-жицу. Бившият морски тюлен сигурно вече беше под душа и си беше намерил друг спаринг-партньор. Дон беше мъж, който не изискваше ангажменти и тревоги. Същото беше и при секса, когато правеха секс. И в тази област лесно си намираха други спаринг-партньори и този тип връзка им позволяваше да живеят по начин, който устройва и двамата. Ако на човек му е достатъчно животът му да го устройва.

Беше престанала да спи с Дон, докато беше с Руук. Не го беше решила съзнателно, просто така се получи. Дон изобщо не ѝ се стори притеснен, нито я попита нещо, когато възобновиха нощните сесии накрая на лятото, когато Джеймисън Руук напусна живота ѝ. Сега обаче той се беше върнал — виждаше го в огледалото за обратно виждане. Бившият ѝ любовник, настанен до Роули в колата отзад. Двамата седяха мълчаливо на светофара и се взираха в противоположни посоки, като съпрузи, които вече нямат какво да си кажат. Руук беше помолил да се вози с нея, но Очоа каза, че ще придружи трупа на Касиди Таун до патоанатомията и Хийт помоли Роули да откара писателя. Никой не остана доволен от разпределението — освен нея.

Мислите ѝ се насочиха към Очоа. И Лорън. Той не заблуди никого с настояването си да остане с важната жертва от чувство за дълг, за да се увери, че е била доставена от местопрестъплението в моргата. Може би трябваше да се отдръпне и да остави Лорън сама да се оправя. Когато Очоа дойде да изложи плана си, Ники забеляза скритата усмивка на приятелката си, която ги подслушваше. Докато завиваше по 82-а улица и паркираше пред управлението, заемайки две места, Ники реши, че те са възрастни хора, а тя не е майка на всички.

Нека се насладят на малкото щастие, което човек би могъл да открие в тази професия. Това да се вози до труп, за да бъде с теб, бе по-голямо усилие, отколкото можеше да се очаква от повечето мъже.

* * *

Фургонът на патоанатома влезе в дълбока дупка на Второ авеню, а отзад Лорън Пери и Очоа подскочиха и болезнено се приземиха на седалките от двете страни на труп.

— Съжалявам — обади се шофьорът. — Сърдете се на миналогодишните виелици. И на дефицита.

— Добре ли сте? — попита Очоа.

— Свикнала съм, повярвайте ми — каза тя. — Сигурен ли сте, че не ви изнервя?

— Това ли. А, не. Не се тревожете.

— Разказвахте ми за отбора ви по футбол.

— Не ви ли отегчавам?

— Моля ви се — отговори Лорън и след кратка пауза добави: — Някой път бих желала да дойда да гледам.

Очоа грейна.

— Наистина ли? Не, само се държите любезно, защото съм жив.

— Вярно е.

Двамата се разсмяха, той отклони очи от нейните за секунда-две и когато вдигна поглед, тя му се усмихваше. Очоа събра кураж и каза:

— Слушай, Лорън, този петък съм вратар и ако си...

Гумите изсвириха, чу се звук от строшено стъкло и скърцащ метал. Фургонът спря толкова рязко, че задните колела се вдигнаха и се стовариха обратно, поваляйки Очоа и Лорън, чийто тил се удари в страничната стена на багажното отделение.

— Какво, по дяволите...? — възкликна тя.

— Добре ли си?

Той откопча предпазния колан, за да стигне до нея, но преди да се измъкне, задната врата рязко се отвори и вътре нахлуха трима мъже със ски маски и ръкавици, насочили оръжия към тях. Два пистолета „Глок“ и свиреп на вид автомат.

— Горе ръцете! — изрева този с автомата. Очоа се поколеба и стрелецът простреля задната гума от неговата страна. Лорън изпищя и въпреки целия му опит по стрелбищата, гърмежът го накара да подскочи.

— Горе ръцете, веднага!

Очоа ги вдигна високо. Лорън вече се беше подчинила. Останалите двама пъхнаха пистолетите в коланите си и се съсредоточиха върху устройството, което придържаше носилката с трупа на Касиди Таун към пода на фургона. Бързо се справиха с него, този с автомата се премести, без да сваля мерника от Очоа, а те свалиха носилката през товарната врата и я откараха някъде настрани, където следователят не можеше да ги види.

Зад тях колите, които пътуваха на юг по Втора улица, вече се трупаха. Движението по платното плътно зад стрелеца беше замряло, а автомобилите на другите платна едва-едва пъплека около блокадата. Очоа се опита да запомни всички подробности за по-късно — ако оживееха до „по-късно“. Не видя нищо особено полезно. Един от преминаващите шофьори говореше по телефона и той се надяваше, че се е обадил в спешното отделение. Тогава нападателите се върнаха и затръшнаха задните врати.

— Излезете ли, сте мъртви — долетя гласът на онзи автомата.

— Стой тук — каза Лорън, но Очоа беше извадил оръжието си.

— Не мърдай — нареди ѝ той и отвори вратата с ритник. Изскочи навън, но не от страната, от която бяха изкарали носилката, и се претърколи зад задното колело. Под фургона видя натрошено стъкло, хидравлично масло от двигателя и колелата на самосвала, в който се бяха ударили.

Изсвириха гуми и той изскочи иззад фургона, заел позиция за стрелба, но голямата камионетка — черна, без номера или означения — полетя напред. Шофьорът направи остър завой, за да постави самосвала между себе си и Очоа. Трябваша му няколко секунди да изтича до него, но през това време камионетката беше завила по 38-а улица към „Рузвелт“, Ийст Ривър или бог знае къде.

Зад него някакъв шофьор извика:

— Ей, приятел, ще преместиш ли това?

Очоа се обърна. Насред платното лежеше носилката на Касиди Таун. Беше празна.

* * *

След като предаде касетите от телефонния секретар на Касиди Таун и тефтера ѝ с ангажименти в Съдебна медицина за анализ, Хийт се върна в общия офис в управлението. Роули тръгна към нея, още щом влезе.

— Имам новини за Човека койот.

— Това нужно ли беше?

Ники не обичаше на жертвите да се дават прякори. Разбираше, че е практично, спестява усилия и позволява на натоварения отряд да комуникира бързо — беше като име на текстов файл, което всички разпознаваха. В това обаче имаше и елемент на черен хумор, който не ѝ харесваше. Хийт разбираше също, че механизмът, за да се справиш с такава мрачна работа, беше да се отдалечиш от човешката ѝ страна, като се надсмиваш на ужасното. Тя обаче бе продукт на собствения си опит. Когато си спомняше за убийството на майка си, не искаше да мисли, че отрядът, който го е разследвал, е залепил прякор на майка ѝ и единственият начин да утвърди това беше самата тя да не го прави... и да възразява, когато се случва в собствения ѝ отряд. Правеше го постоянно, макар и с непостоянен успех.

— Извинявай, извинявай — каза Роули. — Почвам отначало. Получих информация за убития мъж от мексикански произход от тази сутрин. Господинът, който според теб може да е бил нападател от койота?

— Така е по-добре.

— Благодаря. На една пресечка от тялото е бил намерен неправилно паркиран камион с продукти, собственост на... — Роули се посъветва със записките си. — Естебан Падийя, на ъгъла на „Ийст Хъндред“ и 15-а улица.

— Испанската част на Харлем. Сигурен ли си, че камионът е негов?

Роули кимна.

— Разпознахме жертвата на семейна снимка, залепена на таблото. — Именно от такива подробности стомахът на Ники се преобръщаше. — Ще проуча допълнително.

— Добре, дръж ме в течение.

Тя му кимна и тръгна към бюрото си.

— Значи наистина мислиш, че е било койот, а?

— На това ми заприлича — каза тя. — Понякога действително влизат в града. Обаче съм съгласна с патоанатома — и да е бил койот, появил се е в последствие. Не се сещам за койоти, които крадат портфейли.

— Уайли Койота би го направил. — Руук. Остроумничеше от старото бюро, на което седеше навремето. — Естествено, преди това би си гръмнал носа и косата с динамит. И би мигал ето така. — Той демонстрира. — Като малък гледах много анимационни филми. Израснах без родителски надзор.

Роули се върна на бюрото си и Хийт пристъпи към Руук.

— Мислех, че ще дадеш писмени показания и ще си тръгнеш.

— Дадох — каза той. — После се опитах да си сваря еспreso с кафе машината, която ви подарих, но тя не работи.

— Ами, не сме си варили еспreso, откакто ти замина.

— Очевидно е. — Руук стана и довлече машината от бюрото отпред. — Боже, тия чудесии винаги са по-тежки, отколкото изглеждат. Виждаш ли, не е включена, не сте сипали вода... Сега ще ви я настроя.

— Няма нужда.

— Добре, но ако решите да я използвате, недейте просто да наливате вода. Това е помпа, Ники, и като всяка помпа трябва да се смаже.

— Добре.

— Да ти помогна ли? Има си правилен и погрешен начин.

— Знам как да... — тя прекъсна тази нишка на разговора в зародиш. — Виж, да оставим...

— Тази вкуснотия?

— ... кафето и да видим показанията ти. Става ли?

— Става.

Той ѝ подаде лист хартия, седна на ръба на бюрото и зачака.

Тя вдигна очи.

— Това ли е всичко?

— Опитах се да бъда кратък.

— Написал си един абзац.

— Заета жена си, Ники Хийт.

— Добре, виж — тя спря, за да подреди мислите си, преди да продължи. — Останах с впечатлението, че след седмиците — седмиците, — които си прекарал с убитата, ще знаеш повече от това.

Тя хвана ъгълчето на листа между палеца и показалеца си така, че той да затрепери. Въздушният поток от климатика дори успя да го развее, което се получи много добре.

— Наистина знам повече.

— Но?

— Журналистическата етика не ми позволява да издам източниците си.

— Руук, източникът ти е мъртъв.

— Коего ме освобождава от отговорност.

— Пей тогава.

— Само че говорих и с други, които може да не искат да бъдат разкрити. Видях някои неща, бяха ми доверени подробности, които не искам да запиша, за да бъдат извадени от контекст за сметка на някой друг.

— Може би ти е нужно време да помислиш.

— Ей, може да ме заключиш в Клетката — изкиска се той. — Това е един от най-ярките ми спомени — как разпитваш новобранци и ги пречупваш с празни заплахи. Прелестно — и ефективно.

Тя го прецени за части от секундата и каза:

— Прав си. Заета жена съм.

Направи крачка напред, но той ѝ препречи пътя.

— Чакай, имам решение за тази малка дилема. — Той мълча достатъчно дълго, за да ѝ позволи доста очевидно да погледне часовника си. — Какво ще речеш, ако ти кажа, че можем да работим заедно по случая?

— Не искаш да чуеш какво ще река, Руук.

— Изслушай ме. Искам да развия този важен нов ъгъл на материала за Касиди Таун. Ако сме отбор, ще мога да ти казвам какво знам за жертвата. Аз искам достъп, ти — източници, и двамата печелим. Има и нещо още по-хубаво. Ти и аз, както в доброто старо време.

Против волята си Ники усети леко подръпване на ниво, което не можеше да контролира. Помисли си обаче, че макар да не контролира чувството, би могла да овладее себе си.

— Имаш ли представа колко си прозрачен? Фукаш се с източниците и информацията си само за да имаш повод да си около мен. Добър опит — каза тя и тръгна към бюрото си. Руук я последва.

— Надявах се идеята да ти допадне по две причини. Първо, освен — да, удоволствието от твоята компания, ще имаме възможност да се разберем за станалото между нас, каквото и да е то.

— Това е само една причина. Каква е другата?

— Капитан Монтроус вече го одобри.

— Не...

— Готин е — и умен. Двата билета за мача на „Никс“ също не навредиха. — Руук протегна ръка да стисне нейната. — Ти и аз, партньоре.

Докато Ники се взираше в ръката му, телефонът ѝ иззвъня и тя вдигна.

— Здравсти, Очоа. — Внезапно пребледня и възкликна „Какво?“ и всички глави в общия офис се обърнаха към нея. — Ти добре ли си? — Тя го изслуша, кимна и каза: — Добре. Върни се веднага щом дадеш показания.

Когато затвори, всички се бяха събрали около бюрото ѝ.

— Очоа беше. Някой е откраднал тялото на Касиди Таун.

Руук наруши настъпилото удивено мълчание.

— Изглежда, че се събрахме точно в подходящия момент.

Изражението на Хийт не съответстваше на ентузиазма му.

[1] Едно от значенията на думата „rook“ е измамник — бел.прев.

↑

[2] Компютърна програма за организиране на електронна поща. — бел.ред. ↑

[3] Лудитите са социално движение от 19-и век на английските производители на текстил, които протестират като унищожават механизирани тъкачни станове, обявявайки се срещу промените, предизвикани от промишлената революция. Лудитите смятат, че тези промени ги оставят без работа и променят начина им на живот. Движението е кръстено на генерал Нед Лъд (Ned Ludd) или крал Лъд, митична фигура, която, като Робин Худ се е смятало, че живее в Шеруудската гора. В случая — противник на технологиите — бел.ред.

↑

ТРИ

Не е лесно да шашнеш стая, пълна със следователи ветерани от отдел „Убийства“ на нийоркската полиция, но това свърши работа. Нагло нападение посред бял ден над камионетката на патоанатома и кражба на труп по пътя към аутопсията му, при това под носа на въоръжено ченге — такова нещо се случваше за пръв път. Сякаш бяха в Мogaдишу, а не в Манхатън. Когато мълчанието в общия офис премина в приглушени ругатни, а накрая и в нормален разговор, Роули каза:

— Не разбирам защо някой ще иска да открадне тялото й.

— Ами, да запретнем ръкави и да помислим по въпроса.

Детектив Хийт възнамеряваше да събере отряда си на съвещание, но с изключение на Очоа, който се връщаше от отчет в Седемнайсети участък, където бе станала кражбата, всичките й помощници бяха налице.

Детектив Раймър от „Кражби“, който бе дошъл в общия офис след като новината стигна до неговия отдел, попита:

— Мислиш ли, че е възможно убийците на Касиди Таун да са откраднали тялото?

— Първо това ми хрумна, разбира се — каза Ники, — но причината за смъртта е прободна рана. Групата е разполагала с AR-15 и куп други огнестрелни оръжия. Ако са я убили те, нямаше ли просто да я застрелят?

Роули добави:

— Да, пък и ако са се притеснявали заради гърмежа, ако са искали тялото, трима такива юначаги са щели просто да си го отнесат още сутринта, когато са я убили.

— Тоя отбор май не е от най-притеснителните — каза Хийт.

Множество глави кимнаха в знак на съгласие, а после мълчаливо заработиха в търсене на мотивите. Детектив Хайнзбърг, която често дразнеше Ники с личните си навици, ухапа ябълка. Няколко глави се

извърнаха към нея, но тя мляскаше и преглъщаше, очевидно без да си дава сметка как я гледат.

— Може би... — Тя млъкна, отхапа още малко и чак след като преглътна, продължи: — Може по тялото да е имало улики.

Хийт кимна.

— Добре. Това може и да свърши работа. — Отиде до бялата дъска и написа: „Укриване на улики?“ После се обърна към тях: — Не съм сигурна какви, но все е някакво начало.

— Нещо в джобовете ѝ — пари, наркотици, бижута? — предположи Роули.

— Компрометираща снимка? — добави Хайнзбърг и отново отхапа от ябълката.

— Всичко това е възможно — каза Хийт. Записа и тези предположения на дъската и щом приключи, отново се обърна. — Руук, напоследък си прекарал доста време с нея. След всичко, което си разбрал за Касиди Таун, имаш ли някаква представа защо някой ще иска да краде тялото ѝ?

— Ами, предвид броя на хората, които е оплюла в колонката си, знам ли... за да се увери, че е мъртва?

Неволно всички се изсмяха, а Хийт пристъпи към бялата дъска и продължи:

— Всъщност той не е далеч от истината. Касиди Таун беше една от най-страховитите и мразени жълти журналистки в града. Тази жена имаше властта както да издига, така и да съсипва хората. И го правеше — когато и както реши.

— При това — добави Руук, — Касиди положително изпитваше удоволствие от това да кара хората да работят за нея. Както и да си платят за онова, което са ѝ причинили.

— Това е по-скоро причина да я убият, а не да я крадат. Освен ако върху тялото е имало нещо, което би издало убиеца. — Ники отново свали капачката на маркера си. — Например ако е било престъпление от страст, имало е боричкане и под ноктите ѝ е попаднала кожа. Може би това е група наемни убийци, ангажирани да разкарат уликите.

Роули каза:

— Или като белезите от пръстен, които издадоха руснака, убил онзи брокер на имоти, Матю Стар.

Тя написа думите „Кожа?“ и „Белези?“.

— И така да е, пак става дума за списък с врагове. А ако Руук е прав, този списък е дълъг оттук до Марс. Изпратих няколко полицаи в офиса на „Леджър“ в центъра, за да вземат заплашителните писма, които е получавала. Двама души едва вдигнаха чувала.

— Колко полицаи са нужни, за да... — измърмори Хайнзбърг.

— Ей, ей! — намеси се един от униформените мъже в дъното на стаята.

Накрая детектив Очоа се върна от неприятното си изживяване.

— Съвестно ми е, момчета — каза той, докато заемаше мястото си в полукръга срещу бялата дъска. — Първо й крадат боклука, а сега нея самата. При това докато аз съм дежурен.

— Вероятно си прав — каза Роули. — Да гласуваме. Колко от вас смятат, че Очоа е трябвало да се изпречи пред бронебоен куршум, за да спаси труп?

Партньорът му демонстративно вдигна ръка и скоро всички последваха примера му.

— Благодаря, момчета — каза Очоа. — Трогнат съм.

Хийт попита:

— Носиш ли някакви новини, Оуч?

— Не много. За щастие, от Седемнайсети участък много ни помагат. Откриха, че самосвалът пред камионетката на патоанатома е краден, но още работят по случая. Освен това разпитват свидетелите и шофьора на камионетката, който вече е дошъл в съзнание. Също така ще изготвят списък на престъпните групи, които използват ски маски и AR-15.

— Ето какво ще направим — обърна се Хийт към присъстващите. — Ще действаме на два фронта. Продължете с мястото на убийството, но особено наблегнете на кражбата на тялото. Имам чувството, че намерим ли него, ще открием и убиеца.

В края на оперативката тя се обърна:

— Роуч?

— Кажи — отвърнаха двамата почти едновременно.

— Почукайте на някоя и друга врата по 78-а. Започнете от горните етажи на нейната сграда и продължете нататък. Всеки звук, всяка подробност, всички познанства...

— Ще търсим друг самотен чорап — каза Роули.

— Точно така. И докато пътувате, разкажи на Очоа за нашия латино.

— Човека койот ли? — попита Очоа.

— Този път няма да те тормозя, защото днес оживя. Да, Човека койот. С Руук ще започнем да съставяме списък с вероятни врагове.

— Ти и Руук — обади се Очоа. — Както преди ли?

— Върнах се-е-е — отвърна Руук с добре познатата им мелодийка.

Докато се готвеха да тръгват, дойде доставка от кафене „Кълъмбъс“. Руук покани всички да си вземат по един сандвич и плати като жест за „добре дошъл“. Роули грабна един сандвич и тръгна да излиза, но Руук го повика, стиснал голяма чаша.

— Това го поръчах специално за теб, Рейлз.

Роули я пое.

— О, ами, мерси.

— Знам, че го обичаш сладък, така че в торбата има допълнителни кутийки с мед специално за теб подсладен чай.

Омразният прякор, даден му от предишен партньор заради любовта му към чая с мед, и без друго дразнеше Роули, но това да го чуе от Руук, който го беше издал в статията си, напълно го вбеси. Той стисна устни толкова силно, че кожата около тях побеля. После се отпусна и остави чашата на бюрото.

— Май не съм жаден — каза той, преди да обърне гръб на смутения Руук и да излезе от стаята.

* * *

Детектив Хийт влезе в немаркираната си кола, а Руук седна до нея и закопча предпазния си колан. Попита къде отиват, а той само й смигна, постави пръст на устните си и й каза да кара на юг по магистрала „Уест Сайд“. Тя никак не бе очарована от ситуацията, но той бе прекарал много време с Касиди Таун и от наученото може би щеше да има някаква полза. И тъй като все още нямаше никакви улики, нуждата от Джеймисън Руук си носеше цена — просто трябваше да прекара известно време с него.

— Какво ще кажеш? — попита той, докато караха покрай река Хъдзън.

— За кое?

— За трампата, за размяната! Пак работим заедно, само че този път не журналистът е „сянка“ на ченгето, а ченгето е сянка на журналиста.

Тя замълча, а после погледна към него.

— Да си забелязал, че аз карам?

— Още по-добре!

Той свали прозореца и вдиша чистия есенен въздух. Ники наблюдаваше как вятърът роши косата му, докато гледа към Хъдзън и си спомни какво е да прокара пръсти през нея. Прииска и се да го сграбчи за косата и да го привлече към себе си още първата вечер, когато правиха секс, и почти усещаше вкуса на лимон от маргаритите, които си направиха в хола ѝ онази вечер. Той се обърна, видя, че го гледа и тя усети, че се изчервява. Извърна се, така че да не забележи, но знаеше, че е късно. Проклетият Джеймисън Руук.

— Какво му става на Роули?

— Какво имаш предвид?

Господи, добре, че смени темата и я насочи далеч от тях двамата.

— Да не би някак да съм го ядосал? И двамата ти подчинени се държат враждебно, но Роули буквално ме изгледа на кръв преди малко.

Тя си знаеше какво им е — и на нея, и на Роули и Очоа. Откакто статията на Руук за изживяванията му, докато придружаваше Ники и отряда ѝ това лято, излезе в октомврийския брой на „Фърст Прес“, тя постоянно се бореше с отрицателния ефект от вниманието, което ѝ отделяше материалът. Много от колегите ѝ се чувстваха пренебрегнати, ревнуваха или бяха обидени. Последствията от това бяха неприятни и тя се сблъскваше с тях всеки ден. Дори Роули и Очоа, най-верните ѝ съюзници в отряда, бяха наранени от факта, че играят ролята на бележка под линия в статия, която, за нещастие на Хийт, се оказа любовно писмо до нея. Ники обаче не желаше да обяснява защо са засегнати от статията му, също както не искаше да се замисля за собствените си възражения, които бяха по-лични.

— Питай Роули — бе краткият ѝ отговор.

Той не задълба, написа един СМС, а после каза:

— Наближихме. Слез от магистралата при 14-а, после тръгни на юг по Десето авеню.

— Благодаря, че ми каза.

Бяха точно на изхода. Тя изви рамо и врътна рязко волана, за да влязат в помощното платно, точно преди да го пропуснат.

— Добра си — каза той.

Докато караха към Десето авеню, тя попита:

— Сигурен ли си, че източникът, при който ме водиш, ще се съгласи да говори с мен?

— Положително — вдигна айфона си той. — Току-що потвърди. Всичко е наред.

— А ще трябва ли да почукам по специален начин? Или ще ми иска парола? Тайно ръкостискане?

— Знаете ли, детектив Хийт, боли, когато ми се присмивате.

— Добра съм — каза тя.

Само след две минути влязоха в паркинга на автомивка „Епълшайн 24/7“. Руук излезе, за да ѝ отвори вратата, тя свали слънчевите си очила леко надолу и го стрелна над тях.

— Сигурно се шегуваш.

— Липсва ти само малко червена коса и си точно като оня от „От местопрестъплението“.

— Заклевам се, Руук, ако ми губиш времето...

— Ей, Джейми! — чу се глас зад тях. Тя се обърна и видя приятелчето на Руук от мафията, Томасо Николози, известен още като „Дебелия Томи“. Стоеше от другата страна на паркинга, отворил стъклената врата към фоайето на автомивката и им махаше да се приближат. Руук самодоволно ѝ се ухили и тръгна натам, а тя го последва, като небрежно огледа паркинга за хубостници с качулки.

В преддверието на „Епълшайн“ Дебелия Томи удостои Руук с една мечешка прегръдка и двойно потупване по гърба, а нея — с усмивка.

— Радвам се да ви видя пак, следователю.

Протегна ѝ ръка и тя я стисна, чудейки се колко пъти я е използвал за побои и по-лоши неща през десетилетията, прекарани в мафията.

От тоалетната излезе шофьор в ливрея, облечен със стандартния черен костюм и червена вратовръзка, седна да чете „Поуст“ зад тях, а

лицето на Дебелия Томи се стегна.

— Такъв прекрасен ден — каза Руук. — Дали да не поговорим на някоя от масите отвън?

Гангстерът предпазливо огледа пълната с хора пресечка между 10-а улица и „Ганзеворт“.

— Не, да отидем в офиса.

Той заобиколи щанда и те го последваха в стая с табела „Не влизай“.

— Да не си отслабнал още? — попита Руук, щом Дебелия Томи затвори вратата. Той бе получил прякора си в началото на шейсетте — според легендите, веднъж по време на рекет го простреляли три пъти в стомаха, но оцелял заради шкембето си. Когато се запознаха, Николози все още беше достатъчно тежък, за да накланя своя кадилак „Ел Дорадо“ на една страна, но сега повече се боеше от холестерола, отколкото от куршумите. Хийт забеляза, че носи костюм като онзи, с който беше облечен, когато му я представиха на строежа през лятото. Действително малко висеше.

— Да си жив и здрав, че забеляза! Още 3 килограма. Гледай, Дебелия Томи вече заковава стрелката на 80.

Руук подръпна една велурена гънка.

— Отслабни още малко и ще трябва да ти вържа панделка, за да мога да те намирам.

Томи се засмя.

— Душа човек, ей! Нали е душа човек? — Ники се ухили и усърдно закима. — Сядайте, сядайте. — Гостите се настаниха на дивана, а той се отпусна в стола зад бюрото. — Между другото, оная статия, дето Джейми я написа за вас, беше много хубава. Не ви ли хареса?

— Беше... интересна, това е сигурно.

Тя се обърна към Руук и го погледна подканящо. Той се усети.

— Много сме ти задължени за тази среща — в името на протокола той изчака Дебелия Томи да махне великодушно с ръка и продължи: — С Ники работим върху убийството от тази сутрин и аз й казах, че имаш малко полезна информация.

— Не й ли каза?

— Дадох ти дума.

— Добро момче. — Дебелия Томи свали огромните си тъмни очила и разкри увиснали като на басет очи, които се насочиха към Ники. — Мен ме познавате. Гледам да не си цапам ръцете, обаче познавам хора, чиито познати не са сред най-примерните граждани. — Хийт знаеше, че той лъже. Този сърдечен човечец беше от най-лошите, но умееше отлично да се предпазва от всяко нещо, което би могло да го вкара в съда. — Така де, искам да сме наясно. Както и да е, наскоро ми се обади един човек. Питаше какво би било необходимо, ако иска Касиди Таун да бъде убита.

Хийт се поизправи на дивана.

— Поръчково убийство? Някой ви се е обадил, за да убиете Касиди Таун?

— Не бързайте толкова. Не съм казал, че са ми поръчали убийство. Въпросът беше как би станало. Така де, за тия неща си има стъпки. Поне така са ми казвали. — Тя понечи да заговори, но той вдигна ръка и продължи: — И... и накрая нищо не излезе.

— Това ли беше? — попита тя.

— Да, всичко приключи.

— Не, имам предвид само това ли ще ми кажете?

— Джейми рече, че ви трябва помощ и аз помагам. Какво искате да кажете с този въпрос?

— Искам да кажа — поясни тя, — че ми трябва име.

Той опря лакти в бюрото и погледна към Руук, а после отново към нея. Хийт се обърна към Руук.

— Той каза ли ти името?

— Не — отвърна Руук.

— Джейми не го знае.

— Кажете ми го — помоли детектив Хийт и задържа погледа на гангстера.

Последва дълго мълчание. През стените се чуваше как мощни струи въздух издухват водата от някаква кола. Щом шумът спря, той тихо проговори.

— Искам да знаете, че ви го казвам само защото сте с него. Ясно ли е?

Тя кимна.

— Честър Лъдлоу.

Дебелия Томи сложи тъмните очила. Сърцето на Ники прескочи един удар. Първо смяташе да си го запише, но реши, че ще си спомни името на един бивш конгресмен.

— Разбрахме ли се? — попита Дебелия Томи, докато ставаше.

— Разбрахме се — отвърна Руук и също стана.

— Почти — каза Хийт и остана на мястото си. — Искам още нещо от вас.

— Куражлийка е тази.

Беше ред на Руук да закима.

Ники се надигна.

— Тази сутрин група от трима стрелци и шофьор са спрели камионетката на патоанатома и са откраднали трупа на Касиди Таун.

Дебелия Томи плесна с ръка по бедрото си.

— Дявол го взел, някой е обрал фургона с карантите?! Ама че град!

— Искам да ги хвана. Двама мои приятели са били в камионетката, а шофьорът е в болница. Без да споменавам кражбата на тялото.

Дебелия Томи театрално разпери ръце в жест, който казваше „Горкият аз!“

— Вече ясно ви обясних, че не се занимавам с такива работи.

— Знам, но нали сам казахте, че имате познати, които имат познати. — Ники се доближи до него, сочейки към гърдите му при всяка изречена дума. — Запознайте се с няколко души. — Тя се усмихна. — Ще ви бъда благодарна. И ще се държа по-любезно, когато се видим следващия път, Томи. Поздравления за отслабването.

Той се обърна към Руук.

— Обичам куражлиите.

В коридора отново се ръкуваха. Руук каза:

— Между другото, Томи, не знаех, че автомивката е твоя.

— Не е моя — каза той. — Дойдох само да си измия колата.

Хийт се обади в управлението, за да поиска адреса на конгресмена, още щом се качиха в колата. Щом затвори, тя каза:

— Какво има Честър Лъдлоу против Касиди Таун?

— Заради нея вече не е конгресмен.

— Мислех, че той си е виновен, предвид скандала.

— Да, но познай кой съобщи новината, след която започна погромът? — Тя изкара колата от паркинга и Руук каза: — Искам да знам какво мислиш сега за източниците ми.

— Дебелия Томи? Искам да знам защо не съобщи в полицията.

— Мисля, че съобщих!

— Едва след смъртта ѝ.

— Нали чу Томи. Нищо е нямало да стане.

— Само дето е станало.

* * *

Честър Лъдлоу не беше в къщата си на Парк авеню, нито в кабинета си над „Карнеги Хол“. Намираще се там, където напоследък прекарваше повечето си време — в клуб „Милмар“ на Пето авеню, точно срещу зоологическата градина в Сентръл Парк — и се наслаждаваше на уединението.

Когато Хийт и Руук стъпиха върху мрамора пред рецепцията, се озоваха на същата земя, по която мега-богаташите и социалният елит се разхождаха от повече от сто години. Между тези стени Марк Твен бе вдигнал наздравица за Юлисис С. Грант на галавечерята по случай пристигането му в Ню Йорк, когато генералът се нанесъл на 66-а улица след края на президентския си мандат. Фамилиите Морган, Астор и Рокфелер до една бяха танцували на маскените балове в „Милмар“. Разправят, че Тиодор Рузвелт нарушил правилата за допустимите цветове, канейки на коктейлите Букър Т. Уошингтън^[1].

Онова, което не достигаше в практическо отношение, се компенсираше с разкош и традиции. Мястото беше дискретно, но пищно и всеки член можеше да получи гарантирано уединение и силно уиски със сода. Сега „Милмар“ се издигаше като идеализирана крепост, останала от времето след войната, когато Ню Йорк е бил градът на Джон Чийвър, където мъжете носели шапки и крачели сред порой от светлина. Джеймисън Руук откри, че са носели и вратовръзки, една от които взе от гардеробната, преди с Ники да ги пуснат вътре.

Салонният управител ги отведе до най-отдалечения от бара ъгъл, където внушителният портрет на Грейс Лъдлоу, матриархът на

политическия клан, сякаш съдеше строго всички, които минаваха край него. Под него някогашната голяма надежда и настоящ блуден син Честър четеше „Файненшъл Таймс“ на светлината от прозореца.

След като се поздравиха, Руук седна на фотьойла до Лъдлоу. Ники се настани срещу него на едно канапе в стил Луи XV и си каза, че това никак не прилича на офиса в автомивката.

Честър Лъдлоу прилежно сгъна бледорозовите страници на вестника и взе визитката на Ники от сребърния поднос на масичката за кафе.

— Детектив Ники Хийт. Звучи вълнуващо.

Как се отговаря в такива случаи, с „Благодаря“? Вместо това тя каза:

— А това е моят сътрудник, Джеймисън Руук.

— О, писателят. Това обяснява вратовръзката.

Руук прекара длан по взетия назаем аксесоар.

— Трябваше да го очаквам. Точно днес не се облякох като за клуб.

— Интересно място е това — пускат без панталони, но не и без вратовръзка.

Опозореният политик дължеше провала си на секс скандали и Ники доста се изненада както от коментара му, така и от гръмкия му смях. Огледа се, за да провери дали останалите членове са се подразнили, но малкото хора, които видя накацали из просторното сводесто помещение, сякаш дори не бяха забелязали станалото.

— Г-н Лъдлоу — започна тя, — Имам няколко въпроса, свързани с едно разследване. Желаете ли да отидем на по-уединено място?

— Едва ли има по-уединено от „Милмар“, а и след шума, който се вдигна около мен тази година, не смятам, че са ми останали други тайни.

„Ще видим“, помисли си Хийт.

— Което ми напомня за онова, за което искам да говорим. Сигурно сте чули, че Касиди Таун е била убита.

— Да. Моля ви, кажете, че е било болезнено и ужасно.

Руук прочисти гърлото си.

— Нали си давате сметка, че разговаряте с ченге?

— Да — каза той и обърна визитката на Ники, за да я погледне отново. — Детектив от отдел „Убийства“. — Той внимателно постави

картичката на сребърния поднос. — Изглеждам ли ви разтревожен?

— Имате ли причина за това? — попита тя.

Политикът изчака, най-вече заради ефекта върху публиката, и накрая каза:

— Не.

Отпусна се в стола си и се усмихна — смяташе да я остави да се потруди.

— Имали сте зъб на Касиди Таун.

— По-точно е да се каже, че тя имаше зъб на мен. Не аз пиша колонка, която всеки ден рови в мръсотията. Не аз разгласих подробности за сексуалния си живот. Не аз съм паразитът, който смуче от нещастията и грешките на хората, без изобщо да го е грижа каква вреда им нанася.

— О, моля ви — намеси се Руук. — Знаете ли колко често онези, хванати да вършат нещо нередно, обвиняват медиите, че са съобцили за това? — Ники се опита да пресече погледа му и да му направи знак да престане, но той се беше ядосал и не можеше да се въздържа. — Един журналист би казал, че тя просто е ровела. Вие сте онзи, който е... мърсувал.

— Ами дните, в които нямаше какво да рови, г-н Руук? Седмици наред нямаше нищо ново за скандала, но онзи лешояд не спираше да пълни вестниците със спекулации и намеци, дошли от „неназован източник“ и „вътрешни лица, които дочули, че...“. А когато и това не й стигаше, преповтаряше стари събития, за да продължи да навира болката ми в очите на хората! — Сега Ники беше доволна, че Руук се е намесил. Лъдлоу губеше хладнокръвието си. Може би щеше да допусне грешка. — Добре, наистина преживях някои сексуални приключения.

— Хванаха ви да посещавате садо-мазо клубове на алея „Дънджън“.

Лъдлоу не му обърна внимание.

— Огледайте се, 2010-а година ли е, или 1910-а?

Хийт наистина се огледа. В тази стая отговорът не беше очевиден.

— Ако ми позволите — каза тя, решила да продължи да го притиска. — Вие бяхте конгресмен, избран заради платформа, основаваща се на семейни ценности. Изобличиха ви, че практикувате

всичко, от пони плей до игри с изтезания. Прякорът ви в Капитолия беше Шибаното малцинство. Сигурно не им е харесало, че точно Касиди Таун извади кирливите ви ризи.

— И не спря да ги развява — изсъска той. — Дори не го правеше по политически причини! Изключено е, вижте само що за смешник назначиха на мое място, когато подадох оставка. Аз имах законодателни цели. Той ходи по обеда и организира турове. Не, за тази кучка важна беше единствено публичността. Правеше го само за да продава вестници, заради гнусната си кариера.

— Сигурно сте доволен, че е мъртва — каза Ники.

— Детективе, от 64 дни не съм пил алкохол, но тази вечер може да отворя бутилка шампанско. — Той посегна към чашата вода на масичката за кафе и отпи голяма глътка, оставяйки само ледените кубчета. Наля си отново и пак сви крака под себе си. — Само че както без съмнение знаете от опит, това, че имам силна мотивация, по никакъв начин не ме уличава в убийството ѝ.

— Очевидно сте я мразили — отново се опита да го предизвика Руук, но Честър Лъдлоу се владееше напълно.

— В минало време. Вече всичко е зад гърба ми. Лекувах се от сексуална зависимост. От алкохолна зависимост. Ходих на курсове по овладяване на гнева. И за ваше сведение не само няма да отворя шампанското тази вечер, но и нямах нужда да се поддавам на гнева си към тази жена, като ѝ навредя.

— Не е имало нужда — нападна го Хийт. — Не и когато можете да възложите насилието на други хора. Като поръчате убийството на Касиди Таун на мафията, да речем.

Лъдлоу беше добър — реагира, но съвсем слабо. Сякаш му бяха казали, че лененото му сако е демоден.

— Нищо подобно не съм правил.

— Имаме друга информация — каза Руук.

— О, разбирам. Не смятах, че и вие си падате по неназованите източници, г-н Руук.

— Не ги издавам, така съм сигурен, че ще получа достоверна информация.

Лъдлоу се вторачи в Руук.

— Бил е Дебелия Томи, нали?

Руук само го изгледа — не смяташе да издаде свой източник, особено Дебелия Томи.

Ники Хийт започна отново.

— Значи признавате, че сте се свързали с Томасо Николози, за да поръчате убийство.

— Добре, де — каза Лъдлоу. — Добре, обадох се да попитам. Беше крачка назад по време на терапията ми. Започнах да си фантазирам как би станало, това е всичко. Вече не създавам закони, но съм наясно, че такъв срещу задаването на въпроси още не е гласуван.

— И очаквате да повярвам, че само защото Дебелия Томи не ви е уредил, не сте отишли при друг?

Честър Лъдлоу се усмихна.

— Реших, че има по-добър начин да си отмъстя. Наех частен детектив от мастита фирма, за да изрови малко мръсотия за Касиди Таун. Справедливост, нали разбирате? — „Или лицемерие“, поиска да каже тя, но реши да не прекъсва излиянието му. — Проучете Холи Фландърс. — Той й го каза буква по буква, но Ники не го записа — не искаше този мъж да й диктува.

— И защо да я проучвам?

— Няма да свърша работата вместо вас, но има нещо общо със случая и ще ви заинтригува. И знаете ли, детектив Хийт, внимавайте. Преди десет дни си купи пистолет. Без разрешително, разбира се.

След като политикът с наследство си осигури алиби, като каза, че цяла нощ е бил у дома с жена си, Хийт и Руук си тръгнаха. Докато прекосяваха фойето, една миниатюрна стара дама, кацнала на двоен диван, вдигна поглед от дайкирито си.

— Поздравявам ви за прекрасната статия, млада госпожице.

Дори усмихната, Грейс Лъдлоу изглеждаше още по-страховита, отколкото на портрета си.

Докато развързваше взетата назаем вратовръзка пред гардеробната, Руук каза:

— Семейството на Лъдлоу има толкова много средства и връзки, че той съвсем лесно може да е уредил всичко това.

Връзката се беше заплела и Ники пристъпи напред, за да му помогне с възела.

— Ето какво не ми е ясно — каза тя. — Да речем, че е бил той. Защо ще краде тялото? — Опряла китки на гърдите на Руук, Ники

беше достатъчно близо, за да вдиша аромата на одеколона му — деликатен и свеж. Вдигна очи от възела, срещна неговите, задържа погледа му за миг и отстъпи назад. — Май ще ти трябва ножица.

* * *

На стълбите на „Милмар“ Хийт се обади в управлението, за да провери дали има нещо ново за изчезналата жертва. Нищо. Докато беше на телефона, Ники поръча да проучат Холи Фландърс. Освен това прослуша едно гласово съобщение от Роуч и тръгна към колата.

— Да тръгваме, момчетата са открили нещо.

Докато караха през парка, Руук попита:

— Слушай, това ме яде. Откъде знаеш за пони плей?

— Това възбужда ли те, Руук?

— Кара ме да се чувствам щастлив и уплашен едновременно, да. И не. По-скоро да. — Той се намръщи. — Нали разбираш?

— О, повярвай ми, Руук, разбирам. Знам всичко за щастието и страха. — Тя се усмихна злоецо, без да откъсва очи от таксито отпред. — Както и за камшиците и кожените ремъци.

Не беше нужно да поглежда, за да е сигурна, че той се взира в нея, за да разбере дали говори сериозно.

От Пътна полиция трябваше да преместят няколко бариери, за да ги пуснат на 78-а улица. Новинарските фургони се бяха удвоили и всеки канал вардеше терен за живите предавания, които щяха да започнат по емисиите в 4 часа следобед, оставаха още няколко часа. Стомахът на Ники се сви, когато си даде сметка, че водещата новина няма да бъде убийството, а кражбата на трупа. Роули и Очоа ги чакаха в подземния стаж на кафявата тухлена сграда на Касиди Таун, в кабинета работилница на домоуправителя. Представиха го на Ники и когато Руук изникна на вратата, той се усмихна.

— Здравейте, г-н Руук.

— Здравсти, Джей Джей. Съжалявам за станалото.

— Да, голямо чистене ме чака — каза домоуправителят.

— И още — нали се сещаш.

— Г-жа Таун, да. Ужасно.

Ники се обърна към подчинените си.

— Имате ли нещо за мен?

— Първо — започна Роули, — не е наела фирма да ѝ прибира боклука.

— Това е като безвкусна шега — включи се Джей Джей. — Собственикът на сградата няма да плати за това. Дори бюджет за боя не мога да измоля. Или за нов контейнер на колела, погледнете тази развалина. Жалка картинка.

— Значи още се занимаваш с боклука — каза тя, като се опитваше да се придържа към темата. — Каза първо, кое е второ?

Щафетата пое Очоа.

— Джей Джей каза, че скоро е трябвало да смени бравите на жилището на Касиди Таун.

Това заинтересува Ники и тя хвърли поглед на Руук.

— Точно така, преди два-три дни — потвърди той.

Домоуправителят го поправи.

— Не, това беше вторият път. Сменях ги два пъти.

— Два пъти ли? — повтори Хийт. — Защо, Джей Джей?

— Учил съм за ключар, така че се справих сам от нейната страна. Сещате се, под тезгяха. Устройва и двама ни, нали разбирате? Спестява ѝ няколко гроша, аз слагам някоя пара в джоба. Чиста работа.

— Положително — каза Ники. Джей Джей беше симпатяга, но бърбривец, а тя беше разбрала, че когато разпитваш бърбривци, въпросите трябва да бъдат конкретни и да напредват стъпка по стъпка.

— Разкажи ми за първата смяна на бравите. Кога стана това?

— Само преди две седмици. В деня, преди да дойде моят човек — Джей Джей посочи към Руук.

— Защо? Ключа си ли беше изгубила?

— Хората постоянно си губят нещата, нали? Вчера по радиото говориха за мобилните телефони. Знаете ли къде хората ги губят най-често?

— В тоалетната? — попита Руук.

— Бинго — той протегна ръка на Руук и разтърси неговата.

— Джей Джей? — каза Хийт и отвори тефтера си, за да подчертае, че това е важно. — Защо Касиди те помоли да смениш бравите преди две седмици?

— Каза, че ѝ се струва, че някой е идвал в апартамента ѝ. Не беше сигурна, но каза, че нещо вътре не е наред. Разни дребни нещица

били разместени, такива работи. Каза, че я дострашало. Помислих си, че може да е параноя, но от пари не се отказвам, така че свърших работата.

Ники си отбеляза да възложи на Роуч да установят точната дата, просто за да открият последователността на събитията.

— Ами втория път? Още ли ѝ се струваше, че някой влиза?

Домоуправителят се засмя.

— Нямаше нужда да ѝ се струва. Някакъв нахлу, като изрита вратата право в лицето ѝ.

Хийт веднага се обърна към Руук, който каза:

— Знаех за вратата, защото когато дойдох да я изведа на вечеря, Джей Джей я поправяше. Попитах защо и тя каза, че се е заключила и е трябвало да я разбие. Стори ми се странно, но ако трябва да кажа едно нещо за Касиди Таун, то е, че беше пълна с изненади.

— На мен ли го казваш — обади се Джей Джей и пак се ръкува с Руук.

Ники се обърна към Роуч.

— При нас има ли доклад за това?

— Не — каза Очоа.

— Сега проверявам пак — добави Роули.

— Кога стана това, Джей Джей?

Той се обърна към един календар със снимки на едрогърди жени и посочи дата, оградена с оранжев молив. Тя я записа и попита:

— Знаеш ли в колко часът стана?

— Има си хас. Беше един следобед. Точно щях да си изпуша цигарата, когато го чух. Опитвам се да ги откажа, вредни са, така че си съставих график.

— Каза, че си го чул? Тоест, всъщност си видял как е станало?

— Видях, след като стана. Стоях на тротоара, защото тук не се пуши. Първо чух крясъци и после бум, онзи разби вратата с ритници.

— Видя ли кой беше? Можеш ли да го опишеш?

— Естествено. Нали познавате Тоби Милз? Бейзболистът?

— Разбира се. Значи казваш, че е приличал на Тоби Милз?

— Не — отвърна Джей Джей. — Казвам, че беше Тоби Милз.

* * *

„Янките“ бяха спечелили един мач в дивизионните серии, но без услугите на стартера Тоби Милз, който беше разтегнал мускул сред геройски спринт до първа база в първата среща. Милз спечели ининга и мача, но освен това влезе в списъка с контузените за неопределено време и се наложи да се наслаждава на останалите мачове като зрител. Докато караха обратно през Сентръл Парк до къщата на питчъра в Горен Ийст Сайд, Хийт каза:

— И така, Джеймисън Руук, именит журналист, сега аз имам въпрос за теб.

— Имам чувството, че няма да има нищо общо с пони плей.

— Опитвам се да разбера защо, след като си летял рамо до рамо с Касиди Таун, за да напишеш материал за нея, не си знаел, че Тоби Милз е разбил вратата ѝ с ритници.

— Съвсем просто е. Защото не бях там, когато е станало и защото тя не ми каза. — Той се наклони към нея. — Не, не е само това. Излъга ме и каза, че тя я е разбила. И ще ти кажа нещо друго, Ник — ако познаваше Касиди, лесно щеше да повярваш, че го е направила. Тя не беше просто силна, тя беше... природна стихия. Заключениеите врати не можеха да я спрат. Дори си записах тази метафора в бележките към статията.

Тя почука с пръсти по волана.

— Съгласна съм с теб. Не само те е излъгала, но и не е подала оплакване в полицията.

— Самотен чорап.

— На теб не ти се полага да го казваш, ясно?

— „Самотен чорап“?

— Това си е наше. Не искам да го чувам повече от теб, освен ако си сортиращ бельото. — На Пето авеню светлината се смени и тя подкара колата през парка, покрай посолствата и консулствата. — Какво имаше тя против Тоби Милз — или пък беше обратното?

— За момента не знам много. Едно време пишеше статии за младежките му подвизи, когато за пръв път влезе в отбора и започна да се държи като луд, но това беше минало. Миналата седмица писа, че се е преместил в новата си къща в Ийст Сайд, но това едва ли е повод за скандал. Или за побой.

— Не бъди толкова сигурен, драскачо — каза тя с високомерна усмивка.

Застанала пред интеркома пред входа на къщата на Тоби Милз, усмивката на Ники Хийт беше само далечен спомен.

— Колко време мина? — попита тя Руук.

— Пет минути — каза той. — Може би шест.

— Струва ми се, че е повече. За кого, по дяволите, се мислят? По-лесно влязохме в „Милмар“, при това ти беше без вратовръзка. — Тя насмешливо имитира гласа от малкия високоговорител: — „Все още ви проверяваме.“

— Нали знаеш, че сигурно те чуват?

— Много хубаво.

Той вдигна глава.

— Вероятно и те виждат.

— Още по-хубаво. — Тя застана до камерата за наблюдение и вдигна значката си. — Аз съм от полицията и съм тук по работа. Искам да видя човешко същество.

— Седем минути.

— Престани.

После той приглушено каза:

— Самотен чорап.

— Не ми помагаш.

Разнесе се прашене и от интеркома отново се разнесе мъжки глас.

— Съжалявам, полицай, но пренасочваме всички запитвания към „Риптън и съдружници“, адвокатите на г-н Милз. Желаете ли да ви дам номера?

Ники натисна бутона „говори“.

— Първо, не съм полицай, а детектив. Детектив Хийт от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция. Трябва да говоря лично с Тоби Милз във връзка с едно разследване. Уредете го веднага или ще се върна със заповед.

Доволна от себе си, тя отпусна бутона и смигна на Руук.

Тенекиеният глас се обади отново.

— Ако имате химикалка, ще ви продиктувам номера.

— Добре, стига толкова — каза тя. — Това вече е лично. Ще взема заповед.

Тя се отблъсна от вратата и вихрено се понесе по тротоара, а Руук я последва. Почти бяха стигнали до „Мадисън“, където бяха

паркирали срещу „Карлайл“, когато Руук чу как някой вика името му.

— Джеймисън Руук?

Обърнаха се и видяха кандидатът за наградата „Сай Йънг“ Тоби Милз, застанал на тротоара пред къщата си. Викаше ги да се върнат.

Руук тържествуващо се обърна към Ники.

— Кажете, ако мога да помогна с нещо, детективе.

[1] Влиятелен лидер на афроамериканската общност от 1980 до 1915 г. — бел.прев. ↑

ЧЕТИРИ

— Аз съм Тоби — каза той, когато стигнаха до пътната врата. Преди Ники да се представи, той предложи: — Имате ли нещо против да влезем? Не искам да събера цяла тълпа отвън, ако нямате нищо против.

Той задържа вратата, за да влязат и ги последва във фойето. Бейзболната звезда беше с бяло поло, джинси и на бос крак. Ники не беше сигурна дали лекото накуцване се дължи на това, че е без обувки или на разтегнатия мускул.

— Съжалявам за объркването отвън. Бях легнал да подремна, а те не искали да ме събудят.

А на Руук каза:

— А после видях вас и си помислих: „О, боже, не мога да прогоня Джеймисън Руук, докато е бесен.“ А вие сте от полицията, така ли?

— Здравейте, аз съм Ники Хийт. — Тя стисна ръката му и се опита да не се държи като типичния фен. — За мен е истинско удоволствие.

Е, дотам с въздържаността.

— Благодаря ви. Влезте, нека се разположим удобно и да видим какво съм направил, та да накарам полицията и пресата да блъскат на вратата ми.

Вляво имаше извита стълба, но той ги отведе до асансьор в задната страна на антрето. До него видяха мъж с вид на таен агент — с бяла риза с дълги ръкави и едноцветна кафява вратовръзка, седнал зад бюро и вторачен в екран, разделен на части от четири наблюдателни камери. Тоби натисна копчето на асансьора и докато чакаше, каза:

— Лий, когато дойде Джес, кажи му, че ще заведе гостите горе в апартамента.

— Разбира се — отвърна Лий. Ники разпозна гласа му от интеркома, а той забеляза реакцията ѝ и каза: — Прощавайте за объркването, следователю.

— Няма проблем.

Асансьорът показваше пет етажа в градската къща, а те слязоха на третия. Влязоха в кръгла стая с миризма на нов мокет, от която тръгнаха антрета в три посоки. Хийт заключи, че две от тях най-вероятно водят до спални в дъното на правоъгълното жилище. Милз вдигна своята ръка за милиони, за да ги упъти към близката врата, която ги изведе в слънчева стая с еркер над улицата отдолу. — Предполагам, че това може да се нарече моето мъжко убежище.

Помещението представляваше стая за спортни трофеи, подредена с вкус. На стената бяха окачени бейзболни бати и класически спортни фотографии — Тед Уилиамс гледа полета на топката във Фенуей, Куфакс в серията от 1963 г., Лу Гериг в шеговитата схватка с Бейб Рут. Макар и странно, това не беше храм в чест на Тоби. На снимките, на които присъстваше, беше с други играчи, а трофеите не бяха негови, въпреки че спокойно би могъл да запълни стаята. Хийт реши, че идва тук да се крие от славата, а не да се къпе в нея.

Тоби пристъпи към бар от светло дърво с тъмнозелени гравюри и попита дали да им сипе нещо.

— Имам само шампанско „Полковник Фиц“, но не защото са ни спонсори, просто ми харесва. — Тя усещаше в изговора му момчето от Оклахома и се чудеше какво ли е да завършиш гимназия в Броукън Ероу и да стигнеш дотук само за десетина години. — Предполагам, че сте на работа, иначе бих ви предложил нещо по-силничко.

— Какво например? Има ли „Генерал Фиц?“ — попита Руук.

— Е, това е то писател. — Тоби отвори няколко кутийки и изля питиетата върху кубчета лед. — Хайде да започнем с кола. Не е убила никого. Поне засега.

— Изненадан съм, че ме познахте — каза Руук. — Четете ли книгите ми?

— Да си призная, четох за пътешествието ви с Боно в Африка и статията от Портофино за Мик Джагър на яхтата му. Ще трябва и аз да си взема някой ден. Обаче политическите ви статии, Чечня, Дарфур... спокойно мога да мина и без тях, не се обиждайте. Познавам ви най-вече от многото ни общи приятели.

Тя не беше сигурна дали Тоби Милз е естествено гостоприемен или просто шикалкави, но докато говореха, обърна внимание на гледката от прозореца. През няколко улици се очертаваше музеят

„Гугенхайм“. Макар че силуетът му беше пресечен от редовете градски къщи, специфичната форма на покрива го издаваше. Нагоре по улицата короните на дърветата в Сентръл Парк тъкмо бяха почнали да жълтеят. След две седмици ярките цветове щяха да докарат на Източното крайбрежие хиляди фотографии аматьори.

Ники чу, че някакъв мъж говори с Тоби, но когато се обърна, него още го нямаше в стаята.

— Хей, Тоуб, дойдох възможно най-бързо, приятелче — чу се глас, а после влезе и собственикът му — мъж в добра форма, с елегантен костюм без вратовръзка — и веднага се отправи към Тоби. — Здравейте, аз съм Джес Риптън.

— Джеймисън Руук.

— Знам. Трябва обаче да се научите да съгласувате тези неща първо с мен. Не се занимаваме с пресата без предварителна уговорка.

— Това не е интервю за пресата — каза Ники Хийт.

Риптън се обърна и едва сега я забеляза.

— Вие ли сте ченгето?

— Детектив съм. — Тя му даде картичката си. — Вие агентът ли сте?

Зад бара Тоби Милз просто се изсмя. Едно истинско „Оо, ха, ха, ха“.

— Не съм агент. Стратегически мениджър съм. — Той се усмихна, но това не смекчи чертите му, нито замаскира факта, че това е човек, който не отстъпва и не се пазари. — Агентът работи за мен. Агентът не се пречка, събира чековете и всички сме доволни. Аз се занимавам с връзките с обществеността, ангажиментите, медиите, даренията, всяка божа точка по ценностната верига.

— Сигурно трудно се побира върху визитката ви — каза Руук и си спечели още смях от Тоби.

Риптън седна в ъгловото кресло.

— Кажете сега за какво става дума.

Ники не седна. Така както не разреши на Честър Лъдлоу да ѝ диктува, сега нямаше да се подаде на опита на Риптън да поръчва музиката. Искаше тя да доминира на тази среща. Сега поне шикалкавенето на Тоби ѝ стана ясно. Татко си дойде.

— Адвокат ли сте на Тоби?

— Имам юридическа степен, но не, не съм. Ще повикам адвокат, ако реша, че имаме нужда. Имаме ли нужда?

— Това не е моя работа — каза тя леко агресивно. „Какво пък“, помисли си след това, остави Риптън в стола му и седна на високо столче на бара срещу Тоби. — Тоби, искам да те попитам за един инцидент миналата седмица, в жилището на Касиди Таун.

Пиар агентът скочи на крака.

— Не, не, не. На такива въпроси няма да отговаря.

— Г-н Риптън, аз съм детектив от отдел „Убийства“ на нийоркската полиция. Тук съм по работа. Ако предпочитате да проведа този разпит в 20-и участък, лесно ще го уредя. Мога също така да уредя новинарските фургони на 78-а улица да се преместят четири пресечки на север, за да снимат как клиентът ви пристига за разпит. Кажете вие сега, това коя точка от веригата на ценностите ви е?

— Джес? — наруши мълчанието Тоби. — Да разведрим малко обстановката и да преминем нататък.

Ники не изчака Джес. Тоби бе склонен да съдейства и тя използва момента.

— Един свидетел твърди, че преди няколко дни сте разбили вратата на въпросното жилище с ритник. Вярно ли е?

— Да, госпожо.

— А мога ли да попитам защо?

— Много просто. Беше ми писнало кучката да се гаври с мен.

Джес Риптън вероятно се беше навел да посъбере парчетата от раненото си самочувствие, защото се намеси и той, макар и по-дипломатично.

— Следователю, може ли аз да разкажа какво стана? Тоби ще ме поправи, ако пропусна нещо, а и вие можете да му зададете въпросите си. Мисля, че така ще е много по-добре за всички, а и както каза Тоби, ще можем да загърбим случая. По всичко личи, че другата седмица отборът ще продължи напред в първенството и искам мускулът му да оздравее напълно, за да е готов за първия удар.

— Фен съм на бейзбола — каза Ники. — Още по-голям фен съм на директните отговори.

— Разбира се. — Той кимна, а после продължи, сякаш не беше казала нищо. — Не знам дали сте забелязали, но Тоби Милз не фигурира в скандалните колонки. Има си жена и малко дете, още едно

е на път. Имиджът му се гради на семейните ценности и освен че е спечелил подкрепата на именити спонсори, той има собствена благотворителна организация, която процъфтява.

Ники загърби мъжа с костюма и се обърна към клиента.

— Тоби, искам да знам защо си разбил с ритник вратата на жертва на убийство.

Това накара Риптън да скочи на крака. Взе столчето от бара между нея и Руук и го дръпна назад, така че около клиента му се образува полукръг.

— Много е просто — каза мениджърът. — Тоби и Джесика се нанесоха тук едва преди две седмици. Искане да са в сърцето на града, за който играе, вместо в Уестчестър Каунти. И какво направи Касиди Таун? Публикува новината заедно с адреса им в „Ню Йорк Леджър“, на половин страница от нейната колонка. Снимка на Тоби. Снимка на къщата. И адресът, който всеки смахнат в града може да намери. Ето ви две предположения за това какво се е случило. Тоби си има преследвач. Миналата седмица, два дни след като се преместват в жилището на мечтите си, Джесика извежда сина си на разходка в Сентръл Парк. Езерото с лодките е на една пресечка от тук. Докато пресичат парка, онзи се втурва към тях, започва да им крещи и ги изплашва до смърт. Охрана се е намесила, обаче онзи тип се измъкнал.

— Знаете ли името на преследвача?

— Морис Гренвил — казаха Тоби и Джес едновременно.

— Случаят регистриран ли е в полицията? — попита тя.

— Да. Можете да проверите. Така или иначе, Тоби беше на стадиона, когато тя му се обади, обляна в сълзи, и той откачи.

— Казвам ви, направо подлудях.

— Има ли нужда да ви обяснявам за преследвачите? Трябва ли да ви казвам какво стана с Джон Ленън на по-малко от два километра от това място? Забравете тия глупости с бейзболната звезда, Тоби Милз е мъж. Направил е това, което всеки добър съпруг и баща би направил при подобна заплаха. Хукнал към жилището на онази, за да види що за човек е. И какво направила тя — тръшна вратата в лицето му.

— Така че я разбих с ритници.

— И остави нещата така. Край на играта.

— Край на играта — обади се като ехо Тоби.

Мениджърът се усмихна и се пресегна към бара, за да потуша клиента си по ръката.

— Сега обаче сме много по-спокойни.

Джес Риптън придружи Хийт и Руук до тротоара и спря да си поприказват.

— Намерихте ли тялото?

— Не още — каза Ники.

— Ще ви кажа нещо. В моята кариера съм имал доста пиар кошмари, но никак не завиждам на „Полис Плаза“ 1 днес. Макар че с моя хонорар и това бих преживял, ако ме питате. — Той се изсмя на собствената си шега и ѝ стисна ръката. — Вижте какво, извинявайте, че бях груб в началото. — каза той. — Защитен инстинкт. Затова ми е такъв прякорът.

„Задник?“, помисли си Ники.

— Стената — каза той с голяма доза гордост. — Но сега, когато си оправихме отношенията, нека ги поддържаме така. Ако имате нужда от нещо, обадете се.

— Ето от какво имам нужда в момента — каза тя.

— Само кажете.

— Кореспонденцията между преследвача и Тоби. Писма, имейли, каквото и да е.

Риптън кимна.

— Момчетата от охраната пазят всичко. До края на деня ще имате копия.

— Разполагате с доста охранителни камери. Имате ли негова снимка?

— Само две, за жалост. Ще включа и тях.

Той тръгна обратно към къщата, но Руук каза:

— Мислех си нещо, Джес. Работех с Касиди върху профила, който ѝ пишех, но тя така и не ми каза, че Тоби е разбил вратата ѝ.

— Какво имате предвид?

— Това е станало същия следобед, когато си е разтегнал мускула... — Руук изобрази кавички с пръсти, — „по време на игра“, нали?

— Ще трябва да ми обясните подробно, Джеймисън, защото не ви разбирам.

Невинното изражение на Риптън обаче беше неубедително.

— Според моите изчисления може би се е контузил преди играта. Или пък номерът с вратата е усложнил нещата по-късно. Това би се отразило върху договора му, ако се разчуе, а и вероятно ще му коства няколко спонсора със семейна насоченост.

— За това нищо не знам. Ако тя е решила, че няма да ви се довери, това си е нейна работа. — Той спря и отново пусна безрадостната си усмивка. — Това, което знам, е, че се извинихме и я компенсирахме за щетите — каза Стената. — И за неприятностите. Знаете как стават тези работи. Получи малко пари и няколко клюки, с които разполагах. Пито-платено. Повярвайте ми, Касиди Таун бе много доволна от резултата.

Ники се усмихна.

— Ще трябва да приема това на честна дума.

* * *

Седнала на бюрото си, Ники Хийт чу съскащ звук и се обърна да погледне. Руук. Стоеше на отсрещната страна на общия офис и вареше мляко. Тя продължи да чете, а като свърши, на плота я чакаше лате без млечна пяна.

— Приготвих го сам — каза Руук. — Съвсем сам.

— Умение, което без съмнение ще ти е полезно — кимна тя и извика: — Хайнзбърг, там ли си?

— Да — чу се глас от входното антре. Ники отново се подразни, че тя прекарва толкова време далеч от бюрото си, без да прави нищо и си каза, че трябва да го обсъдят насаме.

Когато скитащата следователка влезе, Хийт каза:

— Търся сведенията, които те помолих да събереш за Холи Фландърс.

— Не търси повече. Тъкмо дойдоха. — Хайнзбърг й подаде кафяв плик за вътрешна употреба и пукна балонче с дъвката си. — О, освен това прослушах съобщенията на телефонния секретар на Касиди Таун. Няма нищо съществено, освен че научих няколко нови псувни.

Докато развиваше червения конец от копчето на плика, Ники каза:

— И аз имам нещо за теб — и подаде на детектив Хайнзбърг листа, който току-що бе прегледала. — Доклад за нападение от преследвач миналата седмица. — После се обърна към Руук: — Разказът на Тоби отговаря на истината.

— Работим ли по това? — попита Хайнзбърг между балоните с дъвката, а Хийт кимна.

— Случаят е на участъка в Сентръл Парк, но пострадалите живеят на 19-а. Да се присъединим към партито. Не се боричкай с тях, но им дишай във врата. Особено ме интересува всичко, свързано с преследвача.

— ... Морис Гренвил? — попита тя, преглеждайки листа.

— Измъкнал се е. Кажете ми, ако се появи отнякъде. По-късно ще пристигнат няколко снимки, ще ти ги препратя.

Детектив Хайнзбърг отнесе листа на бюрото си и започна да го чете. Хийт извади доклада от служебния плик и го прегледа набързо.

— Да-а-а-а.

Руук сръбна от двойното си еспreso и каза:

— Да не печелиш от лотарията?

— Още по-добре. Появи се следа за Холи Фландърс.

— Ф-Л-А-Н-Д-Ъ-Р-С, като при „Фландърс“ на Честър Лъдлоу?

— Ъ-хъ... — отвърна тя, обръщайки нова страница. — Има досие, макар и рехаво. Двайсет и две годишна, няколко дребни нарушения. Леки наркотици, дребни кражби, мотаене по улиците, напоследък е напреднала до ниска проба проституция.

— А твърдят, че отличници вече няма. Не ми изглежда обещаващо, ето каква е теорията ми.

— О, господи, забравих. Теориите ти.

— От едната страна имаме млада жена, порочна проститутка — той сви лявата си ръка и я протегна напред. — От другата имаме застаряващ садо-мазо бейби-буумър, провален политик. — Руук протегна и десния си юмрук. — Смятам, че тя е източникът, който го е провалил и сега той иска да си отмъсти.

— Теорията ти е интересна, но има един недостатък.

— Какъв?

— Не те слушах. — Тя стана и пхна доклада в чантата си. — Да идем да се срещнем с Холи Ф-Л-А-Н-Д-Ъ-Р-С.

— А латето ти?

— А, вярно — Хийт се върна на бюрото си, изгреба пяната и на излизане подаде чашата на детектив Хайнзбърг.

По пътя към паркинга обаче Хийт трябваше да направи една отбивка. Както обикновено хвърли бегъл поглед към кабинета на капитан Монтроус. Обикновено той беше на телефона, на компютъра или на изненадващо посещение при полицаите и разследващите детективи. Този път обаче тъкмо затваряше телефона и повика Хийт с пръст. Тя знаеше за какво ще стане дума.

* * *

Руук изчака да се вляят в Кълъмбъс авеню, преди да я попита как е минало.

— С капитана винаги минава добре — каза Ники. — Знае, че правя всичко възможно да намеря трупа. И да реша случая. И да направя планетата по-сигурно място за общото ни бъдеще. Едно от нещата, които харесвам при него е, че знае, че не е нужно да ме върти на бавен огън.

— Но...?

— Но.

Изведнъж я заля вълна от благодарност, че Руук е до нея. Не беше свикнала някой да я слуша, при това с разбиране. Качеството, което толкова ценеше у себе си — самодостатъчност — ѝ вършеше добра работа, но никога не ѝ се усмихваше насърчително, нито го беше грижа за чувствата ѝ. Видя как той я наблюдава от страничната седалка и неочаквано я изпълни топлота към него. Какво беше това?

— Но какво?

— Капитанът е под напрежение. Скоро ще го оценяват за повишение в заместник-инспектор и моментът не е много подходящ. В момента водеше разговори с шефовете и пресата. Хората очакват отговори и той просто искаше да ме пита как са нещата.

Руук се разсмя.

— И не ти оказа никакъв натиск, така ли?

— Е, да, винаги се преструваме, че натиск няма. Този път беше малко по-трудно.

— Знаеш ли, Ники, докато те чаках, си помислих, че Касиди Таун много би се наслаждавала на положението. Не че е мъртва, разбира се, това си е гадничко, но развитието оттогава насам.

— Нали си даваш сметка, че в момента от теб ме побиват тръпки?

— Просто споделям — каза той. — За нея научих едно — обожаваше да влияе на събитията. Разбираш ли, ето това открих за типа човек, който пише колонка като нейната. Отначало си мислех, че я вълнуват само мръсотийките. Да шпионира, да спипва хората на калъп, такива неща. За Касиди и колонката, и целият ѝ живот се въртяха около властта. Кой напуска родители, които го торМОЗят и съпруг-бияч, за да влезе в бизнес, който не е по-милостив?

— Тоест, колонката е била нейното отмъщение към света?

— Не съм убеден, че е толкова просто. По-скоро е била оръдие. Просто поредния начин да упражнява власт.

— Това не е ли едно и също?

— Сходно е, съгласен съм, но това, което търсех, до което се мъчех да се добера в профила ѝ, е нейната личност. За мен това беше историята на човек, когото са били и мачкали цял живот и който е бил решен да контролира всяка ситуация. Затова връщаше обратно перфектно стотвен стек на готвача. Защото можеше. Или чукаше актьорите, защото те се нуждаеха от нея повече, отколкото тя от тях. Или караше мен да дойда на работа по изгрев-слънце, а после се измъкваше да си вземе бейгъл. Знаеш ли какво мисля? Мисля, че Касиди Таун е била във възторг от факта, че може така да обсеби Тоби Милз, че той да дойде и да разбие вратата ѝ. Този факт валидира властта ѝ, значимостта ѝ. Тя се чувстваше най-добре, когато караше нещата да се случват понеиную. Или когато се намираще в центъра на събитията.

— По в центъра от това — здраве му кажи.

— Точно това имах предвид, госпожо.

Руук свали прозореца на колата и като дете се загледа в пухкавите облаци, отразяващи се в кулите на „Тайм Уорнър Сентър“, докато завиваха по Кълъмбъс Съркъл. Когато излязоха от детелината и завиха по „Бродуей“, той продължи:

— Предвид обстоятелствата съм почти сигурен, че тя би предпочела да е жива, но ако си Касиди Таун и трябва да умреш, какъв

по-добър начин от това половината град да те търси, докато другата половина говори за теб?

— Има логика — отбеляза тя, а после добави: — Обаче все още ме побиват тръпки от теб.

— Уплашена ли си? Или щастливо — уплашена?

Тя обмисли въпроса му и каза:

— Повтарям, тръпки ме побиват.

* * *

Поскъпването на собственостите на Таймс Скуеър през 1990-те като по чудо бе трансформирало някога опасния, долнопробен район в уютна семейна дестинация. Фасадите на бродуейските театри бяха ремонтирани, в тях се играеха известни мюзикъли, появиха се добри ресторанти, мега-магазините просперираха, а хората се връщаха отново и отново като символ или може би двигател в съживяването на Голямата ябълка^[1].

Факторът „Уплах“ обаче не си отиде. Просто бе избутан няколко пресечки на запад, и Хийт и Руук се бяха упътили именно натам. Последният известен адрес на Моли Фландърс след поредния масов арест на проститутки беше евтин хотел до пресечката на 10-а и 41-а улица.

През по-голямата част от пътя двамата пътуваха в мълчание по Девето авеню, но когато Хийт зави по Десето и по улиците се появиха минувачи, Руук започна да си тананика една мелодийка: „О, моята флорца си има име, казва се Х-О-Л-И...“

— Добре, виж какво — каза Ники, — мога да изтърпя теориите ти и преувеличената ти представа за собствената ти значимост в този случай, но ако държиш да пееш, предупреждавам те, че съм въоръжена.

— Виж, непрекъснато ми повтаряш колко съм маловажен в този случай, но нека те попитам, детектив Хийт, кой те вкара на среща с Тоби Милз, когато нещата не вървяха? Кой те свърза с Дебелия Томи, така че сега щастливо да се готвим да разпитаме жена, за чието съществуване не подозирахме, преди Дебелия Томи да ни отведе при Честър Лъдлоу, който пък ни доведе тук?

Тя се замисли за миг и отвърна:

— Трябваше просто да млъкна и да те оставя да си пееш.

Полицейската кола под прикритие е всичко друго, освен под прикритие, що се отнася до уличните проститутки. Златистата „Краун Виктория“ с цвят на шампанско спокойно можеше да е обозначена „Отряд по порока“ с флуоресцентни букви на вратите и багажника. По-очевидно би било само ако пуснеха буркана и сирената. Без да забравя това, Ники паркира зад ъгъла срещу „Префинената гостилница“, така че двамата с Руук да влязат, без много-много да вдигат зайците. За щастие паркингът се намирал зад купчина неприбран боклук.

В офиса на управителя седеше тип, слаб като скелет, с гадно голо петно там, където някой явно бе оскубал косата му, и четеше следобедното издание на „Ню Йорк Леджър“. Лицето на Касиди Таун изпълваше цялото пространство в горната част на страницата, а заглавието бе изписано с гигантски букви — все едно ставаше дума за Деня на победата или разходка на Луната. То гласеше:

„ПОЧИВАЙ В МИР = КЪДЕ ИЗЧЕЗНА?“

Тялото на сплетницата липсва“

За Ники Хийт днес нямаше спасение.

Мъжът с бледата кожа и кървавото петно на скалпа продължи да чете и ги попита дали ще вземат стаята за час, или за цял ден.

— Ако е за ден, ще получите лед и бебешко масло в добавка.

Руук се наведе до Хийт и прошепна:

— Мисля, че знам защо са нарекли хотела „префинен“.

Ники го сръчка и каза:

— Всъщност, търсим един от гостите ви, Холи Фландърс.

Очите му се стрелнаха от вестника към тавана и обратно към нея.

— Фландърс — каза той. — Опитвам се да си спомня. — А после натърти: — Може би ще ми помогнете?

— Разбира се. — Ники дръпна сакото и показа значката на колана си. — Така помагам ли ви?

Номерът на стаята, който им даде, се намираше на втория етаж, в мърляв коридор, който миришеше на дезинфектант и повръщано. Имаше минимален шанс Икабод Крейн^[2] да намине и да ѝ снесе някакви сведения, така че тя каза на Руук да стои долу и да го наблюдава. Той не хареса задачата си, но се съгласи. Преди да тръгне, тя му напомни какво се случи последния път, когато не остана на долния етаж, въпреки че го беше предупредила.

— О, да. Спомням си бегло. Заплашиха ме с пистолет и ме взеха за заложник, вярно...

Зад всяка врата, която подминаваше, гърмяха дневни телевизионни предавания. Хората сякаш усилваха звука до дупка, за да заглушат живота, но накрая просто вдигаха още повече шум. В една от стаите се чуваше как някаква жена плаче и охка:

— Само това ми беше останало, само това ми беше останало.

Приличаше на затвор.

Хийт спря пред 217 и се дръпна от вратата. Не беше сигурна дали да приеме сериозно предупреждението на Честър Лъдлоу за покупката на оръжие, но въпреки това се увери, че няма да се окаже на пътя на куршумите. Добра идея, ако смяташ да се прибереш вкъщи вечерта.

Почука и се заслуша. И тук работеше телевизор, но не толкова високо. „Зайнфелд“^[3], ако се съдеше по рифа на китарата след смеха. Почука още веднъж и се ослуша. Креймър получи забрана за търговия със стоки.

Хийт почука по-силно и извика:

— Холи Фландърс, полиция, отворете вратата!

Щом произнесе тези думи, вратата се отвори с трясък и от нея излетя трътлест мъж с плитчици. Беше гол, понесъл дрехите си в ръце.

Вратата се затваряше автоматично и преди това да стане, Ники клекна и я блокира с лявата си ръка, поставяйки в същото време пръста си на спусъка.

— Холи Фландърс, покажете се!

Чу как изхвърлят Джери Зайнфелд от пазара, а в стаята дрънчат щори. Претърколи се на земята и стана с насочен „Зиг Зауер“ точно когато един женски крак изчезна през прозореца. Хийт се затича, притисна гръб към стената, бързо надникна вън и се отдръпна. Отдолу се чу вик, тя погледна и видя млада жена на около 20 години, с

джинси, но гола от кръста нагоре, просната по гръб върху купчина боклук.

Когато Хийт прибра оръжието си в кобура и изтича в коридора, той бе пълен с хора, най-вече жени, излезли от стаите си да видят какво става. Ники извика:

— Полиция, назад, назад, дайте път, — което доведе още повече зяпачи. Повечето се движеха доста бавно, бяха или дрогирани или успани, но какво значение имаше? След като си проби път между тях, тя хукна надолу, взимайки по две стъпала наведнъж и изскочи навън през стъклената врата. Площадката за приземяване бе черна торба за боклук, с голяма следа от тяло върху нея.

Пристъпи на тротоара и погледна вдясно. Не видя нищо. После се обърна наляво и не можа да повярва на очите си. Хванал Холи Фландърс за лакътя, Руук я водеше към хотела. Тя бе наметнала спортното му палто, но отдолу си беше гола.

Когато пристигнаха, той каза:

— Дали в „Милмар“ ще я пуснат така?

* * *

Час по-късно Холи Фландърс изчакаше в стаята за разпити, облечена в обикновената бяла блуза, която Ники държеше в чекмеджето на бюрото си в общия офис, за да се преоблича след нощни смени, бурни дежурства или някое петно от паста. Хийт и Руук влязоха вътре и седнаха един до друг срещу нея. Тя мълчеше. Просто гледаше над главите им, втренчила поглед в акустичната плочка, поставена над огледалото за наблюдение.

— Нямах твърде много нарушения, поне като възрастна — започна Ники, отваряйки папката на Холи. — Само че трябва да те предупредя, че днес премина в следващото ниво.

— Защо, защото побягнах ли? — Тя най-сетне наведе очи към тях. Бяха кървясали и подпухнали, очертани с твърде много спирала за мигли. Някъде там вътре — стига да заживееше добър живот и да се откажеше от арогантността си — се криеше една хубава жена. Може би дори красива. — Уплаших се. От къде да знам кои сте и какво правите?

— Два пъти повторих, че съм от полицията. Първия път може би си била твърде заета с клиента си.

— Видях го, като мина в галоп през фоайето — каза Руук. — Ако ми позволите, държа да отбележа, че мъжете над петдесет не бива да носят плитчици. — Той хвана сърдития поглед на Ники. — Приключих.

— Това няма значение, Холи. Основната ти грижа не е бягството, нито пък проституцията. В стаята ти намерихме „Ругер“ 9-и калибър, нерегистриран и зареден.

— Използвам го за самозащита.

— Намерихме също лаптоп, краден, между другото.

— Намерих го случайно.

— Е, и това не бива да те притеснява, също като останалите обвинения. Мисли за онова, което има на компютъра. Разгледахме хард диска и открихме множество писма. Заплашителни писма и опити за изнудване, адресирани до Касиди Таун.

Това вече я стресна. Арогантната поза се сриваше, докато детективът бавно, спокойно и целенасочено стягаше хватката с всяко ново разкритие.

— Тези писма познати ли са ти, Холи?

Тя не отговори. Чоплеше остатъците от лак по ноктите си и постоянно покашляше.

— Искам да те питам за още едно нещо. Нещо, което не беше в стаята ти. Нещо, което открихме другаде.

Чопленето на лака престана. Лицето ѝ придоби озадачен вид, сякаш всичко останало бе нещо, което тя очакваше и трябваше да изтърпи. Това, за което наемкваше полицайката обаче, бе мистерия за нея.

— Какво например?

Ники извади едно фотокопие от папката.

— Това са отпечатъците ти, взети при арест за проституция. — Хийт бутна листа през масата, за да може момичето да го разгледа. После извади още едно фотокопие. — Това е друг набор от отпечатъци, също твой. Снет е от нашите техници. Тази сутрин, от няколко брави в дома на Касиди Таун.

Младата жена не отговори. Долната ѝ устна потрепери и тя плъзна листа по-далеч от себе си. После отново намери онова място

над магическото огледало и се втренчи в него.

— Взехме тези отпечатъци, защото Касиди Таун е била убита снощи. Във въпросния апартамент. Този с отпечатъците ти.

Ники наблюдаваше как Холи пребледнява и замръзва на мястото си. После продължи:

— Каква работа има една проститутка в апартамента на Касиди Таун? За секс ли беше там?

— Не.

Руук попита:

— Да не си й била информаторка? Сведения ли й снасяше?

Жената отново поклати глава.

— Искам отговор, Холи. — Хийт я изглежда така, че да схване, че няма да се откаже, преди да го получи. — В какви отношения беше с Касиди Таун?

Холи Фландърс бавно затвори очи. После ги отвори отново, погледна Ники Хийт и каза:

— Тя ми беше майка.

[1] Популярно прозвище на Ню Йорк — бел.ред. ↑

[2] Герой от „Легендата за Слийпи Холоу“ от Уошингтън Ървинг. — бел.прев. ↑

[3] Американски комедиен сериал по сценарий и с участието на Джери Зайнфелд. — бел.прев. ↑

ПЕТ

Ники огледа лицето на Холи, търсейки някакъв знак. Ченгето в нея във всеки един момент беше нащрек за знак. Нещо, което да ѝ издаде повече, отколкото ѝ казват. Намек, че това е лъжа. Или ако не беше, намек за чувствата на жената по отношение на информацията, която споделяше. Професията на детектив Хийт беше такава, че я лъжеха постоянно. В девет от десет случая въпросът беше до каква степен. Умението да търси знаци и най-вече да ги разчита ѝ помагаше да прецени неискреността на отговора. В прекрасен свят живееше.

Гледайки Холи Фландърс през масата в стаята за разпити, Ники видя лице, помрачено от стихия от смесени чувства, но ѝ се стори, че това е истината. Или поне някоя нейна версия. Когато Холи сведе очи, за да продължи да чопли ноктите си, Хийт се извърна и вдигна вежда към Руук. Писателят би трябвало да я разбере без усилие. Погледът ѝ казваше: „Какво ще речете, г-н Сянка?“

— Не знаех, че Касиди Таун има деца.

Той заговори меко, проявявайки усет към момичето. Или защото му се струваше, че трябва да се защити.

— И тя не знаеше — сопна се Холи. — Забременяла и се отказала от мен.

— По-бавно, Холи — каза следователката. — Обясни ми с подробности, защото е съвсем ново за мен, а и много важно.

— Какво сложно има? Тъпа ли сте, или какво? Нали сте ченге, разгадайте го. Бях „дете на греха“. — Тя натърти двете думи и от нея се изля гняв, трупан с години. — Нейното копеле, мръсната ѝ тайна. Направо умираше да ме смете под килима. Дала ме е за осиновяване още преди да ми срежат пъпната връв. Е, сега не е нужно да се преструва, че не съществувам. Или да отказва да ми окаже каквато и да е подкрепа, защото се срамува от мен и защото ѝ напомням как се е омазала. Естествено, че не знаете, тя не искаше никой да знае. Как би могла да бъде кралицата на скандалите, ако самата тя е в центъра на скандал?

На младата жена ѝ се плачеше, но вместо това се облегна назад, дишайки тежко, сякаш беше спринтирала. Или току-що се беше събудила след добре познат кошмар.

— Холи, знам, че ти е трудно, но трябва да ти задам няколко въпроса.

За Хийт Холи все още беше заподозряна в убийство, но тя продължи с тихо разбиране. Ако Касиди Таун наистина бе нейна майка, Ники имаше лично отношение към положението ѝ, тъй като самата тя беше дъщеря на жертва на убийство. Стига, разбира се, да не я бе убила тя.

— Да не би да имам някакъв избор?

— Фамилията ти е Фландърс, не Таун. Това името на баща ти ли е?

— На едно от приемните ми семейства. Фландърс звучи добре, поне не е Мадоф. За каква биха ме взели хората тогава?

Детектив Хийт отново върна Холи към дневния ред.

— Знаеш ли кой е баща ти? — Холи само поклати глава и Ники продължи: — А майка ти знаеше ли?

— Доста е хойкала, предполагам — Холи посочи към себе си. — Явно е семейна черта. Ако е знаела, така и не ми каза.

— И ти нямаш никаква представа кой може да е?

Ники настояваше, защото от бащинството можеше да извлече мотив. Холи само повдигна рамене и Ники усети, че увърта. Руук разчете жеста по същия начин.

— Знаеш ли, и аз не знаех кой е баща ми. — Разкритието привлече вниманието на Ники, а Холи наклони леко глава към него, за пръв път показвайки интерес. — Истината ти казвам. От опит знам как човек изгражда живота си около тази празнина. Отразява се на всичко. И не вярвам, Холи, че един нормален човек, особено ако е куражлия като теб, не би поровил малко, за да научи.

Ники усети, че разговорът навлиза в нова фаза. Ходи Фландърс заговори директно на Руук.

— Направих някои сметки — каза тя. — Сецаш се.

— Върнала си се девет месеца назад? — позасмя се той.

— Именно. И изкарах, че е станало през май 1987. Майка... тя още не е водела собствена колонка, но от „Леджър“ са я пратили във

Вашингтон, за да изрови мръсотия за политик, който чукал на лодката си някаква курва, която не била жена му.

— Гари Харт — каза Руук.

— Все едно. Според мен тогава е забременяла. По време на това пътуване. И девет месеца по-късно — та-даа! — каза тя с ирония, от която сърцето на Ники се сви. Тя записа в тефтера си „Вашингтон, май 1987?“.

— Да поговорим за настоящето. — Тя опря химикалката си върху спиралата в горната част на страницата. — Колко често контактуваше с майка си?

— Казах ви, все едно не съществувах за нея.

— Но си се опитвала.

— Да, опитвах се. Опитвах се още от малка. Опитах дори когато ме изключиха от училище и заживях сама, но си дадох сметка, че съм сбъркала. Пак нищо. Така че си казах „Добре, майната ти — мри“.

— Тогава защо напоследък пак си я търсила? — Холи не каза нищо. — Заплахите, които си й пращала, са на компютъра ти. Защо я потърси отново?

Холи се поколеба, после каза:

— Бременна съм. И ми трябва пари. Писмата се връщаха, така че отидох лично. Знаете ли какво каза? — Устната ѝ затрепери, но тя се овладя. — Да направя аборт. Както е трябвало да направи тя.

— Тогава ли купи пистолета?

Ако Холи се надяваше да я размекне, Ники щеше да се държи делово, за да ѝ покаже, че не е застанала пред съдебни заседатели. Симпатията не надделява над фактите.

— Исках да я убия. Една вечер успях да си отключа с шперц и влязох.

— С пистолета — каза следователката.

Холи кимна.

— Тя спеше. Стоях над леглото ѝ, насочила онова чудо право към главата ѝ. И почти го направих. — Тя повдигна рамене. — После просто си тръгнах. — Тогава се усмихна за пръв път. — Радвам се, че изчаках.

* * *

Щом униформеният полицаи отведе Холи обратно в килията ѝ, Руук се обърна към Хийт.

— Сетих се!

— Невъзможно.

— Напротив! Знам отговора. — Той едва се сдържаше. — Или поне имам теория.

Хийт събра папките и бележките си и излезе от стаята. Руук я следва по целия път към общия офис. Колкото по-бързо вървеше Ники, толкова по-бързо говореше той.

— Видях какво си записа, когато Холи спомена Гари Харт. И ти мислиш като мен, прав ли съм?

— Не ме моли да се подпиша под половинчатите ти, недоизмислени теории, Руук. Не се занимавам с теории, забрави ли? Работя с доказателства.

— А до какво водят теориите?

— До неприятности.

Тя бързо зави към общия офис, а той я последва.

— Не — каза Руук. — Теориите са като семенца, от които покълват големи дървета, които... по дяволите, голям писател съм, запънах се със собствената си метафора. Мисълта ми е, че до доказателствата се стига чрез теории. Те са точка А на картата за съкровището.

— Да живеят теориите — равно каза тя и седна на бюрото си. Той придърпа един стол и се настани до нея.

— Слушай сега. Къде е била Касиди Таун, когато е забременяла?

— Не съм установила...

— Във Вашингтон — прекъсна я той. — Какво е правела?

— Пишела е статия.

— За политик, хванат в скандал. Кой ни прати по следите на Холи Фландърс? — Той плесна с ръце по бедрата си. — Политик, хванат в скандал! Честър Лъдлоу е нашият човек!

— Руук, колкото и очарователно да ми се струва изречението ти, докато си мислиш, че си решил загадката на Сфинкса, на твое място не бих разгласявала тази теория.

Той почука с пръст по тефтера ѝ.

— Тогава защо си го записа?

— За да го проверя — каза тя. — Ако бащата на Холи Фландърс се окаже важен, ще искам да разбера кой е бил във Вашингтон по онова време и с кого е имала отношения Касиди Таун.

— На бас, че Честър Лъдлоу е бил там. Още не е бил избран, но нали е от политическа династия, може да е работел там с протекции.

— Може, Руук, градът е голям. Но дори да е баща на Холи, какъв смисъл има да ни праща по следите ѝ, ако те водят обратно до него като заподозрян?

Руук замълча.

— Добре, де. Беше просто теория. Радвам се, че можем...

— Да я зачеркнем?

— Една тревога по-малко — каза той.

— Много ми помагаш, Руук. Без теб тук не беше същото. — Телефонът ѝ иззвъня — беше детектив Очоа. — Какво става, Оуч?

— С Роули сме при съседа на Касиди Таун. Обадил се в управлението, за да се оплаче, че нейният боклук е в неговите кофи.

Ники успя да долови пискливия глас на възрастен мъж, който нареждаше жаловито.

— Въпросния гражданин ли чувам?

— Да. Оплаква се на партньора ми.

— Как е разбрал, че това е нейният боклук?

— Наблюдава — каза Очоа.

— Един от тези, а?

— Един от тези.

Щом приключи разговора с Хийт, детектив Очоа се присъедини към Роули, който се възползва от завръщането му, за да се откопчи от стария човек.

— Извинете, сър.

— Не съм свършил! — каза той.

— Само минутка. — Щом се отдалечи достатъчно, така че старецът да не може да го чуе, той каза на Очоа: — А после се чудим къде живеят ония кукувици, дето се обаждат в радиото. Е, ще изнасяме ли боклука, или ще чакаме?

— Иска да изчакаме, докато дойдат от Съдебна медицина. Г-н Галуей сигурно е пипал торбите, но те ще му вземат отпечатъци и ще направят каквото трябва. Съмнявам се, но може и да намерят нещо полезно на или около дворчето.

— Струва си опита — съгласи се Роули.

— Правилно ли чух, че ще ми взимате отпечатъци? — Галуей се беше присламчил към тях. Наскоро избръснатите му бузи лъщяха, а бледосините му очи блестяха, излъчвайки гняв и подозрения, трупани с десетилетия. — Никакво престъпление не съм извършил.

— Никой не твърди противното, сър — каза Роули.

— Не ми харесва тонът ви, млади човече. Нима в тази страна толкова често си бършем задника с конституцията, че сега полицията свободно обикаля от врата на врата и взема отпечатъци от гражданите без причина? Някаква банка с данни ли събирате?

На Роули му беше писнало и той направи знак на Очоа, че сега е негов ред. Другият следовател се замисли и направи знак на Галуей да се приближи. Когато старецът го послуша, Очоа тихо каза:

— Г-н Галуей, вашите действия на отговорен гражданин осигуриха на нийоркската полиция важна информация относно убийството, което разследваме и ние сме ви много задължени.

— Ами, благодаря ви, аз... Това с боклука беше едно от многото й нарушения. Оплаквал съм се безброй пъти.

Очоа беше съумял да го успокои малко и продължи по същия начин.

— Да, сър, в случая бдителността ви даде резултат. Уликата, която ще ни помогне да открием убиеца на г-жа Таун, може да е именно тук, във вашия двор.

— Тя никога не изхвърляше боклука разделно. Звънях в общинската служба, докато ми излязоха пришки. — Той се доближи още повече и Очоа различи капиллярите под прозрачната му кожа. — Търговец на гнусотии като нея положително нарушава законите.

— Е, г-н Галуей, бихте могли да продължите в същия дух, като помогнете на техниците в лабораторията да отделят отпечатъците ви от останалите, за да няма пречки пред откриването на убиеца. Вие бихте желали да продължите да ни помагате, нали?

Старецът подръпна едното си ухо.

— И отпечатъците ми няма да отидат в някаква секретна банка?

— Давам ви дума.

— Тогава не виждам пречки — каза Галуей и се качи горе, за да съобщи новината на жена си.

— Знаеш ли как ще те наричам отсега нататък? — каза Роули. — Укротителят на чалнати.

* * *

Детектив Хийт с прилежни печатни букви записа на бялата дъска датата, на която Холи Фландърс бе проникнала в апартамента на Касиди. Докато поставяше капачката на маркера, чу вибрациите на телефона си, оставен на бюрото. СМС от Дон, треньорът ѝ по бойни изкуства.

„Утре сутрин, У или N?“

Тя постави палец върху „У“, но се поколеба. Зачуди се защо и погледът ѝ се насочи към Руук, който седеше в общия офис с гръб към нея и разговаряше с някого по телефона. Ники постави пръст върху клавиша и натисна „У“. „Защо пък не?“, помисли си тя.

Щом Роуч се върнаха в управлението и Хийт събра отряда около дъската, за да чуе докладите за свършеното до средата на деня, Очоа вдигна очи от своя.

— Току-що получих това от 17-о управление, отнася се до кражбата на тялото. — Спусна се тишина. Цялото внимание се насочи към него — всички осъзнаваха важността на евентуалната улика или може би дори откриването на тялото. — Открили са камионетката, с която избягаха онези, била е изоставена. Крадена е, също като самосвала. Пише, че снощи са я свили от паркинга на някакъв мол в Ийст Медоу, Лонг Айлънд. В момента я обработват за отпечатъци и всичко останало. — Той почете още малко, но не каза нищо повече, затвори папката и я подаде на Хийт.

Тя я прегледа и каза:

— Пропусна нещо. Пише, че основната следа е била лепенката, която си им описал. Браво, Оуч.

— Явно не си се разсеял напълно — каза Хайнзбърг.

— От кое да съм се разсеял?

Тя повдигна рамене.

— Възможностите са много. От катастрофата, от престъпниците, от трафика, от... занимавали са те доста неща.

Явно вече бяха тръгнали ключоци за скорошната раздяла на Очоа с жена му и за молбата му да се вози с Лорън Пари. Нормално беше точно Хайнзбърг да се включи.

На Хийт не ѝ харесваше накъде вървят нещата — някой можеше да пострада заради празни приказки — така че побърза да се намеси.

— Стига толкова по тази тема.

Очоа обаче не беше приключил.

— Ей, ако твърдиш, че нещо ме е разсеяло от работата ми, кажи си.

Хайнзбърг се усмихна.

— Да съм казала такова нещо?

Ники ги прекъсна по-решително.

— Да продължаваме нататък. Искам да говорим за боклука на Касиди Таун — каза тя.

Роули понечи да заговори, но Руук го прекъсна.

— Знаеш ли, това би било много по-подходящо име за колонката ѝ. Но късно е вече. — Той усети хладните им погледи. — Или може би е твърде рано. — И Руук се пързулна със стола обратно към бюрото си.

— Както и да е — натъртено каза Роули, — екипът по събиране на доказателства е на мястото. Не мисля, че ще намерят много. Колкото до боклука — странно е, но е само домакински. Смяно кафе, обелки, кутии от корнфлейкс и т.н.

— Канцеларски материали няма — продължи партньорът му. — Търсехме каквото и да било, бележки, хартия, кламери, но няма нищичко.

— Може да е вършила всичко на компютъра — каза детектив Хайнзбърг.

Хийт поклати глава.

— Руук каза, че изобщо не е имала. Освен това всеки, който използва компютър, принтира разни неща. Особено ако е писател, нали?

Тъй като тя се обръщаше към него, Руук отново се присъедини към кръга.

— Винаги принтирам текущи копия в случай, че лаптопът ми се повреди. И за да редактирам. Но както каза детектив Хийт, Касиди Таун не използваше компютър. Държеше да контролира нещата, а това, че дигиталните страници могат да се сканират, крадат и препращат, ѝ докарваше параноя. Затова печаташе всичко на онзи динозавър, пишещата машина Ай Би Ем „Селектрик“, а асистентката ѝ пращаше материалите на „Леджър“.

— Значи все още не знаем какво е станало с бумагите. Със статиите ѝ. — Ники свали капачката на маркера и огради тази точка на бялата дъска.

Роули каза:

— Струва ми се, че някой е искал да докопа онова, върху което е работела.

— Мисля, че си прав, Рейлз, и ще отида една стъпка по-напред. Не, че се отказвам от някой вариант... — Хийт насочи маркера към списъка с разпитаните на дъската, — но това не ми прилича на отмъщение, а на опит да ѝ попречат да завърши нещо, което е пишела. Малко помощ, Руук? Ти си нашият вътрешен човек.

— Абсолютно. Знам, че работеше върху нещо голямо, встрани от обичайната ѝ работа. Каза, че затова работи нощем и понякога е облечена с вчерашните дрехи, когато я заваря на сутринта.

— Каза ли ти какво е? — попита Ники.

— Не можах да изкопча нищо. Реших, че е статия за списание и че ме счита за конкурент. Пак манията ѝ да контролира. Веднъж Касиди ми каза... дори си го записах, за да го използвам в статията. „Ако напишаш нещо интересно“... — Руук затвори очи, за да си припомни точните думи, — „затваряй си устата, отваряй си очите и погребни всичките си тайни“. В общи линии имаше предвид, че ако е много важно, не бива да го обсъждаш, защото някой може да ти го отнеме или да ти попречи.

— Или да те убие — каза Ники. Тя посочи два дни върху графиката с последователността на събитията. — Джей Джей, домоуправител на сградата и местен историк, каза, че два пъти е сменял бравата. Първия път защото ѝ се сторило, че някой е проникнал в апартамента. Разпитът на отчуждената ѝ дъщеря сочи, че е влизала тя. Това обяснява и факта, че намерихме нейни отпечатащи. Проститутка е и в нощта на убийството е била с клиент. Проверяваме

го, но не очаквам да извадим голям късмет. Колкото до другата подмяна, разпитахме Тоби Милз, който признава, че е разбил вратата ѝ с ритник и твърди, че е бил бесен, след като заради колонката на Касиди Таун се е получил неприятен епизод с негов почитател, който го следи. Шарън?

— На бюрата ви има доклад за станалото, както и снимка на човека. — Хайнзбърг вдигна една снимка от охранителната камера. — Морис Айра Гренвил, все още е на свобода. Уведомих и Деветнайсетото управление.

Хийт захвърли маркера на алуминиевия праг под бялата дъска и скръсти ръце.

— Едва ли е нужно да ви казвам, че много притискат Монтроус за изчезналия труп. Роуч, капитанът позволи да вземете хора от отдел „Кражби“, за да обиколите апартаментите и магазините около... — тя спря, за да открие името на жертвата на другата дъска, — мястото, където е бил убит Естебан Падийя. Така ще можете да се занимавате и с този случай, и с откраднатото тяло.

— Хрумна ми нещо — каза Руук, — за пишещата машина, която използваше Касиди Таун. Марка „Селектрик“ имат ролка с лента, върху която буквите се редят една след друга. Ако открием старите ленти, може да ги погледнем и да видим върху какво е работела.

— Роуч? — каза Ники.

— Заемаме се — отвърна Очоа.

— Връщаме се в апартамента — добави Роули.

Няколко минути след края на съвещанието Руук предпазливо се доближи до Хийт с мобилния си телефон в ръка.

— Току-що ми се обади един друг мой източник.

— Кой?

— Източник. — Той пусна айфона в джоба си и скръсти ръце.

— Няма да ми кажеш кой е, нали?

— Искаш ли да се повозим?

— Струва ли си?

— По-добри следи ли имаш? Или предпочиташ да останеш тук, за да седнеш да гледаш новините в 5 с капитан Монтроус?

* * *

Руук ѝ каза да спре до тротоара на 44-а улица, пред „Сарди“.

— По-готино е от автомивката, нали?

— Руук, ако това е заобиколен начин да ме изведеш да пием по нещо, няма да се получи — каза тя.

— И все пак ти дойде. — Когато тя мина на първа и натисна съединителя, Руук каза: — Чакай. Шегувам се. Не става дума за това. — Ники отново спря колата и той добави: — Обаче ако размислиш, да знаеш, че съм винаги готов.

Когато наближиха салонния управител, Ники видя майката на Руук, която им махаше от масата си в другия край на ресторанта. Хийт ѝ отвърна и ѝ обърна гръб, за да не види гневното изражение, с което се обърна към Руук.

— Майка ти? Тя ли е източникът? Майка ти?!

— Обади се и каза, че има информация за убийството, ти щеше ли да я върнеш?

— Да.

— Не говориш сериозно. — Той изучи лицето ѝ. — Добре, сериозно говориш. Точно затова не исках да ти кажа. Но какво можех да ѝ кажа? Че не искаш да чуеш какво има да ти каже? Ами ако е нещо полезно?

— Можеше да свършиш това и сам.

— Тя иска да говори с полицията, тоест, с теб. Стига, тук сме, краят на деня е — какво имаш да губиш?

Ники се усмихна и тръгна към масата. Все още ухилена, тя тихо му каза:

— Ще си платиш за това, и още как.

И докато вървяха към Маргарет Руук, позволи на усмивката си да разцъфти.

Тя седеше в сепаре в ъгъла, царствено разположено между карикатури на Хосе Ферер и Дани Томас. На Ники ѝ мина през ум, че Маргарет винаги е в царствена обстановка. Ако не беше, тя я караше да изглежда така. Дори на играта на покер в таванския апартамент на Руук, където я бе видяла миналото лято, излъчването на Маргарет Руук определено подходеше повече на Монте Карло, отколкото на Атлантик Сити.

След поздравите и прегръдките, тримата седнаха.

— Това ли е обичайната ви маса? — попита Ники. — Много е тихо и приятно.

— Това е, поне преди да наближи времето за театралните представления. Повярвай ми, хлапе, тук ще стане много шумно, когато се изсипят автобусите от Ню Джързи и Уайт Плейнс. Но да, масата ми допада.

— Това е любимият ѝ изглед — каза Руук. Той се извърна в стола си и Хийт проследи погледа му до карикатурата на майка му на отсрещната стена. Гранд Дяволицата на Бродуей, както я наричаше той, им се усмихваше от седемдесетте.

Г-жа Руук обвини хладните си пръсти около китката на Ники и каза:

— Смятам, че и твоята карикатура щеше да се окаже тук, ако след колежа беше останала в театъра.

Мисълта, че тя е наясно с това, въпреки че никога не ѝ го е споменавала, стресна Ники, но после тя си спомни за статията. Проклетата статия.

— Искам още един „Джеймисън“ — каза актрисата.

— Опасявам се, че няма да можеш да се отървеш от мен — каза Руук, вероятно не за пръв път в живота си. Ники си поръча кола лайт, а той — еспресо.

— Вярно, вие сте дежурна, детектив Хийт.

— Да, Джеймисън... Джейми каза, че знаете нещо за убийството на Касиди Таун.

— Да, сега ли да ви кажа, или да изчакаме до коктейлите?

— Сега — казаха Хийт и Руук в един глас.

— Добре, но ако ме прекъснат, не се сърдете на мен. Джейми, помниш ли Елизабет Есекс?

— Не.

— Погледнете го. Винаги се дразни, когато му разказвам за хора, които не познава.

— Всъщност, дразня се само когато ги разказваш по няколко пъти, а аз все още не знам кои са. Това ще бъде първият път, така че давай, майко, давай.

Ники я поощри по-нежно, като ѝ предложи онова, което искаше — полицаи, който да я изслуша.

— Имате ли информация за случая Касиди Таун? Познавахте ли я?

— Само бегло, така предпочитам. Всички си разменяме услуги, но тя превръщаше изкуството в долнопробна търговия. Когато още беше нова във вестника, Касиди ме канеше да пийнем, като ми предлагаше да ме спомене в колонката си, а в замяна аз да ѝ давам билети. Винаги аз плащах за питиетата, разбира се. С актьорите мъже беше различно. На много мъже обещавах да ги спомене, ако спят с нея. Доколкото разбрах, невинаги изпълнявала своята част от сделката.

— Информацията, за която става дума, по... скорошна ли е? — с надежда попита Ники.

— Да. Елизабет Есекс — запишете си името ѝ, ще ви потрябва — е забележителен меценат. Двете участваме в комитет, който цели да създаде програма с монолози на Шекспир при фонтана в „Линкън Сентър“ другото лято. Днес следобед се видяхме с Есмералда Монтез от службата по опазване на горите в Сентръл Парк, обядвахме в бар „Булю“, преди да е станало твърде студено.

— Къде е кафето? — каза Руук. — Кофеинът ще ми дойде добре.

— Успокой се, скъпи, още малко. Нали знаеш, че е важно човек да подреди сцената. Пиехме трета чаша много хубаво „Домейн Мардон Куинси“ и като всички, обсъждахме убийството и откраднатия труп. Тогава Елизабет, която не носи особено на алкохол, в миг на меланхолия, предизвикана от виното, сподели една шокираща новина, която дългът ме кара да ви съобщя.

Ники попита:

— И каква е тази новина?

— Че се е опитала да убие Касиди Таун. — Келнерът донесе напитките и докато се наслаждаваше на изразенията им, Маргарет вдигна чашата си. — И завеса.

* * *

Елизабет Есекс не можеше да откъсне очи от значката на Ники Хийт.

— Искате да разговаряте с мен? За какво?

— Предпочитам да не го обсъждаме на прага, г-жо Есекс, и според мен вие ще предпочетете същото.

— Добре тогава — отвърна жената. Отвори широко вратата и когато двамата с Руук стъпиха на вносната венецианска мозайка във фойето, Ники започна:

— Имам няколко въпроса за Касиди Таун.

Заподозрените и хората, разпитвани от полицията в случаи на убийство, реагират по най-различни начини. Стават мнителни, агресивни или емоционални, възприемат каменно изражение или изпадат в истерия. Елизабет Есекс припадна. Ники тъкмо я наблюдаваше, за да долови някакъв знак, а тя се свлече като марионетка със срязани конци.

Свести се, докато Ники викаше линейка и я помоли да затвори, уверявайки я, че ще се оправи. Не си беше ударила главата и цветът ѝ се възвръщаше, така че Хийт склони. Двамата с Руук я подкрепиха по пътя към всекидневната и се настаниха на Г-образен диван, поставен под ъгъл, за да оползотвори изгледа към Ийст Ривър и Куинс.

Елизабет Есекс приближаваше 60-те и носеше обичайната за Горен Ийст Сайд униформа — пуловер, перли и панделка за коса с цвят на черупка на костенурка. Беше привлекателна, без да се старее и изглеждаше заможна и без украшения. Настоя, че всичко е наред и помоли детектив Хийт да продължи. Съпругът ѝ щял скоро да се прибере, а вечерта имали планове.

— Добре тогава — каза Ники. — Най-добре е една от нас да заговори.

— Очаквах това — примирено каза жената и Ники се съсредоточи върху реакции, които ѝ бяха познати от предишен опит. Елизабет Есекс излъчваше вина и облекчение едновременно.

— Предполагам сте наясно, че Касиди Таун е била открита мъртва тази сутрин? — попита Хийт.

Тя кимна.

— Цял ден го дават по новините. Сега казват, че трупът ѝ е бил откраднат. Как е възможно?

— Получих информация, че сте се опитали да убиете Касиди Таун.

Елизабет Есекс беше пълна с изненади. Без да се поколебае, тя просто каза:

— Да, точно така.

Хийт хвърли поглед на Руук, който прояви достатъчно благоразумие да не ѝ се пречка този път. Беше твърде зает да следи пътя на един самолет, който обикаляше Сити Фийлд, спускайки се към „Ла Гуардия“.

— Кога стана това, г-жо Есекс?

— През юни. Не съм сигурна за датата, около седмица преди голямата жега. Помните ли я?

Ники задържа погледа ѝ, но усети, че Руук се размърдва на възглавницата до нея.

— И защо искахте да я убиете?

Отговорът отново дойде без забавяне.

— Чукаше мъжа ми, детективе. — Въздържаната учтивост обаче се беше стопила и Елизабет Есекс беше под влияние на по-примитивни емоции. — С Касиди бяхме в управителния съвет на градинския клуб „Никърбокър“. Преди трябваше да влача съпруга ми на сила, но онова лято той чакаше срещите по-нетърпеливо и от мен. Всички знаеха, че Касиди постоянно е с вдигнати крака, но как можех да заподозра, че има афера с моя съпруг? — Тя замлъкна, преглътна на сухо и сякаш предугаждайки въпроса на Хийт, каза: — Добре съм, оставете ме да говоря.

— Продължавайте — каза Ники.

— Адвокатът ми нае човек да ги следи и действително те се видяха няколко пъти. Обикновено в скъпи хотели. А веднъж... веднъж по време на тура ни в ботаническата градина се отделиха от останалите и се изучаха като животни зад храстите. Не подозираха какво зная и аз не обвинявах съпруга си. Тя беше виновна. Пачавра такава. Така че на летния банкет го направих.

— Какво направихте, г-жо Есекс?

— Отрових кучката. — Цветът ѝ се беше възвърнал напълно, разказът ѝ я беше ободрил. — Проучих малко. Хлапетата взимат някакъв нов наркотик, метадрон. — Хийт отлично знаеше за какво става въпрос. Наричаха го „М-коте“ и „Мяу-мяу“. — Знаете ли защо е толкова популярен? Защото се извлича от растителна храна. — Тя се ухили. — Растителна храна!

— Това нещо може да убие — каза Руук.

— Не и Касиди Таун. На банкета влязох в кухнята и го сипах в храната ѝ. Видя ми се като поезия — да умре от отравяне с растителна храна на банкета на нашия градински клуб. Само че или аз обърках пропорциите, или тя се оказа невероятно жилава. Така или иначе, не я уби. Тя просто реши, че е пипнала някакъв ужасен стомашен грип. Знаете ли, радвам се, че не успях. По-забавно беше да я гледам как страда.

И тя се разсмя. След като се успокои, Хийт каза:

— Г-жо Есекс, можете ли да потвърдите местонахождението си между полунощ и четири часа тази сутрин?

— Да, мога. Бях на нощния полет от Лос Анджелис. — И за да подчертае казаното, тя добави: — Със съпруга си.

— В такъв случай допускам — каза Ники, — че отношенията ви с него са добри.

— Със съпруга ми имаме прекрасни отношения. Разведох се и се омъжих повторно.

След няколко минути Ники наруши мълчанието, докато се спускаха с асансьора, и каза на Руук:

— Нямам търпение да се запозная и с други твои източници. Някой и друг братовчед смешник или ексцентричен чичо, може би?

— Не се тревожи, тъкмо загреявам.

— С празни ръце си — каза тя и излезе в коридора.

* * *

В 5:30 на следващата сутрин треньорът по бойни изкуства на Ники Хийт се опита да ѝ приложи душаща хватка и се озова по гръб на постелката. Докато се надигаше, тя описа кръг около него с танцувална стъпка. И да го усети, Дон не се издаде. Хвърли се към нея отляво, но тя предугади това и избегна нападението му отдясно. Докато прелиташе към нея, той дори не я закачи. Бившият военноморски тюлен обаче този път не се простря на земята, а се претърколи на рамо, извъртя се и изненадващо приклещи коляното ѝ в ножица. Този път и двамата паднаха на постелката и той я тръшка и притиска, докато Ники се предаде.

Партнираха си отново и отново. Той опита същия номер още веднъж, но Хийт нямаше нужда да ѝ покажат нещо повторно. Тя вдигна крак във въздуха, докато той се завърташе, целейки се в коляното ѝ и тъй като този път кракът ѝ не го спря, инерцията наруши равновесието му. Щом падна, тя го притисна и този път беше ред на Дон да се предаде.

Хийт пожела да приключи с няколко обезоръжавания. Те бяха станали неизменна част от тренировките ѝ след нощта, в която руснакът я заплаши в дневната ѝ със собственото ѝ оръжие. Тази тактика действаше като страница от наръчник, но Ники вярваше в репетициите. С Дон тренираха с ръчни оръжия и пушки, привършвайки с ножовете, които посвоему бяха по-опасни от пистолетите, при които близостта осигурява прикритие, щом човек застане на една линия с дулото. При ножовете е точно обратното. 15 минути и 30 повторения по-късно те се поклониха един на друг и тръгнаха към душовете. На път към съблекалнята Дон я извика, двамата се върнаха на постелките и той я попита дали иска компания вечерта. По причини, които не успя да си обясни или поне не одобри, тя си помисли за Руук и почти отказа. Накрая обаче отхвърли мисълта и каза:

— Разбира се, защо не?

* * *

Джеймисън Руук излезе от съблекалнята на фитнес клуб „Екуинокс“ в Трибека и видя, че има две съобщения от Ники Хийт. Сутринта беше хладна — есента сериозно настъпваше и когато излезе на улица „Мъри“ и вдигна телефона до ухото си, за да върне обаждането, той се огледа в стъклото на предната врата и видя, че от влажната му коса се вдига пара.

— Ето те и теб — каза тя. — За малко да реша, че си размислил за уговорката ни да ме придружаваш.

— Ни най-малко. Просто съм един от малкото, които спазват правилото „Никакви телефони в съблекалнята“ в моя фитнес клуб. Какво става? Хийт, ако си открила тялото и не си ме извикала, страхотно ще се ядосам.

— С крачка по-близо съм.

— Стига, бе!

— Да. Обади се Дебелия Томи. Издаде хората, които са нападнали фургона на патоанатома вчера. Чакай ме пред вас след 20 минути, идвам да те взема. Ако се държиш прилично, ще те пусна на купона.

* * *

— Двама са вътре — изговори Хийт в уоки-токите си. — Остава само да цъфне ерген номер 3 и ще можем да действаме.

— Готови сме — отговори детектив Хайнзбърг.

Хийт, Руук, Роули и Очоа се бяха сврели на платформата на камион за доставки на униформи, паркиран на 19-а улица, срещу магазин за мобилни телефони. Дебелия Томи беше казал на Ники, че магазинът е параван за истинския бизнес на триото, а именно кражбата на камиони, докато шофьорът ги товари. Даваха стоката на търговци на крадени вещи и зарязваха колите, които не ги интересуваха.

— Значи това с Дебелия Томи се оказа полезно — каза той.

— Жалък си, когато си просиш комплименти, Руук — отвърна тя и той чу как зад гърба му Роуч сумтят от смях.

— Така стигнахме до тук, нали? — Руук се постара да не звучи сякаш си проси комплимент, но не успя.

— Защо ви даде тази информация, детектив Хийт? — попита Роули, който с удоволствие тормозеше Руук. На Очоа също му харесваше.

— Не искам да го кажа — отвърна Ники.

— Кажете го — ниско изръмжа Очоа.

Тя замълча за миг.

— Дебелия Томи каза, че го прави, защото ми е стискало да му се озъбя вчера. И да не ми ставало навик.

— Това заплаха ли беше? — попита Роули.

Тя се усмихна и повдигна рамене.

— По-скоро начало на приятелство.

— Отзад, от твоята страна — чу се гласът на Хайнзбърг от уоки-токите. Тя се намираще в преддверието на една обществена пералня

малко по-надолу по улицата. Щом замлъкна, покрай тях с грохот мина мотоциклет.

— Погледни го, Очоа — каза Ники. Отмести се встрани и надничайки през пролуките, той видя едър мъж с кожено яке, стиснал дръжките.

— Може да е онзи с автомата. Лицето му не се виждаше, но фигурата определено е същата.

Той седна на един от ленените чували с пране, за да позволи на Хийт да огледа мъжа, който паркира на тротоара пред магазина и влезе.

— Добре — каза детектив Хийт в микрофона. — Да ги ударим, преди да тръгнат нанякъде. Тръгваме при моя сигнал, след 60 секунди. — Тя погледна часовника си и каза „бау“, за да го синхронизира с останалите. — Очоа, ти ще си последен. Не искам да те разпознаят наред улицата.

— Ясно — каза той.

— А Руук?

— Знам, знам. Моля, останете по местата си, докато капитанът изключи предупреждението за коланите. — Той се дръпна, за да могат да минат и седна върху чувала на Очоа. — Ооо, още е топличък.

— На три, две, сега! — каза Ники, която първа изскочи от задната врата, последвана от Роули. Очоа остана на входа, както го бяха инструктирали. Руук виждаше детектив Хайнзбърг, която приближаваше магазина от другата страна на улицата.

След кратко затишие Очоа се обърна към Руук и каза:

— Чудя се дали да не...

Тогава някой откри огън. Първо с автомата, а после с множество по-малки оръжия. Руук се премести до мястото за наблюдение, а Очоа го дръпна назад.

— Стой долу! Да не искаш да те убият?

Той го събори сред чувалите с пране и изскочи навън с насочен пистолет, заобикаляйки защитената страна на камиона.

Отново откриха огън с автомата и Руук надникна през прозореца от дясната страна точно навреме, за да види как Очоа се шмугва в един магазин за преоценен тютюн. Последва още стрелба, а после изрева мотоциклетът. Мъжът даде газ, обърса тротоара със задната гума и зави по 19-а улица. Хийт и Хайнзбърг изхвъркнаха от магазина,

готвейки се да стрелят, но им се изпречи едно такси. Мотористът ги погледна през рамо и когато се обърна, се видя, че е ухилен. Именно това изражение запомни Руук, преди да замахне с чувала и да събори хубостника право на паважа.

Половин час по-късно го закараха в затворническото отделение на болница „Белвю“ със сътресение. Беше истински разбойник — не просто стрелецът с автомата, но и вероятно водачът на групата, и нямаше да се даде лесно. Двамата му съучастници застанаха срещу Ники Хийт в стаята за разпити в 20-о управление. Видът им подсказваше, че тя ще трябва да се потруди малко. Седна срещу тях, четейки досиетата им, без да бърза. И двамата бяха лежали в затвора за какво ли не, от дребни кражби до обири с насилие и продажба на наркотици.

Детектив Хийт знаеше, че накрая ще ги раздели, но първо трябваше да открие някаква слабост в единия — него щеше да отдели от стадото. Имаше си стратегия, за да го постигне и тя изискваше засега да ги остави заедно, докато направи избора си. Тя затвори папките и спокойно започна:

— Е, да чуем. Кой ви нае за изпълнението вчера?

Двамата мъже се взираха напред с безизразни очи, които не виждаха и не издаваха нищо. Затворнически очи.

— Бойд, да започнем с теб.

Очите на едрия мъж с прошарената черна брада се насочиха към нея, но не изразяваха нищо. Той се правеше на отегчен и отмести поглед встрани. Тя се обърна към другия, с жълто-червена коса и паяжина, татуирана на шията.

— Шон, ами ти?

— Нищо не знаеш — каза той. — Идея си нямаш защо съм тук.

— Не ме обиждай, става ли? — каза тя. — Преди по-малко от 24 часа с мотористчето откраднахте самосвал и труп, насочихте огнестрелни оръжия към полицаи и патоанатом, вкарахте един шофьор в болницата и въпреки това седите тук, обречени да прекарате дълго време в Осининг^[1]. Е, аз ли не знам какво правя, или вие?

В стаята за наблюдение Руук се обърна към Очоа.

— Много грубо.

— На тия им трябва нещо повече от грубост, мен ако питаш — отбеляза ченгето.

Ники скръсти ръце върху масата и се наведе напред към двамата мъже. Вече беше решила кой от двамата е по-слабият. По-слабия винаги можеш да го пречупиш. Тя се извърна към стъклото зад стола си и кимна. Вратата се отвори и в стаята влезе Очоа. Тя се взря в лицата им, докато той стоеше зад нея. Бойд, прошареният, сякаш изобщо не го виждаше и пак се взираше в празното пространство. Шон бързо погледна към тях и сведе очи.

— Готов ли сте, следователю? — попита тя.

— Искам да им видя вратовете, от лявата страна.

Хийт ги помоли да обърнат глави надясно и Очоа се наведе през масата, като огледа първо единия, а после другия.

— Да — каза той накрая. — Готов съм. — И напусна стаята.

— Какво беше това? — каза Шон, онзи с паяжината.

Ники каза само „Веднага се връщам“ и излезе. Не се забави, връщайки се след две минути с двама униформени полицаи.

— Онзи там — каза тя и посочи към Шон. — Заведете го в Разпити-2 и го дръжте там, докато дойдат от прокуратурата.

— Ей, какво правите? — попита Шон, докато го извеждаха. — Никакви доказателства нямате, никакви!

Полицаяте го задържаха на прага и Ники се усмихна.

— Разпити-2 — повтори тя и те го отведоха, а Ники остави тишината да си свърши работата. Накрая каза:

— Приятелчето ти винаги ли е такова скокливо?

Онзи стоически мълчеше, сякаш беше сам в стаята.

— Лесно се вижда, че не е овладян като теб, Бойд. Обаче ето за какво трябва да се замислиш. Татуираният ти приятел е прецакан. И го знае. И най-лошото за теб е, че нас това ни устройва. Трябва ни името на онзи, който ви е наел. И сме в настроение за сделки. И двамата знаем, че Шон няма да ни откаже. Защото сделката ще е добра, а той... той си е Шон, нали така?

Бойд стоеше на мястото си като дишаща статуя.

— Какво ще стане тогава с теб, Бойд? — Тя отвори досието му. — С родословие като твоето те чака дълъг престой в Осининг. Но ти знаеш, че това се издържа. Времето минава, а и приятелчето ти Шон ще може да те посещава. Защото той ще е навън.

Ники зачака. Самата тя трябваше да се държи стоически, защото започваше да се опасява, че не е изолирала когото трябва. Боеше се, че

той може би е достатъчно умен, за да схване, че номерът на Очоа с татуировката не е бил нищо повече от уловка. Може би беше просто социопат и при това положение тя беше прецаканата. Ники се зачуди дали да не зарече стратегията си и да му предложи сделка, но това би означавало, че е примигнала. Сърцето ѝ бясно заби, имаше чувството, че до врата ѝ пърха птица. Беше съвсем близо и не искаше възможността да ѝ се изплъзне. Затова тръгна в противоположната посока. Реши да действа твърдо и да стигне до ръба.

Без да каже дума, тя стана, затвори папката и подреди страниците. Обърна се и премерено тръгна към вратата, като на всяка крачка се надяваше да чуе нещо. Сложи ръка върху дръжката, изчака толкова, колкото можеше да си позволи и отвори вратата.

По дяволите. Нищо.

Врълетяна от ужасното чувство, че силата я напуска, тя остави вратата да се затвори зад гърба ѝ. В стаята за наблюдения я посрещнаха разочарованите погледи на Руук, Роули и Очоа. Внезапно някой извика:

— Ей!

И четиримата се обърнаха към прозореца. Бойд се беше привел до масата — белезниците не му позволяваха да се изправи напълно.

— Ей! — отново изкрещя той. — Каква сделка?

[1] Градчето, където се намира строго охраняваният затвор „Синг Синг“. — бел.ред. ↑

ШЕСТ

Детектив Хийт стоеше на тротоара, подготвяйки отряда си за втората им акция за деня и отчаяно се надяваше, че късметът няма да ѝ изневери и този път и че през следващите няколко минути ще открие откраднатия труп на Касиди Таун.

Според Руук заподозреният като че ли нямаше кой знае какъв мотив. Касиди Таун го беше завлякла на откриването на новия ресторант на Ричмънд Върджънс. Той каза, че тогава му се сторило, че става дума за „аз на тебе, ти на мене“ — тя получаваше безплатна храна и в замяна щеше да го спомене в колонката си. Каза още, че ги чул как си крещят в кабинета на Върджънс. След няколко минути тя излязла и му казала да дойде при нея на другия ден.

— Не ми направи особено впечатление — каза Руук на Ники, — защото тя спореше с всички. Не ми се стори важно.

Сега, на метри от входа на същия този ресторант в Горен Ийст Сайд, се беше наредила цяла малка армия полицаи. Превод: Явно беше важно.

— Роуч, заехте ли позиция? — попита Хийт по радиостанцията.

— Готови сме — чу се гласът на Роули, а Ники направи обичайната проверка на подробностите в последната минута. Малката група униформени полицаи държеше пешеходците настрана и от двете страни на тротоара на „Леке“. Детектив Хайнзбърг стоеше зад нея и ѝ кимна, докато наместваше значката, която висеше на ремък около врата ѝ. Както се бяха разбрали, Руук отстъпи две крачки назад, за да застане зад двамата цивилни полицаи от „Кражби“, които току-що се бяха присъединили към тях.

Отрядът тръгна след детектив Хийт и с бърза крачка влезе в ресторанта. Ники беше изчакала да минат обедните часове, за да не се налага да се разправят с клиенти. Руук ѝ беше нарисувал плана на ресторанта — още го помнеше след посещението миналата седмица, и Ники откри Ричмънд Върджънс точно там, където Руук беше

предрекъл, че ще се намира по това време на деня — на съвещание на персонала около голямата маса до кухнята.

Един от сервитьорите, явно нелегален, я видя пръв и бързо се изнесе към мъжката тоалетна, а бягството му накара останалите да вдигнат очи от обяда си. Хийт показа значката си, тръгна към челното място и каза:

— Полиция, останете по местата си. Ричмънд Върджънс, имам заповед за...

Известният готвач побягна, а столът му се стовари на паркета. Ники долови няколко изненадани възклицания и звъна от изпуснати на пода сребърни прибори и хукна след него в кухнята. Върджънс се опита да забави полицаите, като събори куп чинии зад себе си, докато влизаше в кухнята през отвора в тезгяха, но Ники изобщо не мина оттам. Стоманеният плот стигаше до кръста ѝ, така че клиентите да могат да гледат как работят суперготвачът и екипът му. Ники го използва за опора и се преметна в кухнята, приземявайки се само на три крачки зад него. Той я чу и събори кофа с лед на пода. Макар и да не падна, тя се подхлъзна, давайки му няколко крачки преднина, но въпреки че през уикенда той тренираше триатлон, никой не може да тича бързо, обут с чехли. На този етап обаче скоростта не беше най-големият му проблем. През задния вход влязоха Роули и Очоа и му препречиха пътя.

Главен готвач Върджънс спря и отчаяно посегна към комплекта ножове „Устоф“, наредени на стойката си. Щом размаха 20-сантиметровия сатър, те извадиха пистолетите си и наред хоровото „Хвърли го!“ той пусна дръжката, сякаш беше нажежена. Щом острието падна от ръката му, Хийт го изненада изотзад и подкоси краката му с ножица — същата хватка, която беше упражнявала тази сутрин.

Щом се надигна, тя му прочете правата, докато Очоа му слагаше бележниците. Настаниха го на един стол наред кухнята и тя каза:

— Аз съм детектив Хийт, г-н Върджънс. За по-лесно предлагам просто да ни кажете къде е тялото.

По обветреното привлекателно лице, познато на милиони телевизионни зрители от години насам, се търкулна капка кръв — при падането си беше наранил веждата. Зад Ники, Върджънс ясно виждаше служителите си, втренчени в него.

— Нямам представа за какво говорите — каза той и Ники Хийт се обърна към отряда си.

— Претърсете навсякъде.

* * *

Час по-късно, след като претърсиха ресторанта и не откриха нищо, Хийт, Руук и Роуч отведоха окования с белезници Върджънс в таванския му апартамент в Сохо, до улица „Принс“. Вече изобщо не приличаше на ежегодния любимец на „Зейгът“^[1] и кандидат за предаването „Железният готвач“^[2]. Колосаната му бяла туника беше нашарена с мръсните отпечатъци от пода в ресторанта му в Горен Ийст Сайд. На коляното на панталоните му на бели и черни квадрати имаше петно от кръв с големината и формата на пеперуда Монарх — друг боен трофей след сблъсъка с Хийт, като допълнение към раната на веждата му, която парамедиците бяха почистили и залепили с лейкопласт.

— Не искате ли да ни спестите малко усилия, главен готвач Ричмънд? — попита Ники. Той сякаш изобщо не я чу. Наведе очи и просто се вторачи в сините си крокси. — Както желаете. — Тя се обърна към следователите. — Развилнейте се, момчета. — Те се отдалечиха, отваряйки всички гардероби и шкафове, достатъчно големи, за да се събере в тях труп, а тя го предупреди: — След като претърсим тук, отиваме в другия ви ресторант на „Уошингтън Скуеър“. Колко пари ще загубите, ако затворим „Върдж“ за цял ден?

Той запази пълно мълчание.

След като претърсиха гардеробите, килерите и една масичка сандък във всекидневната, те го настаниха на един стол в изработената му по поръчка кухня — толкова голяма и добре оборудвана, че една от кабеларките я беше използвала при заснемането на предаването „Да готвиш като Върджънс“.

— Губите си времето. — Той се опитваше да звучи обидено, но не му се отдаваше. На върха на носа му се поклащаше капка пот и когато отметна глава, за да се отърси от нея, дългата му, разделена на път коса се развя във въздуха. — Тук няма нищо интересно за вас.

— Не съм съвсем сигурен — каза Руук. — Трябва ми рецептата за тези царевични пръчици с люти чушки.

Той тъкмо си взимаше втора от металния поднос на плота.

— Руук? — обади се Хийт.

— Какво? Вътре са влажни, а отвън хрупат, а лютичкото е направо... м-м, прекрасно се съчетава с маслото. Леле майко!

Очоа се върна от килера.

— Нищо — съобщи той на Хийт.

— В кабинета и спалните също — докладва Роули, влизайки през другата врата. — Какво прави тоя?

Ники се обърна и се втренчи в разкривеното лице на Руук.

— Досажда. Знаеш ли какво, Руук, точно заради това не ти позволяваме да идваш с нас.

— Извинявам се. Прекалих с подправките. Знаеш ли какво ми се ще? Малко чай с мед.

Роули го изгледа мръсно и се присъедини към партньора си, който се опитваше да отвори една заключена врата в дъното на кухнята.

— Какво има тук? — попита Очоа.

— Там е избата — каза готвачът. — Вътре имам някои редки реколти, които струват хиляди. Нуждаят се от строго определена температура.

Това силно заинтересува Хийт.

— Къде е ключът?

— Няма ключ, нужен ви е код.

— Добре — каза тя. — Ще ви помоля учтиво. Веднъж. Какъв е кодът? — Той не отговори и тя добави: — Имам заповед.

Той доби развеселен вид.

— Защо не разбийте вратата с нея?

— Очоа, обади се на сапъорите и кажи, че ни трябва екип с експлозивна матрица. И евакуирай сградата.

— Чакайте, чакайте, експлозивна матрица ли? Вътре има „Шато О’Брион“ от 1945-а! — Ники опря длан на ухото си, той въздъхна и каза: — Комбинацията е 41319.

Очоа въведе числата и в ключалката забръмча серво. Той включи лампата и влезе в големия килер. След миг излезе и поклати отрицателно глава.

— Всъщност защо ме тормозите? — попита готвачът. Желанието му да се покаже нахакан се беше върнало. Ники се изправи пред него, заставайки достатъчно близо, за да го принуди да извие врат нагоре.

— Казах ви. Искам да ни предадете тялото на Касиди Таун.

— Какво знам аз за Касиди Таун? Изобщо не познавах тая кучка!

— Напротив, чух ви да се карате — каза Руук. — Ууф! — възкликна той и шумно издиша. — Май попаднах на семенце!

Върджънс се престори, че внезапно го е връхлетял далечен спомен.

— О, сетих се. Добре де, спорихме. Какво толкова, да не мислите, че съм я убил, защото отказах да нахраня дванадесет нейни познати на откриването и тя побесня?

— Имаме свидетели, които твърдят, че сте ги наели, за да откраднат трупа ѝ.

Той насмешливо изсумтя.

— Стига толкова, това е лудост. Искам да се обадя на адвоката си.

— Добре. Ще му се обадите, щом ви отведем в управлението — каза Хийт.

Обхождайки кухнята от противоположни посоки, Роули и Очоа систематично отваряха и затваряха поръчковите шкафове, пълни с готварски книги, вносни чинии и прибори и всякакви приспособления за готвене.

— Сериозно ви говоря, устата ми гори — каза Руук и пристъпи към хладилника „Съб Зироу“. — Леле, какъв хладилник. Красота!

Върджънс извика:

— Не, недейте, повреден е!

Руук обаче вече беше дръпнал ръчката. Тогава тялото на Касиди Таун отвори вратата, повали го назад и се стовари на испанските плочки в краката му.

Чул крясъците на Руук, униформеният полицай, който пазеше на входната врата, веднага дотича.

* * *

Жестоката реалност в стаята за разпити коренно промени Ричмънд Върджънс. Арогантността му се беше изпарила. Ники наблюдаваше ръцете му, грапави и задебелили от години работа в кухнята. Те трепереха. Седнал до него, адвокатът на Върджънс му направи знак да започне.

— Преди всичко не съм я убил аз, заклевам се.

— Г-н Върджънс, спомнете си колко пъти някой келнер ви е връщал храната с обяснението, че клиентът твърди, че е изстинала. Умножете го по две. Ето колко пъти аз съм чувала мъже с белезници, седнали от вашата страна на масата, да казват „Не бях аз, заклевам се!“.

— Детективе — включи се адвокатът, — надяваме се на вашето съдействие и не мисля, че има причина да усложнявате нещата.

Костюмарят беше Уин Зандърхуф, съдружник в една от големите фирми на Парк авеню, които се занимаваха с развлекателната индустрия. Той поемаше криминалните случаи и през годините Хийт го беше виждала доста пъти.

— Разбира се, адвокате, особено като се има предвид колко ни помогна клиентът ви. Съпротивлява се при ареста, заплаши полицаи с оръжие, попречи на разследването. Като всичко това е в допълнение към убийството на Касиди Таун, заговора за кражбата на трупа ѝ и множеството обвинения, свързани с него. Мисля, че г-н Върджънс би могъл заслужено да опише целия ден с думата „усложнение“.

— Вярно е — съгласи се адвокатът. — Именно затова се надявахме да постигнем някакво споразумение, което да облекчи ненужното напрежение, свързано с всичко това.

— Сделка ли искате? — попита следователката. — Клиентът ви ще бъде обвинен в убийство, получихме признание от член на групата, която е наел, за да задигне проклетия труп. С какво възнамерявате да се пазарите, десерт за ваша сметка?

— Не съм я убил. Онази нощ бях у дома с жена си. Тя ще го потвърди.

— Ще проверим това.

При тези думи по лицето му премина нещо, което лиши тъмното му южняшко лице от обичайната му напереност. Сякаш алибито му щеше да се пропука. Или нещо друго. Какво ли беше то? Тя реши да задълбае и да види какво ще излезе.

— Когато казахте, че сте били с жена си, кога имате предвид?

— През цялата нощ. Гледахме телевизия, легнахме си, събудихме се. Такива работи.

Тя демонстративно отвори тефтера си и приготви химикалката.

— Кажете ми в колко часа си легнахте с жена ви.

— Не знам. Гледахме „Найтлайн“ и се простряхме.

— Значи — каза Ники, докато си записваше, — твърдите, че е било 12 часът? Полунощ?

— Да, или няколко минути по-късно. Късните предавания винаги започват с пет минути закъснение.

— Кога се прибрахте у дома?

— М-м, около 11:15.

Тя усети нещо гнило и го притисна.

— Много съм слушала за вашия бизнес. 11:15 не е ли малко рано, особено когато ресторантът е нов?

Тя си даваше сметка, че е напипала нещо. Върджънс изглеждаше изнервен, устата му се движеше така, сякаш се опитваше да избута косъм до върха на езика си.

— Нямахме много клиенти и аз, въ, духнах по-рано.

— О, разбирам. В колко часа духнахте?

Той извъртя очи към тавана.

— Не си спомням точно.

— Няма страшно — каза тя. — И без друго ще разпитам подчинените ви. Те ще ми кажат в колко часа сте си тръгнали.

— В девет часа — избъбри той.

Ники си го записа.

— Винаги ли ви отнема два часа и половина, за да стигнете до Сохо по това време от ъгъла на 63-а и „Лекс“?

Когато тя вдигна очи от тефтера, Върджънс губеше контрол. Адвокатът се наведе към него, за да му покаже някаква бележка, която беше надраскал, но той бутна ръката му.

— Добре, не си отидох направо у дома. — Адвокатът опита отново, слагайки ръка на рамото му, но той се отърси от нея и каза: — Ще ви кажа точно къде бях. Бях у... у Касиди Таун.

На Хийт ѝ се щеше Лорън Пари да беше получила трупа по-рано, за да определи по-точно часа на смъртта. Беше напълно възможно да е

преди полунощ. Инстинктът ѝ подсказваше да се възползва от моментната слабост на Върджънс и тя го направи.

— Значи сте отишли у Касиди Таун и сте я наръгали?

— Не. Отидох у Касиди Таун и... — Гласът му заглъхна и той наведе глава, мърморейки неразбираемо.

— Извинете, не ви чух. Отидохте у Касиди Таун и какво?

Когато Върджънс я погледна, лицето му беше пожълтjало, а в очите му се четеше отчаян срам.

— Отидох у тях... и... и я чуках.

Пред очите на Ники той се наведе и обърса лице с дланите си. Когато се надигна от белезниците, цветът му отчасти се беше възвърнал. Тя огледа привлекателния готвач, завладял целия Манхатън, и се опита да си го представи с Касиди Таун, неофициалния арбитър на обществените скандали. Не можеше да си ги представи като двойка, но след толкова години опит би повярвала почти на всичко.

— Значи с Касиди Таун сте били любовници?

Ники се постара да не си съставя мнение, преди да чуе отговора му. Представяше си женен мъж, който се опитва да скъса с любовницата си, а кавгата им се разраства и така нататък, но отново се остави на обучението си и го изслуша, вместо да избързва.

— Не бяхме любовници. — Гласът му беше слаб и глух, Ники трябваше да се напругне, за да го чуе въпреки тишината в стаята.

— Значи това беше първата ви... среща?

Готвачът сякаш се развесели от някакъв спомен.

— Уви, не. Не беше първата ни среща.

— Ще се наложи да ми обясните защо отричате, че сте били любовници.

Спусналото се мълчание бе нарушено от адвоката.

— Рич, трябва да те посъветвам да не...

— Не, ще говоря сега, за да разберат, че не съм я убил. — Той се успокои и започна разказа си. — Спях с Касиди Таун по единствена причина. Налагаше се. Купих новия ресторант точно преди икономиката да се срине. Нямах никакъв бюджет за реклама, внезапно хората спряха да се хранят навън, а когато излизаха, нямаха доверие на новите ресторанти. Бях отчаян. Тогава Касиди... сключи сделка с мен. — Той отново млъкна, а после измънка жалкото си обяснение: — Секс срещу мастило.

Хийт си спомни за разговора с майката на Руук в „Сарди“. Касиди явно не се ограничаваше само с актьорите.

— Разберете, аз обичам жена си. — Ники не го прекъсна. Нямахме смисъл да му казва, че стотици пъти е чувала тези думи от съпрузи, седнали на неговия стол. — Не го измислих аз. Хвана ме в момент, когато бях уязвим. Първо казах „не“, но тя просто направи отказа ми по-труден. Каза, че ако обичам жена си, ще... спя с нея, за да не изгубим инвестицията си. Глупаво беше, но го направих. Мразех се заради това и знаете ли какво? Тя като че ли дори не си падаше по мен. Сякаш само искаше да докаже, че може да ме накара да го направя. — Той отново млъкна и пребледня, а лицето му доби цвета на стрида. — Не разбирате ли? Затова наех онези да откраднат трупа. Когато се събудих вчера сутринта, жена ми беше включила телевизора и каза „Някой е убил онази клюкарка.“ Помислих си „Господи, предишната вечер я чуках, сега е мъртва и чия ДНК ще намерят? Моята. И жена ми ще разбере, че съм я чукал.“ Паникьосах се, опитах се да измисля нещо — какво можех да направя? Един от доставчиците ми има връзки с разни гангстери, така че му се обадох и му казах, че трябва да ме измъкне от една бъркотия. Струва ми цяло състояние, но докопах проклетия труп.

— Чакайте. Направили сте го от страх, че жена ви ще разбере за връзката ви? — попита Ники.

— Хората знаеха, че се мотая около Касиди. Вашият приятел писателят, например. Помислих си, че е само въпрос на време това да се обърне срещу мен. Всичките пари биха останали у Моник, подписах предбрачен договор. Тая икономика ще ме разсипе, новият ресторант не върви — ако тя ме отреже, другата седмица ще бъркам барбекю сос в „Апълби“.

— Тогава защо докараха тялото в апартамента, в който живеете с жена ви?

— Жена ми вчера замина за Филадельфия, ще участва на хранителния фестивал. Само това ми хрумна, докато измисля нещо по-добро. — След изблика си той стана сериозен, както се случва с хората, признали вината си. — Онези дойдоха и ми поискаха още петдесет хиляди, за да се отърват от нея. Нямах толкова пари, така че ми я оставиха и казаха да мисля бързо.

Ники отвори нова страница.

— В колко часа твърдите, че последно сте видели Касиди Таун жива?

— Наистина я видях жива. Беше около 10:30. Тогава си тръгнах от апартамента ѝ.

* * *

Роули и Очоа търсеха старите ленти от пишещата машина на Касиди Таун, така че когато Хийт приключи разпита на Върджънс и полицаите го отведоха, за да му вземат отпечатъци, тя прати детектив Хайнзбърг да провери алибито му. Готвачът каза, че към 10:30 е платил за таксито с кредитна карта, така че това трябваше да се потвърди както в банката, така и в таксиметровата компания.

— Експлозивни? — обади се Руук от старото си бюро в другия край на общия офис, което явно си беше възвърнал. Хийт се усмихна с половин уста и това ѝ беше приятно, особено след разочарованието, когато се оказа, че алибито на Върджънс вероятно ще се потвърди.

— Какво, не си ли чувал за експлозивните матрици?

— Не — каза той, — но не ми отне дълго да си дам сметка, че това е просто хийтизъм. Като „Клетката“, нали? Дума, която си измисляш, за да стреснеш невежите и да им внушиш, че ако не ти съдействат, здраво ще загазят.

— Подейства, нали?

Телефонът на бюрото ѝ иззвъня и тя вдигна, а Руук се засмя.

— Хийтизмите винаги действат.

Ники остави слушалката и попита Руук дали иска да се повози с нея. Лорън Пари беше привършила аутопсията на Касиди Таун.

Когато излязоха във фоайето на управлението на път към колата, адвокатът на Ричмънд Върджънс тъкмо се разписваше, преди да си тръгне.

— Детектив Хийт? — пресече ѝ пътя той, понесъл алуминиево куфарче „Зироу Халибъртън“, от онези, в които скъпоплатените наемни убийци и едрите риби в наркобизнеса пренасяха огромни суми пари във всеки филм с ченгета от осемдесетте години. — Може ли за момент, моля?

Тримата спряха пред стъклената врата и когато адвокатът не проговори, Ники схвана намека и помоли Руук да я изчака в колата. Когато останаха сами, Зандърхуф каза:

— Сигурно осъзнавате, че в прокуратурата ще ви се изсмеят, ако повдигнете обвинение в убийство.

Хийт не смяташе, че Ричмънд Върджънс е убил Касиди Таун, но все още не можеше да го изключи напълно и не възнамеряваше да намали натиска.

— Дори алибито му да се потвърди, това не означава, че не е наел някого да я е убие, точно както е направил при кражбата на тялото.

— Вярно е, а вие сте много изчерпателна — каза адвокатът, а на лицето му изплува празна усмивка, от която ѝ се прииска да провери дали часовникът и портфейлът ѝ са още у нея. — Убеден съм обаче, че същото това качество в един момент ще ви накара да се запитате защо, ако е наел някого да я убие, клиентът ми не му е поръчал да се отърве от тялото веднага, вместо да се излага на риска и суматохата, предизвикана при инцидента на Второ авеню вчера.

Той изрече „инцидент“ с омаловажаващ тон, като вече се опитваше да намали обвиненията. Добре, това му беше работата. Нейната беше да залови убиеца. И макар че не обичаше да я убеждават, трябваше да признае, че той има право. Взирайки се в бялата дъска, където беше записана последователността на събитията, самата тя бе стигнала до същия извод само преди три минути.

— Ще продължим разследването, накъдето и да ни отведе то, г-н Зандърхуф — каза тя, без да отстъпи. — Така или иначе, клиентът ви е затънал чак до шията благодарение на връзката си с убитата.

Адвокатът се изкиска.

— Връзка ли? Не е било връзка.

— А какво е било?

— Бизнес сделка, нищо повече. — Той погледна през стъклото към облегналия се на калника на колата Руук и щом видя, че Ники е забелязала това, присви очи в усмивка, която не ѝ хареса. — Касиди Таун е разменяла секс срещу статии. И определено не е първата жена, която го прави, нали така, Ники Хийт?

* * *

— Ужасно си тиха.

Руук се изви в седалката, за да бъде с лице към нея, доколкото му позволяваха коланът и радиостанциите между коленете им. Пътуването от Горен Уест Сайд от Съдебна медицина до „Белвю“ никога не беше леко и тъй като бяха улучили най-голямото задръстване, то сякаш отнемаше цяла вечност. На Руук сигурно му се струваше още по-дълго, защото Хийт беше потънала в мисли. И освен това изглеждаше ядосана.

— Понякога тишината ми харесва, ясно ли е?

— Добре, няма проблем. — Той изчака точно три секунди, преди да наруши мълчанието. — Ако се цупиш, че не Върджънс е убиецът, погледни го от добрата му страна, Ники. Върнахме си трупа. Монтроус каза ли нещо?

— О, да, много е доволен. Поне таблоидите утре няма да публикуват снимки на фокусници и изчезващи тела на кориците си.

— За това можем да благодарим на Дебелия Томи, нали? — Той огледа лицето ѝ, търсейки реакция, но тя се съсредоточи върху движението. Изглежда най-силно я интересуваше онова, което можеше да се види през прозореца от нейната страна.

— Не го казвам, за да подчертая, че той е мой източник. Просто казвам.

Ники безизразно кимна и отново се втренчи в страничното огледало. Сякаш се намираще някъде другаде. На място, където човек не може да се почувства удобно, ако се казва Джеймисън Руук.

Той опита по друг начин.

— Ей, хареса ми как ги затапи на разпита. Помниш ли, когато ги попита дали ще ти предложат безплатен десерт. — Руук се изкиска. — Беше напълно в твой стил. Със сигурност ще го използвам в статията. Заедно с „експлозивна матрица“.

Ники отговори, но не така, както очакваше той.

— Не — остро каза тя. — Не.

После погледна в страничното огледало, изви волана и колата спря толкова рязко, че всичко на задната седалка се изсипа на пода.

— Дявол да го вземе, какво трябва да направя, за да разбереш?
— Тя вдигна показалец във въздуха, подчертавайки думите с движение напред. — Не желая, не желая да присъствам в статията ти. Не искам да бъда назована, цитирана, снимана или дори спомената в следващия или който и да било твой материал. Освен това по всичко личи, че вече изчерпахме така наречените ти тайни журналистически източници и прозрения, така че за последен път пътуваме заедно. Обади се на капитана, обади се на кмета, ако искаш, но на мен ми стига толкова. No mas^[3]. Сега разбра ли ме?

Той я огледа за миг и замълча. Преди да успее да каже нещо, Хийт се върна на пътя и набра номера на Лорън Пари.

— Здравсти, на две пресечки сме... Добре, ще се видим там.

Докато стигнат от светофара до гаража Ники започна да се колебае. Не относно чувствата си по повод статията и хилядите начини, по които тя объркваше живота ѝ, а за държанието ѝ с Руук. Тревожеше се, че е била твърде жестока с него. Можеше да го рационализира — беше се ядосала след удара под кръста, който ѝ отправи онова влечуго, Уин Зандърхуф, но все пак можеше да се отнесе с Руук малко по-внимателно и въпреки това да го накара да я разбере. Спомни си как толкова пъти бе стоял на същата тази седалка, карайки я да се смее, а после — вечерта на бурята, когато не можеха да се наситят един на друг, но цяла нощ се опитваха. Сега все повече съжеляваше, че е избухнала. Не се чувстваше виновна, когато се държеше сурово, но не понасяше да бъде зла.

Докато се изкачваха до второто ниво на паркинга, бяха сами в асансьора и тя се опита да смекчи казаното.

— Не става дума лично за теб, Руук, да знаеш. Проблемът е в публичността, в това името и лицето ми да са на показ. Малко ми омръзна.

— Мисля, че в колата те разбрах много добре.

Преди тя да успее да отговори, вратата се отвори, асансьорът се напълни с хора с бели престилки и моментът отлетя.

— Здравейте, чаках ви — каза Лорън Пари, когато влязоха в помещението за аутопсии. Както винаги усмивката ѝ се виждаше дори зад хирургическата маска. — Поразместихме малко нещата, за да приключим възможно най-скоро, знаех, че е приоритет.

Хийт и Руук си сложиха ръкавици и дойдоха до масата от неръждаема стомана, върху която лежаха останките на Касиди Таун.

— Оценявам това, Лорън — каза Ники. — Знам, че всички колеги искат резултатите за вчера, така че ти благодаря.

— Няма проблем. В този случай имам личен интерес, както знаеш.

— О, вярно — каза Хийт. — Как е главата?

— Ей, аз съм твърдоглава, всички го знаят. Иначе как щях да стигна от гетото в Сейнт Луис до всичко това? — Каза го без ирония. Лорън Пари живееше за работата си и това си личеше. — Ники, в имейла си ми писа, че искаш най-ранния възможен час на смъртта, нали?

— Да, имаме потенциален заподозрян. Току-що потвърдихме, че е взел такси и алибито му го покрива от 10:45 нататък.

— Изключено — каза Лорън и взе един картон. — Така, имай предвид, че задачата ми беше по-трудна, защото трупът е минал през какво ли не. Местен е, минал е през няколко чифта ръце... — Тя погледна към Руук и добави: — Замразявали са го. Заради това ми беше по-трудно да установя часа на смъртта, но успях. Станало е около три сутринта, така че твоето 10:45 отпада. За готвача, който е поръчал кражбата ли говорим? — Когато приятелката ѝ кимна, Лорън каза: — Жалко, но все пак го отпиши.

Ники се обърна към Руук, за да повдигне рамене, но той не им обръщаше внимание. Тя мрачно го наблюдава няколко секунди в студената стая, усети болезнените последствия от изблика си и Лорън трябваше да привлече вниманието ѝ.

— Ехо?

— О, извинявай. Три сутринта, да.

— Или по-късно, може да става дума за следващите два часа. Ще направя обичайната уговорка, че още правим токсикологични тестове и така нататък. — Тя млъкна и се обърна към Руук. — На това място ти обикновено казваш „Ако ерекцията продължи повече от четири часа, свържете се с лекар“, нали?

— Да — равно отвърна той.

За патоанатом Лорън Пари беше доста общителна. Обърна се към Ники и ѝ отправи поглед, който казваше „Какво става?“. Тя не ѝ отвърна, така че съдебният лекар продължи.

— Въпреки доклада от токсикологията все още смятам, че смъртта е била причинена от прободна рана. Имам да ти покажа и още няколко неща. — Лорън я повика и Хийт я последва от другата страна на масата. — Починалата е била изтезавана, преди да умре.

Руук сякаш дойде на себе си и се присъедини към тях, за да погледне.

— Погледнете тук — Лорън дръпна чаршафа и оголи ръката на Касиди Таун до лакътя. — Има обезцветяване поради контузия, както и симетрично оскубани косми от двете страни на ръката и китката.

— Лепенка — досети се Руук.

— Точно така. На местопрестъплението не го видях, защото тя беше с дълги ръкави. Убиецът не просто е свалил лепенката, когато е приключил, но и ги е дръпнал надолу. Явно е изчерпателен, с око за подробностите. Колкото до лепенката, в лабораторията изследват остатъците от лепилото. Продават я навсякъде, така че трудно ще откриеш от къде е, но нищо не се знае. — Лорън използва химикалката си, за да посочи точки по тялото върху рисунката на картоната. — Били са залепени двете ръце и двата глезена. Вече се обадох на колегите и както може да се предположи, на стола също има следи от лепилото.

Ники си записа.

— Ами самите изтезания?

— Виждаш ли засъхналата кръв в ушния канал? Преди смъртта са нанесени множество убождания с остри предмети.

При тази мисъл Хийт едва успя да потисне неволното потръпване.

— Какви остри предмети?

— Най-различни, подобни на игли. Може би зъболекарски инструменти. Нищо по-голямо. Малки рани, но ужасно болезнени. Направих няколко снимки с камерата на отоскопа ми, ще ги изпратя в управлението. Някой обаче определено е държал тази жена да страда преди смъртта си.

— Или да издаде нещо — каза Ники. — Имаме два различни мотива в зависимост от това каква е причината.

Хийт бързо обмисли значението на изтезанията в контекста на липсващите папки от офиса и реши, че става дума за опит да я накарат да проговори. Все повече ѝ се струваше, че ключът е материалът, върху който е работела Касиди Таун.

— Има и други интересни неща — продължи Лорън, подавайки ѝ лабораторен доклад. — Онова петно, което забеляза на тапета, не е от кръвта на жертвата.

Ники видимо се изненада.

— Значи може би е ранила нападателя, преди да я обезвреди?

— Може би. По дланите ѝ има защитни рани. Което ми напомня за последното късче информация, която имам за теб. Ръцете ѝ са мръсни, при това много мръсни. По дланите ѝ има мръсотия, погледни пръстите. — Тя внимателно вдигна едната ръка на Касиди Таун. — Беше скрита под лака, но виж какво открих под ноктите ѝ.

Под всеки нокът имаше черен полумесец.

— Знам от какво е — каза Руук. — От работата в градината. Тя казваше, че само така успява да се разсее.

— Страхотен избор за автор на клюкарска колонка — отбеляза Лорън. — Разсейва се, ровейки още мръсотия.

Руук стигна до асансьора малко преди Ники.

— Чакай — каза тя, но той вече беше натиснал бутона. Когато стига до него, вратата се отвори, тя постави длан върху ръката му и каза на хората вътре: — Ще вземем следващия. — Щом вратите се затвориха, скривайки отегчените им лица, тя добави: — Съжалявам.

— Извинението се приема — каза Руук и двамата се засмяха.

„По дяволите“, помисли си тя. Как така винаги успяваше да я обезоръжи? Тя го дръпна встрани от асансьорите към югозападните прозорци, където готвещото се да залезе октомврийско слънце ги обля с ослепителна светлина.

— Бях малко груба. За което се извинявам.

— Ще наложа синината с лед, ще ми мине — каза той.

— Както казах, не е нещо лично. Проблемът е в статията, което го прави лично. Донякъде.

— Ники, ти изчезна от лицето на земята. Стори ми се лично. Такъв съм си. Ако не бях извадил късмета да пиша статия за жертва на убийство, в момента нямаше да спорим. — Тя се засмя, а Руук каза: — Точно така, убих Касиди Таун, за да се доближа до Ники Хийт. Ето, измислих заглавие!

Ники отново се усмихна, раздразнена, че умее да бъде толкова сладък.

— Е, приемаш ли извинението ми?

— Само ако приемеш поканата ми да пийнем нещо тази вечер. Нека да се държим като големи хора и да се разберем, за да не се чувствам неловко, когато те мерна на улицата.

— Или на някое местопрестъпление — добави тя.

— Шансовете не са малки — кимна Руук.

Ники щеше да се види с Дон по-късно вечерта, така че прие. Руук хвана такси до апартамента си, за да свърши малко работа, а тя взе асансьора до гаража, за да откара колата в управлението и да приключи работния ден.

Когато се спусна до нейното ниво, вратите се отвориха и тя видя Роули и Очоа, които се готвеха да се качат.

— Пропуснахме ли аутопсията? — попита Очоа.

Ники излезе при тях, вратите се затвориха зад гърба ѝ и тя потупа раницата си.

— Ето го доклада.

— О — каза Очоа. — Добре тогава.

Хийт нямаше да бъде никакъв детектив, ако не беше доловила разочарованието му. Той без съмнение се надяваше да намери повод да види Лорън Пари.

— Носим ти нещо — каза Роули и извади издут кафяв плик, в който имаше нещо тежко и квадратно.

— Шегувате се — каза тя и дръзна да си помисли, че случаят отново потръгва. — Да не са лентите от пишещата машина?

— Част от тях — предупреди я Роули. — Любопитният ѝ съсед е рециклирал няколко преди стачката на боклукчиите, така че отдавна са унищожени. Тези бяха останали в кофата му. Четири на брой.

— В машината нямаше нищо — добави Очоа. — Ще ги занесем в управлението, за да ги обработят.

Ники погледна часовника си, а после Очоа и ѝ стана мъчно, че планът му да види Лорън пропадна само защото се разминаха за няколко минути.

— Имам по-добър план — каза тя. — Вие така и така сте тук, а аз не искам да занемаряваме случая Падийя. Качете се да проверите как върви аутопсията — ужасно са натоварени, но ако помолите учтиво, Лорън Пари положително ще го направи като услуга.

— Ами, може пък да я помолим — каза Очоа, а Роули почука с пръсти по кафявия плик.

— Тогава обаче ще трябва да предадем лентите утре и ще загубим цял ден — отбеляза той.

— И без друго отивам натам — каза Ники. — Аз ще ги оставя.

Двамата не възразиха, така че тя подписа формуляра за приемане на доказателства и взе плика.

— Ура за любопитните съседи — каза Ники.

Движението към центъра беше ужасно. По радиото казаха, че при сградата на ООН на „Рузвелт“ е станала сериозна катастрофа и обиколният трафик блокира всички, които пътуват на север. Ники пресече града, надявайки се, че колите по магистрала „Уест Сайд“ поне пълзят, направи някои изчисления и се запита дали да не се обади на Руук, за да отложи срещата им. Инстинктът обаче ѝ подсказа, че това само ще влоши проблема, който се опитваше да заглади. Трябваше ѝ нов план.

Намираще се само на няколко минути от апартамента му. Можеше да мине да го вземе и той да я придружи до управлението. Можеше да пийнат нещо там — времето все още беше достатъчно приятно, за да седнат на външна маса в „При Изабела“.

— Ало, аз съм, променяме плана — каза тя, когато се включи гласовата му поща. — Ще се видим, но обади ми се, щом чуеш това.

Ники затвори и се усмихна, представяйки си как той пише на фона на „Бийтълс“.

— Аз съм писателят, ку-ку-ка-чу — изпя тя, докато влизаше в неговия квартал. Паркира в същата товарна зона, където беше спряла в нощта на бурята, когато с Руук се целунаха в проливния дъжд и хукнаха към неговите стълби. Бяха мокри до кости, но пет пари не даваха. Тя постави табелата „Полиция“ на таблото, заключи лентите в багажника и минута по-късно застана на стълбите. Застана неподвижно, а нещо в стомаха ѝ запърха, когато си спомни онази нощ и как не можеха да се наситят един на друг.

Покрай нея мина мъж, повел кафяв лабрадор на каишка, и тръгна нагоре по стълбите. Тя го последва и погали кучето, докато стопанинът му вадеше ключовете си.

— Бъстър — каза той. — Кучето, не аз.

— Здравей, Бъстър.

Бъстър изви очи към мъжа, за да му поиска разрешение и се надигна, за да позволи на Ники да го почеше под брадичката. Тя го

направи с удоволствие — ако кучетата можеха да се усмихват, лабрадорът правеше точно това. Той я погледна с наслада и тя си спомни срещата с койота на 83-а улица и предизвикателния му поглед. Внезапно я обля хлад. Щом непознатият отвори входната врата, кучето инстинктивно го последва. Ники посегна да звънне на Руук, а мъжът каза:

— Изглеждате ми благонадеждна, влизайте.

Руук живееше най-горе. Мъжът и кучето слязоха на третия етаж. След едно неприятно изживяване като студентка Ники не обичаше да изненадва мъже в апартаментите или хотелските им стаи. Тогава бяха в Пуерто Вайарта за пролетната ваканция и неочакваното посещение доведе до кофи сълзи по време на полета до дома. Неговите сълзи.

Тя посегна към телефона, за да звънне на Руук, но асансьорът вече беше стигнал до тавана. Тя прибра телефона, разтвори подобните на акордеон врати и пристъпи във вестибюла му. Доближи се тихо до вратата и се заслуша. Не се чуваше нищо. Натисна копчето и вътре се разнесе гласът на звънеца. Чу стъпки, но осъзна, че не идват от апартамента, а зад нея. Някой я чакаше във вестибюла. Преди да успее да се обърне, главата ѝ се удари във вратата на Руук и тя загуби съзнание.

* * *

Когато Ники се свести, мракът пред очите ѝ не се разсея. Ослепяла ли беше? Или пък все още в безсъзнание?

Тогава усети допира на плат — на главата ѝ имаше някаква торба или качулка. Ръцете и краката ѝ отказваха да се движат, бяха залепени за стола, на който седеше. Опита се да заговори, но устата ѝ също беше залепена.

Опита се да се успокои, но сърцето ѝ биеше до пръсване, а главата ѝ, над линията на косата, я болеше там, където се бе ударила във вратата.

„Успокой се, Ники“, каза си тя. „Дишай бавно. Прецени ситуацията. Първо се вслушай.“

Тя се заслуша и чутото само накара сърцето ѝ да забие по-силно. Стори ѝ се, че чува как някой нарежда зъболекарски инструменти

върху поднос.

[1] Интернет класация за оценяване на ресторанти от техните клиенти — бел.прев. ↑

[2] Телевизионно предаване, в което професионални готвачи се състезават един с друг за титлата „Железен готвач“. — бел.прев. ↑

[3] Стига толкова (от испански) — бел.прев. ↑

СЕДЕМ

За да попречи на паниката да я повлече, Ники Хийт се вкопчи в обучението си. Не страхът щеше да я измъкне оттук жива, а борбата. Трябваше да бъде агресивна и да се възползва от всяка възможност. Избута страха си на заден план и се съсредоточи в действието, като безгласно си повтаряше: „Прецени. Импровизирай. Адаптирай се. Надделей.“

Човекът, който редеше металните прибори, беше съвсем наблизо. Може би на два метра разстояние. Дали беше сам? Тя се заслуша и ѝ се стори, че е точно така. Който и да беше, звучеше много вглъбен в дребните инструменти.

Не искаше да привлече вниманието му, така че напрегна мускули, без видимо да ги раздвижи, за да изпита оковите си. Знаеше, че няма да може да ги скъса, но се надяваше да поддадат поне малко, издавайки слабо място в лентата. Стигаше ѝ само леко разхлабване където и да било — при китките, при глезените, — само няколко милиметра, за да има от какво да се възползва.

Не извади късмет. Беше вързана за стола при китките, под лактите и глезените. Докато премисляше нещата, тя си спомни схемата на Лорън Пари, как е била вързана Касиди Таун. Сега самата тя беше вързана по същия начин.

Засега положението се очертаваше ужасно.

Внезапно дрънченето престана, тя чу ехтене на стъпки върху незастлан под. Някой се приближаваше. Стъпките можеха да бъдат от дамски обувки, но ѝ се сториха по-тежички. Ники се опита да си припомни апартамента на Руук, ако изобщо се намираше в него. Той беше сложил килими навсякъде, освен в банята и кухнята, но тук на пода като че ли имаше паркет. Може би се намираха в голямата стая, в която той играеше покер.

До нея прошумоля плат и тя подуши аромата на „Олд Спайс“ точно преди в ухото ѝ да прозвучи глас. Принадлежеше на мъж на около 40 години, с провлачен тексаски акцент, който при други

обстоятелства би ѝ се сторил приятен. Ясен, чист глас, който лесно би убедил човек да си купи билети за църковната томбола или да подържи юздите на коня му. Нежно и спокойно, той попита:

— Къде е?

Ники приглушено изломоти нещо. Знаеше, че няма как да проговори, но ако тексасецът решеше, че има какво да каже, може би щеше да ѝ свали качулката и поне малко да промени динамиката. Хийт искаше да създаде възможност, от която да се възползва.

Вместо това той спокойно каза:

— В момента говоренето е проблем за вас. Да направим така — кимнете, ако смятате да ми кажете къде е.

Тя нямаше представа за какво говори мъжът, но кимна. Той веднага я удари по челото, там, където главата ѝ се беше блъснала във вратата, и тя изскимтя по-скоро от изненада, отколкото от болка. Долови някакво движение и се подготви за втори удар, но вместо това миризмата на „Олд Спайс“ се усили. После чу гласа — тих както преди и още по-смразяващ заради спокойното си, приветливо звучене.

— Съжалявам, госпожо, но тук послъгахте, а дори в Ню Йорк Сити този номер няма да мине.

Целта на това представление ала доктор Фил беше да ѝ се наложи и Ники имаше отговор. Засили се по посока на гласа и заби глава в лицето на мъжа. Стегна се отново, но той не я удари. Само се прокашля и направи две крачки назад. Кухото потрепване на токовете му вече не ѝ се струваше странно. Каубойски ботуши. Разнесе се метален звън и те отново приближиха.

— Смятам, че имате нужда да ви припомня в какво положение се намирате — каза той и Ники усети как до плътта над левия ѝ лакът се докосва нещо като връх на молив. — Това ще помогне.

Без да разкъсва кожата, той плъзна острия връх по нея докато стигна до лентата около китките. Задържа го там, натискайки достатъчно, за да ѝ причини болка, без да отвори рана. После го отдръпна и се отдалечи, но бързо се върна и застана до нея. Нещо изщрака и до ухото ѝ пронизително застърга мъничко моторче — като от зъболекарска бормашина или от онези безжични инструменти от рекламните, които режат пирони. Ники подскочи и инстинктивно се дръпна, но той я хвана през врата с мускулестата си ръка и бавно приближи инструмента още повече. Щом се докосна до качулката и

задъвка плата, го изключи. Последва мълчание, след което той отново заговори на ухото ѝ.

— Помислете си за това, докато се върна. И без лъжи, ясно ли е?

Отново чу тропота на ботушите му, но този път мъжът тръгна в противоположната посока. Щом стъпи на килима, те заглъгнаха, но той продължи нататък, докато стъпките му замлъгнаха съвсем. Ники се досети, че сигурно е изчезнал в някоя задна стая. Заслуша се, чудејки се колко далеч е отишъл. Наведе се напред, доколкото можа и рязко се надигна, усещайки как инерцията леко отмества качулката нагоре. Преди да опита отново, се заслуша — ботушите отново приближаваха. Скоро изтрополиха по паркета и тя усети как анцуга ѝ се развя, когато той мина покрай нея. После спря и Хийт се зачуди дали не е забелязал леката промяна във вида на качулката.

Явно не, защото се разнесе звън от ключове и твърдите подметки пресякоха каменния под на кухнята. Този епизод ѝ подсказа, че определено седи в стаята до кухнята на Руук. Догадката ѝ се потвърди, когато входната врата до кухнята се затвори и тя чу как ключът се завърта в ключалката. Щом бравата изцрака, Ники започна да върти глава, за да свали покривалото. То обаче не помръдваше. Висеше свободно, но падаше твърде ниско на раменете ѝ, за да успее да го вдигне, без да използва ръцете си. Тя спря, пое си дъх и се заслуша.

Асансьорът жужеше в далечината и леко изскърца, когато спря. Щом чу металните врати да се отварят и затварят, тя започна бясно да движи раменете си нагоре и надолу. Съсредоточи усилията си отдясно, захвана една гънка плат между брадичката и рамото си и проточи врат, за да я избута нагоре, като успя да придвижи качулката с два сантиметра нагоре — само два, но пък успешно, така че повтори движението и я помести с още два. След три повторения под ръба започна да се процежда светлина. Щеше ѝ се да може да използва устата си, за да я хване със зъби, но трябваше да се задоволи с възможното.

Наведе се, за да я отметне още веднъж и успя да я вдигне над очите си, сякаш носеше суичър. Отърси я от главата си и си почина, докато се оглеждаше. Столът ѝ се намираше в празното пространство между кухненския плот, ориенталския килим и масата, върху която се играеха седмичните партии покер, организирани от Руук.

Пулсът на Ники се успокои и тя се съсредоточи върху това да стигне до плота. Като внимаваше да не прекатури стола, което щеше да я прикове към пода като костенурка, паднала върху черупката си, тя наклони тялото си на едната страна, а после на другата и набра достатъчно инерция, за да придвижи стола с няколко сантиметра. Притесни се, че до завръщането на тексасеца не ѝ остава достатъчно време, вложи повече сила в следващия опит и започна да се накланя. Едва не падна, но успя с трясък да приземи и четирите крака на стола и това я стресна достатъчно, за да се придържа към по-внимателните движения. „Сантиметър, не сантиметри“, каза си тя, създавайки ритъм. Сантиметър, не сантиметри.

Когато стигна до плота, който беше на едно ниво с лицето ѝ, Ники започна да търка буза в ръба му толкова методично, че тя пламна от триенето и веднъж дори изсвири при допира с гранита. Ръбът на лентата обаче се закачи за него и при всяко плъзване се подвиваше все повече. За да се пребори с болката, тя се замисли за наградата, която я очакваше на плота, само на няколко сантиметра разстояние — безжичната бормашинка и половин дузина сонди и други зъболекарски инструменти.

Лентата отляво започна да поддава и Ники използва езика, челюстта и лицевите си мускули, за да я подбутва между плъзганията. Накрая в ъгълчето на устата ѝ зейна малка пролука и когато обели достатъчно от лепенката, за да подгъне едно ъгълче, тя протегна врат и наклони глава така, че бузата ѝ да се озове малко над плота. Прицелвайки се бавно и внимателно, Ники се наведе към него и натисна. Крайчето се залепи за гранита, тя завъртя глава отляво надясно, притискайки силно лице към студената повърхност, лентата се обели и остана залепена на плота.

Ръцете и глезените ѝ бяха залепени за стола, но тя не беше вързана през кръста, така че успя да стане и да стигне до инструментите. Най-близкият беше малка сонда. Бормашинката беше по-надалеч, но тя искаше нея. Щеше да ѝ спести време. Тя се хвърли към нея, удари рамото си в ръба на плота и седна обратно на стола. Заизвива се, докато го приближи още и пак се надигна, като този път вместо да се хвърли, се излегна върху останалите инструменти, протягайки се към бормашината като инструктор по йога.

Дръжката беше цилиндрична, с малки гумени крака и бутонът за включване беше най-отгоре. Ники опря брадичка в него и го натисна веднъж, два, три пъти. На четвъртия моторчето се завъртя. Мускулите на гърба ѝ високо протестираха, напрегнати и усукани от неестественото ѝ положение върху плота, но тя упорстваше, съсредоточена върху бормашинката. Хвана я с устни, а после я стисна между кътниците си.

Разпределяйки теглото си равномерно между лактите си, тя седна внимателно, за да не изпусне бормашината и се приведе, за да среже лентата, която приковаваше дясната ѝ китка към дървената рамка на стола.

Ники действаше бързо — като изви китката си нагоре, тя опъна повърхността, която искаше да среже и лентата се обели там, където я докосна бормашината. Щом освободи дясната си китка, тя я прехвърли в ръката си и успя да среже лентата около лявата дори по-бързо. Искеше да освободи глезените си, за да може да се движи в случай, че той се върне, но тъй като бицепсите ѝ още бяха залепени за стола, не успяваше да се наведе достатъчно и затова се съсредоточи върху десния. Щом свали лентата, чу нещо и изключи бормашината.

Асансьорът се изкачваше.

Хийт се наведе, освободи десния си глезен и посегна към левия. В бързането се убоде по пищяла и присви болезнено очи, но пренебрегна болката и си свърши работата. Оставаше ѝ по-малко от минута и трябваше да продължи да реже. Левият ѝ глезен се освободи и тя стана точно когато асансьорът със скърцане спря на етаж на Руук.

Левият ѝ лакът все още беше залепен за стола и когато чу, че металните врати се отварят, тя реши да изключи бормашината, за да не я чуе тексасецът през вратата. Не успяваше да открие ръба на лепенката, за да го хване с нокти, а зъболекарските инструменти не ставаха за рязане. Ключът се плъзна в бравата. В кухнята трябваше да има ножове. Ключалката изщрака. Тя вдигна стола и заобиколи кухненския плот. Рафтът с ножовете беше прекалено надалеч, но до умивалника точно пред нея имаше отварачка за бутилки, оставена до извита капачка. Хийт я грабна и в същия момент вратата се отвори — чуваше я как скърца зад ъгъла в коридора.

Тя се върна в стаята заедно със стола и приклепна под плота, за да си осигури прикритие, както и няколко секунди, и започна да реже лентата с острия край на отварачката. Ботушите стъпиха на каменната настилка в кухнята и спряха.

Ники все още решише лентата, когато тексасецът се метна през плота и скочи върху нея. Силата от сблъсъка повали Хийт встрани, под кухненската маса. Ръцете му се склучиха около шията ѝ откъм гърба и тя не успя да му попречи. Лежеше върху дясната си ръка, без да може да използва отварачката, а лявата беше вързана за стола, който бе повлякла след себе си като котва.

Тя се претърколи върху него, затискайки го под гърба си. Той отвърна, затягайки хватката около шията ѝ, но дясната ѝ ръка вече беше свободна и тя замахна с отварачката. Когато острият ѝ връх се заби в горната част на бедрото му, той изкрещя и ръката му се отпусна. Ники използва това, за да се изтърколи на земята и да скочи на крака, като бясно кълцаше лентата, за да се освободи. Той бързо се изправи, измъкна се изпод масата и се метна към нея.

Хийт използва проклетия стол в своя полза, замахвайки с лявата си ръка към мъжа. Той вдигна лакът, за да отбие удара, но дървото все пак го халоса достатъчно силно, за да го извади от равновесие. Той прелетя край нея, ръката му се закачи на напречната летва между краката на стола, последното парче лента се откъсна и той отнесе стола със себе си. Ники можеше да се движи свободно.

Без да чака да се изправи след падането, тя се хвърли към него, но рефлексите му бяха бързи. Той се извъртя, използвайки стола, за да я отблъсне. Отварачката изхвъркна от ръката на Ники и издрънча, удряйки радиатора, преди да падне. Тя понечи да я последва, но тексасецът вече беше станал и се носеше към нея. Тя отстъпи няколко сантиметра встрани и стисна гърлото му с дясната си ръка, изстрелвайки брадичката му нагоре, като едновременно с това го удари по челото с лявата си длан, натискайки надолу и назад. Хватката от крав мага подкоси коленете му и той се просна по задник.

Ники забеляза сакото си на пода под прозореца, а под него — дръжката на пистолета си. Обърна се, за да се хвърли към него, но тексасецът явно също тренираше бойни изкуства. Той се извъртя на бедра и стисна коленете на Хийт в ножица, обръщайки я по лице на пода. Тренировките с Дон я бяха подготвили за опита му да я притисне

и тя насочи лакът към лицето му, улучи го по бузата и щом се дръпна, се освободи, като го ритна в ребрата, докато се надигаше.

Тексасецът се изправи на крака, бръкна в спортното си сако и извади нож. Беше страховито армейско острие с жлеbove от всяка страна и три дупки за пръстите, така че дръжката да служи и като бокс. Ники мрачно си отбеляза колко удобно прилягаше на ръката му. Той я погледна и се усмихна, сякаш знаеше нещо. Сякаш щеше да промени хода на играта.

Тренировките и опита бяха научили Ники, че си струват единствено битките, които човек може да спечели, при това бързо. Дон ѝ беше повторил мантрата и тази сутрин, както при всяка тренировка — защитавай се и нападай едновременно. И ето я сега — с празни ръце, в бой срещу опитен нападател, въоръжен с боен нож.

Тексасецът не ѝ остави много време да обмисли стратегията си. Бяха го обучили да приключва бързо и той я нападна веднага. Беше по-висок от нея и замахна отгоре, насочвайки острието към нея, докато правеше крачка напред. „Защитавай се и нападай“, помисли си тя и веднага скочи към него, блъскайки ръката му навън и пристъпвайки напред, за да забие коляно в слабините му. Нещата обаче невинаги стават както на тренировките. Той очакваше удара и измести тялото си на една страна. Хийт не само не улучи, но и попадна в обсега на свободната му ръка, която използва инерцията ѝ, за да я блъсне, докато прелиташе край него.

Ники се спъна, но не падна. Вместо това се извъртя, готова за атаката му. Беше сигурна, че ще удари мигновено, и стана точно така. Този път той замахна отдолу, целейки се в корема ѝ. Време беше да лиши гадината от този нож, и то веднага. Щом замахна, тя стисна китката му, изви ръката му навън и отказа да го пусне. В същия момент заби юмрук в слабото място, което бе оголила — ключицата му. Чу и усети как тя се счупи под силата на удара ѝ, а той изкрещя.

Дръжката на ножа му обаче беше тип бокс и не се изплъзна от ръката му, въпреки че хватката му отслабна. Докато той се бореше с болката, Ники посегна с двете си ръце, за да му я вземе, но той заби юмрук отзад във врата ѝ и я повали замаяна на пода. Тя се изправи на ръце и колене с причернял поглед и го чу да драпа по каменния под на кухнята. Тръсна глава и си пое дълбоко дъх. Звездите пред очите ѝ се разсеяха и тя се изправи на крака. Макар че ѝ се повдигаше,

следователката със залитане стигна до стената, опипа сакото си и взе пистолета.

Докато успееше да мине през кухнята, той щеше да избяга през входната врата. Противно на интуицията си, Ники хукна към другия край на просторната стая, където през входа на кухнята се виждаше част от фойето. Беше разбрала това вечерта, когато миналото лято играха покер и тя постоянно мятеше погледи към вратата, жадувайки да получи шанс да се измъкне.

Когато го зърна, тексасецът тъкмо отваряше вратата, но преди това спря, за да вземе нещо от сандъка — голям кафяв плик, същият, който беше заключила в багажника. Хийт се подпря на плота и извика:

— Полиция, стой!

Той не спря, а бързо се измъкна навън и Ники стреля към стесняващия се процеп, докато вратата се затваряше зад гърба му.

* * *

Детектив Хийт отвори с ритник вратата към стълбището на таванския етаж на Руук и излезе с вдигнат пистолет. Щом се увери, че тексасецът не се спотайва на площадката, тя обмисли вариантите му. Един етаж нагоре до покрива или седем надолу до улицата. После чу лая на куче на долния етаж и трополенето на ботуши по боядисаните циментови стъпала.

Когато полетя надолу по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж, и слезе на третия етаж, кучето отново излая от вътрешността на апартамента. „Браво, Шерлок“, помисли си тя, докато тичаше надолу. После чу ехото от затръшването на вратата към улицата, точно под нея. Спря за момент с ръка върху дръжката, преди да я натисне и да излезе навън с вдигнат пистолет. Тексасецът го нямаше, но на тротоара ясно се виждаше петно от кръв, обилно осветено от светлината на натриевите лампи над сервизния вход.

Тротоарите в Трибека бяха пълни с хора, които се разхождаха преди вечеря. Тя бързо се огледа, без да открие каубоя, а наоколо нямаше капки кръв, които да проследи. Тогава чу как една жена казва на мъжа до себе си:

— Казвам ти, скъпи, онова на рамото му приличаше на кръв.

— Полиция — обяви Ники. — Накъде тръгна?
Двойката се извърна към нея и жената отвърна:
— Имате ли документи или значка?

Времето течеше. Ники сведе поглед, но значката не беше на бедрото ѝ.

— Той е убиец — каза тя и им показва пистолета си, като го насочи нагоре, за да не ги стресне. Двамата моментално посочиха през улицата, Ники им каза да се обадят на 911 и хукна.

— Тръгна по „Варик“, към метрото! — извика жената.

Хийт се понесе на север по „Варик“ на пълна скорост, като избягваше минувачите, оглеждаше и двете страни на улицата и надничаше във всеки вход или отворен магазин. На тройната пресечка, където се срещаха „Франклин“, „Варик“ и „Фин Парк“, тя спря на ъгъла и огледа прозорците на кафенето, за да провери дали нейният човек не се е смесил с клиентите. Покрай нея издрънча пикап и щом премина, Ники пресече улицата и изтича до циментовия остров, заобикалящ спирка „Франклин“ по първа линия на метрото, посока юг. До купчина вестници и брошури за клубове за необвързани и училища за дистанционно обучение видя още кръв. Ники се обърна към стълбите, които водеха в метрото и видя тексасеца, осветен от лампите долу в станцията. Той я зърна точно когато главата му беше на път да се скрие.

Метрото явно щеше да дойде всеки момент, защото станцията беше пълна с хора, които искаха да слязат в центъра. Ники прескочи ограничителите и последва суматохата. Някой разблъскваше хората на перона от лявата ѝ страна и тя тръгна натам. Проправи си път сред пътуващите, много от които ругаеха или се питаха един друг:

— Какво му става на тоя?

Само че когато Ники стигна до края на перона, него го нямаше. Тогава някой зад нея каза „Този човек ще се убие“ и погледна към релсите. Тексасецът беше там и се изкачваше към отсрещната платформа. Дясното му рамо висеше там, където бе счупила ключицата му, а по бледокафявия ръкав на спортното му сако се виеше кръвава следа — от същата страна, където явно се беше забил нейният куршум 9-и калибър. Със свободната си ръка стискаше кафявия плик, който сега беше омазан с кръвта му. Тя се притисна към стената, надявайки се да успее да се прицели, но перонът се изпълни с ярка

светлина, изсвири клаксон, влакът нахлу в станцията и го скри от очите ѝ.

Хийт се втурна към изхода, за да надбяга слизащите пътници, взе стълбите на бегом, пресече „Варик“ и хукна към северния вход, като едва избегна сблъсък с едно такси. Капките кръв по стъпалата ѝ подсказаха, че е закъсняла. Слезе долу, за да се увери, че не се е върнал назад, за да я изненада, но тексасецът отдавна беше заминал.

Детектив Хийт получи утешителна награда за усилията си — когато тръгна обратно нагоре по стълбите, нещо на мръсните плочки до най-долното стъпало привлече вниманието ѝ. Една-единствена лента за пишеща машина.

* * *

Мъжът и жената, които беше срещнала, явно се бяха обадили на 911, защото когато Ники се върна при сградата на Руук, улицата беше пълна с униформени полицаи. Тя си проправи път през зяпачите, намери един сержант и се идентифицира.

— Значи сте го преследвали? — попита той.

— Да. Само че го изгубих.

Хийт описа тексасеца и мястото, където го беше видяла за последно и докато един от полицаите го обявяваше за издирване, тръгна към входната врата с обяснението, че Руук може би е горе. Тази мисъл отприщи вълна от примитивна тревога, от която стомахът ѝ се сви, а пред очите ѝ причерня.

— Добре ли сте, имате ли нужда от лекар? — попита сержантът.
— Изглеждате така, сякаш всеки миг ще припаднете.

— Не — отвърна тя и се овладя. Въпросът, който я тревожеше, беше къде е Руук. Докато влизаше във входа, последвана от шестима полицаи, Ники им посочи пръските кръв, оставени от каубоя по касата на вратата. Преведе ги през кухнята покрай съборения стол, където се беше борила с похитителя си и влезе в задната част на апартамента, следвайки стъпките на тексасеца, преди да изфучи и да слезе долу. Надяваше се, че е минал по този път, за да нагледа Руук, което би означавало, че той е добре.

Когато стигна до коридора, който водеше до кабинета му, тя веднага видя бъркотията през отворената врата в дъното. Ченгетата зад гърба ѝ бяха извадили оръжията си за всеки случай. Не и Ники. Тя напълно забрави за пистолета си, хукна напред и извика:

— Руук?

Когато стигна до вратата на кабинета му, дъхът ѝ спря.

Руук лежеше по лице под стола, за който беше вързан. На главата му имаше черна калъфка за възглавница, точно като онази, която нападателят бе нахлузил на Ники, а на пода под лицето му се беше събрала локвичка кръв.

Тя се отпусна на едно коляно до него.

— Руук, аз съм, Хийт. Чуваш ли ме?

Тогава той простена, но глухо, защото и неговата уста беше залепена.

— Да го изправим — каза един от полицаите.

В стаята влязоха двама парамедици.

— Внимателно — каза единият от тях. — В случай, че вратът му е счупен.

При тези думи нещо прободеше Ники в стомаха. Внимателно изправиха Руук на „три“ и прерязаха лепенките. За щастие само си беше разкървавил носа при падането на пода, когато беше съборил стола си в опит да избяга. Медикът го прегледа, за да се увери, че не е счупен, а Ники донесе от банята кърпа, напоена с топла вода и той почисти лицето си, докато обясняваше на детектив Нгуйен от 1-о управление какво се е случило.

След като си тръгнаха от Съдебна медицина, Руук дошъл направо тук, за да нахвърля днешните си бележки за статията. Взел си една бира, минал по коридора и когато влязъл в кабинета си, видял, че е обърнат с краката нагоре.

Той се обърна към Ники.

— Приличаше на местопрестъплението след убийството на Касиди Таун, само че с електроника от този век. Точно щях да ти се обадя, когато телефонът ми иззвъня и видях, че си ти. Понечих да ти вдигна, но той ме изненада изотзад и нахлузи калъфката върху главата ми.

— Противихте ли се? — попита следователят.

— Шегувате ли се, борих се като луд — отвърна Руук. — Той обаче ужасно я стегна около главата ми и ми приложи душаша хватка.

— Имаше ли оръжие? — попита детективът.

— Нож. Да, каза, че имал нож.

— Видяхте ли го?

— Бях с калъфка на главата. Освен това миналата година едни въстаници ме взеха за заложник в Чечня. Открих, че по-лесно се оцелява, ако не молиш да ти покажат ножа.

— Браво на вас — каза Нгуйен. — И какво стана после?

— Ами, той ме настани на този стол, каза ми да не мърдам и ме залепи за него.

— Успяхте ли да го зърнете въпреки калъфката?

— Не.

— Как звучеше гласът му?

Руук се замисли за миг.

— Южняшки. Като на Уилфърд Бримли^[1]. — После добави: — О! Обаче не като онзи Уилфърд Бримли от рекламите, а като по-младия. Както в „Без зъл умисъл“ или „Талантливият“.

— Значи... южняк — записа си Нгуйен.

— По-лесно ще го вместите в заповедта за издирване от резюмето на Уилфърд Бримли, вярно — каза Руук. — Пишете „южняк“.

Ники се обърна към Нгуйен и авторитетно каза:

— Акцентът му беше от северен Тексас.

Нгуйен я погледна развеселено, а тя се усмихна и сви рамене. Той отново се съсредоточи върху Руук.

— Каза ли ви още нещо, спомена ли какво иска?

— Изобщо не стигнахме дотам — отвърна писателят. — Телефонът му иззвъня и преди да се усетя, ме остави тук и излезе.

— Някой отвън сигурно е наблюдавал улицата и му е казал, че се качвам — намеси се Хийт.

— Значи имаме съучастник — каза Нгуйен и си го записа.

Руук продължи разказа си.

— Докато го нямаше, се опитах да стигна до бюрото, където държа ножици и нож за писма. Само че се прекатурих и се заклеших. Той се върна за малко и излезе, а след още малко време чух страхотен шум. И изстрел. После нищо — досега.

Руук мълчаливо слуша, докато Ники подробно разказа на детектив Нгуйен как е решила да мине да вземе Руук и как са ѝ устроили засада на вратата. После описа основното за борбата в голямата стая и преследването след това.

Щом свърши, Нгуйен попита дали Ники може да го придружи до управлението, за да съдейства с изготвянето на скица. Тя се съгласи и той си тръгна, оставяйки колегите си да вземат отпечатъци и проби.

Докато чакаха асансьора, Ники откри значката си в страничния джоб на сакото и я закачи на бедрото си. Руук се обърна към нея и каза:

— Значи така, просто дойде, без да ме предупредиш? Ами ако... забавлявах някого?

Качиха се в асансьора и докато вратата се затваряше, Ники каза:

— Ти забавляваш всички. Освен себе си.

Той я погледна и се разсмя, а после и тя. Когато замлъкнаха, не откъснаха очи един от друг, Ники се зачуди дали това ще се превърне в целувка и трескаво се запита какво мисли за това, когато асансьорът стигна до партера и вратите се разтвориха.

Руук ги задържа, за да мине и ѝ каза:

— На косъм беше, а?

Ники сама реши как да разбира това.

— Да. Но ще го хванем.

* * *

Когато стигнаха до 1-о управление, художникът ги очакваше заедно с Роули и Очоа, които взеха лентата от Хийт, за да я занесат за изследване. Роули вдигна плика за доказателства, в който я бяха пъхнали:

— Мислиш ли, че тексасецът е търсел лентите?

Хийт си припомни тихото провлачено „Къде е?“, преобърнатия наопаки кабинет на Касиди Таун, липсващите шкафове, обрания боклук, изчезналите ленти... някой очевидно се опитваше да се добере до онова, върху което е работела. И ако не докопаше всичко, щеше да убие отново.

В цялата нюйоркска полиция бяха останали само трима души, които правеха скици. Този беше следовател, който използваше

компютърен софтуер, за да копира и подрежда чертите върху графиката, която създаваше. Беше добър и работеше бързо — задаваше въпросите си прецизно и когато Ники не беше сигурна как най-точно да опише някоя от чертите на тексасеца, той ѝ предлагаше варианти, възползвайки се от опита и степента си по поведенческа психология.

Резултатът беше рисунка на спретнат жилест мъж с къса жълто-червена коса, разделена на път отляво, тесни проницателни очи, остър нос и сериозно изражение, подсилено от тънки устни и изпити бузи. Добавиха скицата към описанието ѝ — в началото на 40-те, ръст 185 см, 74 до 77 кг... („Мускулист, но мършав“, помисли си тя, „по-скоро като Били Боб Торнтън, отколкото като Били Рей Сайръс“). Облечен с късо бледокафяво сако, изцапано с кръв, бяла риза с перлени копчета, кафяви панталони и заострени кафяви каубойски ботуши, въоръжен с 20-сантиметров нож. Хийт откри снимка на оръжието в базата данни — нож „Робинс & Дъдли“, с трипръстов бокс и лята алуминиева дръжка.

Щом приключиха, Руук седна да я изчака в коридора, докато Хийт разговаряше с екип стрелци от главната квартира на полицията. Срещата не продължи дълго и когато Хийт излезе, пистолетът все още беше на бедрото ѝ.

Детектив Нгуйен им предложи да ги откарат до домовете им с полицейска кола и Руук каза:

— Виж, знам, че искахме да пийнем по нещо, но ще те разбера, ако искаш да се прибереш.

— Всъщност... — Тя хвърли поглед към стенния часовник във фоайето — беше почти 9:30. После погледна към Руук. — Наистина нямам сили за бар тази вечер.

— Значи ще го отложим? Или фактът, че надхитрихме смъртта, означава, че сме обречени да празнуваме само двамата?

Ники видя, че преди половин час е получила СМС от Дон, нейният треньор с екстри. „Тази вечер остава ли? Да/Не?“ Тя задържа телефона и вдигна очи към Руук, който изглеждаше точно толкова изтерзан, колкото и тя след цяла вечер в компанията на убиец. Посттравматичната крехкост, която усещаше, не се дължеше само на сбиването с тексасеца. Тя все още се възстановяваше от страха, който изживя, докато вървеше по коридора към кабинета му, без да знае какво ще открие там.

— Може да сравним бележките си по случая до момента — каза той.

Тя придоби замислен вид.

— Предполагам, че си прав. И да огледаме отново уликите.

— Имаш ли вино?

— Знаеш, че имам. — Хийт постави пръст върху клавиатурата, написа „не“ и каза: — Само че нека да не е у вас. И аз не си падам по жълтата лента и графитния прах.

Щом стигнаха до колата, тя даде адреса си на полицая и двамата се качиха.

* * *

Хийт подаде на Руук чаша „Санчере“^[2], а той застана насред хола пред картината на Джон Сингър Сарджънт^[3], който ѝ беше подарил миналото лято.

— Явно не ме мразиш много, щом моят Сарджънт още виси на лично място.

— Не се ласкай, Руук, просто държа на изкуството. Наздраве. — Чукнаха се и отпиха, а тя каза: — Да не го караме формално. Отпусни се, погледай малко телевизия, както решиш. През това време аз ще взема една вана, за да измия следите от гонитбата.

— Разбира се, няма проблем — каза той. — Не бързай. Мисля, че тази вечер „Пътуващи антики“ гостува в Тулса.

Ники му показа среден пръст и изчезна надолу по коридора. Влезе в банята, остави чашата на тоалетната масичка и пусна водата във ваната. Точно посягаше към пяната, когато той почука на рамката на вратата.

— Ей, ами ако „забавлявах“ някого? — попита Ники.

— С какво? — лукаво се ухили той. — С пони плей?

— Ще ти се — каза тя.

— Просто се чудех дали си гладна.

— Сега като го спомена, да — отвърна тя и се зачуди как адреналинът напълно беше потиснал глада. — Ще поръчаш ли нещо?

— О, ако нямаш нищо против, може да потършувам в кухнята. Вярвам, че не си заложила мини.

— Никакви — потвърди тя. — Действай, а аз ще се наслаждавам на мисълта, че кисна във ваната, докато ти работиш.

— Много е готина — каза той и пристъпи към ваната с извити крачета. Сви ръка в юмрук, почука по нея и чугунът иззвъня като църковна камбана. — Ако някога удари астероид, най-добре се скрий в нея.

Половин час по-късно Ники изплува от банята, загърната в халат и гребен в ръка.

— Приятно мирише — каза тя, но той не беше в кухнята, нито в дневната. — Руук?

Погледна към килима и видя дيريا от салфетки, която водеше към отворения прозорец и противопожарния изход. Тя се върна в спалнята, обу пантофите си, пристъпи през прозореца и се изкачи на покрива по металните стъпала.

— Какво правиш? — попита Ники, щом се приближи. Руук беше изнесъл една масичка и два сгъваеми стола, а няколко обредни свещи осветяваха ястието, което бе приготвил.

— Малко е еkleктично, но ако го наречем „тапас“, няма да се разбере, че е просто блюдо от случайни находки.

Той придърпа единия стол, тя остави винената си чаша на масата и седна.

— Всъщност изглежда страхотно.

— Да, ако не си прекалено гладна и пропуснеш следите от прегоряло в тъмното — каза той. — Това са най-обикновени кесади, нарязани на четвъртинки, а това е пушена съомга с каперси, открий я най-отзад. Беше я забравила. — Явно беше нервен, защото не млъкна. — Да не е прекалено хладно? Донесох одеялото от дивана, ако имаш нужда.

— Не, тази вечер е приятно.

Ники вдигна очи — беше твърде светло, за да се виждат звезди, но изгледът към Лайф Билдинг и Емпайър Стейт Билдинг само на няколко пресечки по-нататък беше достатъчно величествен.

— Чудесно е, Руук. Добро хрумване след такъв ден.

— Имам и такива моменти — каза той. Докато ядяха, тя го наблюдаваше на светлината на свещите и си мислеше „Какви точно бяха възраженията ми?“. По улицата мина кола, от която дънеше класически рок с мощни басове. Макар че Боб Сейгър не беше от

нейното време, тя знаеше песента от клубовете. Руук я хвана да се взира в него точно когато хорът изрева, че общото между двамата им е огънят там долу.

— Какво, да не би да прекалих със свещите? — попита той. — На такава светлина понякога приличам малко на Мефистофел.

— Не, свещите са добра идея — Ники отхапа от кесадията и каза: — Само че наистина трябва да те попитам нещо сериозно.

— Добре, но не е нужно още тази вечер да влизаме в дълбокото. Знам, че аз го предложих, но може да почака. Почти забравих как стъпка духа ми днес следобед.

— Трябва да разбера, и то веднага.

— Добре...

Тя изтри ръце в салфетката и го погледна в очите.

— Кой си купува черни калъфки за възглавници? — Преди да успее да ѝ отговори, тя продължи: — Яде ме още от кабинета ти. Това твоите калъфки ли бяха?

— Първо на първо, не са черни.

— Значи са твои. Пак те питам, кой си купува черни калъфки? Като изключим Хю Хефнър и, знам ли, международните търговци на оръжие?

— Не са черни, а съвсем тъмносини, цветът се нарича „полунощ“. Щеше да го знаеш, ако се беше задържала, докато извадя есенните ергенски чаршафи.

Тя се засмя.

— Есенни чаршафи?

— Да, сезоните се сменят! И между другото, тези чаршафи са с 820 нишки.

— Сега разбирам какво съм пропуснала.

— Сигурен съм — каза той, отказвайки се от нахаканата нотка в тона си, — че знаеш точно какво си пропуснала, както и аз.

Ники се вгледа в него. Руук не гледаше към нея, а в нея, а пламъкът на свещта танцуваше в очите му. Той извади бутилката от съда с лед и мина отзад, за да налее. Когато чашата ѝ беше пълна, тя постави ръка на китката му, а с другата взе бутилката и я остави на масата. Докато го наблюдаваше, застанал над нея, тя задържа погледа му, хвана ръката му и я пъкна под халата си. Потръпна, когато хладната длан легна на гърдата ѝ, остана там и се загрея.

Руук бавно се приведе, за да я целуне, но движението му не можа да догони стихията, която се надигаше в Ники. Тя раздра ризата му и го дръпна надолу, а възбудата ѝ го оживи и той се отпусна върху нея, като жадно я целуна и я привлече към себе си.

Тя простена, усетила обземащата я топлина, изви гръб и се надигна към него, а после се изплъзна от стола и легна по гръб на покрива. Езиците им се преплетоха, сякаш търсейки нещо с почти болезнено отчаяние. Той развърза колана на халата ѝ, тя откопча колана му. После Ники Хийт отново изстена, прошепна „Сега, сега...“ и се раздвижи в отдавна заглъхналия ритъм на „Огънят там долу“.

[1] Американски актьор, играл в „Какавида“, „Нещото“ и др. — бел.прев. ↑

[2] Марка френско вино — бел.ред. ↑

[3] Джон Сингър Сарджънт (1856–1925) е американски художник, майстор на портрета, в чиито творби има елементи на импресионизма и модернизма — бел.ред. ↑

ОСЕМ

Нещо изтръгна Руук от съня му. Сирена, вероятно на линейка, ако се съдеше по дълбокия пронизителен звук, която съобщаваше за себе си, преди да пресече Парк авеню и да заглъхне в нощта. Така и не беше свикнал с тази част от живота в Ню Йорк — шумът. За някои той се превръщаше във фонов шум, който се научаваха да пренебрегват, но не и за него. Разсейваше го през деня, докато работеше, а нощем сънят му винаги беше на пресекулки, защото този град никога не спеше. Помисли си, че някой трябва да напише песен за това.

С окото, което не беше притиснал към възглавницата, той погледна към светещия циферблат на ръчния си часовник, оставен на нощната масичка. 2:34. Оставаха им три часа сън, докато звъннаше алармата. Хм. Или може би два часа. Той се плъзна по леглото, за да се допре до Ники, посегна към нея и усети допира на чаршафа и възглавницата ѝ. Бяха хладни.

Руук я откри в дневната, седнала на перваза на прозореца. Беше по тениска и долнище на анцуг „Гап“ с връв на кръста. Той спря на вратата, за да я погледа — седнала с брадичка, опряна на коленете и обвила краката си с ръце, втречена в улицата долу, очертаният срещу стъклото силует приличаше на котешки.

— Можеш да влезеш — каза тя, без да обръща глава. — Знам, че си там.

— Какъв опитен наблюдател сте, детектив Хийт — каза той, мина зад нея и я прегърна откъм гърба.

— Чух те в момента, в който стъпи на земята в спалнята. Тропаш като впрегатен кон.

— Няма да ме чуеш да се оплаквам, когато ме сравняват с кон.

— Така ли? — тя извърна лице към неговото и се усмихна. — И аз нямам оплаквания.

— Това е добре. Не се налага да вадя книгата за оплаквания.

Ники сподави кикота си и отново се обърна към прозореца, като този път опря глава в корема му, усещайки топлината му на врата си.

— Мислиш си, че той е някъде навън ли? — попита Руук.

— Тексасецът ли? О, засега е навън. Засега.

— Да не се тревожиш, че може да дойде тук?

— Надявам се да дойде. Въръжена съм, но ако това не стига и той стои мирен, може пък ти да го удавиш с кръвта от раните си. — Тя се наведе напред и посочи с брадичка над перваза. — Освен това капитанът постави патрул отпред. — Руук се наведе над нея, за да види покрива на полицейската кола, притискайки раменете ѝ с тежестта си, и тя добави: — Нима не знае, че градът изживява бюджетна криза?

— Струва си, за да защити най-добрия си детектив.

Внезапно тя се промени. Изправи крака и се отдръпна от него, обръщайки се така, че да опре гръб в прозореца, а Руук седна на възглавницата до нея.

— Какво? — каза той и когато Ники не отговори, опря рамо в нейното. — Защо седиш тук по това време, какво те накара да се събудиш?

Ники се замисли за малко и отвърна:

— Ключките. — Тя леко извърна глава към него. — Мислех си какво грозно нещо са ключките. Как превръща хората в жертви и как, колкото и да повтаряме, че го мразим, сме пристрастени към него, сякаш е хероин.

— Разбирам те. Това всеки ден ме тормозеше, докато бях при Касиди Таун. Наричат онова, което вършеше, журналистика — онзи ден дори аз казах същото, докато спорех с пиар фокусника на Тоби Милз, — но истината е, че на Касиди Таун ѝ пукаше за журналистиката толкова, колкото на испанската инквизиция — за справедливостта. Макар че Томас де Торквемада е имал повече приятели.

— Не говоря за Касиди Таун — каза Ники. — Говоря за себе си. За слуховете и ключките, които ме заобикалят, откакто ме изтипоса на корицата на известно списание. Затова така те скастрих днес в колата. Намекнаха ми, че съм спала с теб заради рекламата.

— Онзи адвокат, нали?

— Руук, няма значение кой беше. Определено не е първият, но поне ми го каза в очите. Обикновено хората само ме гледат или ги хващам да си шушукат. Откакто излезе статията ти, имам чувството, че

се разхождам гола. Години наред градих професионалната си репутация. Досега никога не я бяха поставяли под въпрос.

— Знаех си, че оня шарлатанин ти е казал нещо.

— Чу ли какво ти казах току-що?

— Да, и те съветвам да не забравяш за кого става дума, Ник. Работи те, за да си издейства психологическо превъзходство, защото клиентът му е обречен. Ричмънд Върджънс ще стане Железен готвач, и още как — в затвора „Синг-Синг“.

Тя се изправи на едно коляно, обърна се към него и постави длани на раменете му.

— Искам да ме слушаш внимателно, защото това е важно. Слушаш ли ме? — Той кимна. — Добре. Защото ти говоря за нещо важно, което се случва с мен, а ти се отклоняваш по страничен път. Мислиш, че си с мен, но тичаш успоредно. Разбираш ли какво имам предвид?

Той отново кимна и тя каза:

— Не разбираш.

— Разбирам. Разстроена си заради долнопробния коментар на адвоката.

Тя свали ръце от раменете му и ги скръсти в скута си.

— Не ме разбираш.

— Ей! — Той я изчака да се обърне към него. — Разбирам те и ще ти кажа какво чувстваш. Струва ти се, че животът ти си е течал съвсем нормално, но тогава съм се появил аз. И какво направих? Поставих те на място, където не ти харесва, под светлината на прожекторите, където всички те гледат и клюкарстват по твой адрес, понякога зад гърба ти. Раздразнена си, защото се опита да ми кажеш, че не това си искала, но аз така си бях внушил, че това е добре за теб, че направих всичко възможно, освен да взема предвид твоите чувства. — Той спря и взе ръцете ѝ в своите. — Правя го сега, Ник. Съжалявам, че те накарах да се чувстваш така. Мислех, че върша добра работа и се извинявам, че допуснах нещата да се усложнят.

Тя не знаеше какво да каже, така че се взря в него за миг. Накрая каза:

— Виж ти. Явно си ме слушал.

Той кимна сам на себе си и каза:

— Току-що направихме пробив в стил д-р Фил, нали?

Тя се засмя.

— Донякъде, да.

— Защото точно на такъв ми заприлича.

Двамата се усмихнаха и дълго се гледаха. Ники започваше да се чуди какво следва сега — разбирането, което бяха постигнали, дойде неочаквано и тя не беше подготвена за онова, което можеше да означава то. Затова постъпи както всеки път — реши да не решава, а просто да изживее момента.

Той явно мислеше за същото, защото в момент на неизказан унисон двамата се наведоха едновременно и нежно се целунаха. Когато вдигнаха глави, се усмихнаха отново и се прегърнаха, опрели брадички на раменете си, дишайки в такт, като един.

— Да знаеш, Руук, аз също съжалявам. За днес следобед в колата. Бях твърде груба с теб.

След цяла минута мълчание той каза.

— Да знаеш — обичам да си груба.

Ники се отдръпна и го погледна лукаво.

— О, така ли? — попита тя и посегна между краката му. — Колко груба?

Той сложи длан зад главата ѝ и прекара дългите си пръсти през косата ѝ.

— Искаш ли да разбереш?

Тя леко стисна и когато той ахна, каза:

— Нямам нищо против.

После самата тя ахна, когато Руук я вдигна на ръце и я понесе към спалнята. На половината път по коридора тя го гризна по ухото и прошепна:

— Като кажа „ананаси“, значи искам да спреш.

* * *

Ники искаше на следващата сутрин да пристигнат поотделно. Стана рано и докато излизаше, помоли Руук да вземе такси до тях, да се преоблече и много да се забави, преди да дойде в управлението. Около нея се вихреха достатъчно клюки и без двамата да се появят на

работа заедно, сякаш току-що са позирали за рекламен плакат на предаването „На среща довечера“.

Хийт влезе в офиса шест и пет и с изненада видя, че Роули и Очоа вече са там. Роули беше на телефона, кимна ѝ вместо поздрав и продължи да си води бележки.

— Здравейте, детектив Хийт — каза Очоа.

— Господа.

Обикновено единият ѝ се усмихваше и за двамата, когато ги заговореше. Този път — нищо. Телефонът на Очоа иззвъня и докато той посягаше към него, тя каза:

— Какво имате против спането, момчета?

Никой не ѝ отговори, а Очоа отговори на обаждането. Роули приключи своето и мина покрай нея на път към бялата дъска. Ники имаше чувствата, че знае какво са намислили и когато последва Роули до дъската, откри, че с Очоа са започнали нов раздел, озаглавен „Самотният странник“, с червен маркер.

Рейлз погледна бележките си, за да обнови изложението, което двамата бяха нахвърляли под залепената със скоч скица на тексасеца. Докато маркерът му скърцаше по искрящо бялата повърхност, Хийт надникна над рамото му и се зачете в спретнатите печатни букви. През нощта никой с огнестрелна рана и счупена ключица не се беше отбивал в спешните отделения в Манхатън и останалите квартали на Ню Йорк. Все още очакваха обаждане от Джързи. При проверките по аптеките южно от Канал стрийт и западно от „Сейнт Джеймс Плейс“ никой не се сети за клиент, отговарящ на описанието на Текс. Дигитални копия на портрета му бяха разпратени из всички частни лекарски кабинети в случай, че той решише да потърси помощ.

От графа „Патрули/Стандарт на живот“ ставаше ясно, че Роуч вече са се свързали с всички управления, без да попаднат на оплаквания, арести или прибрани от полицията бездомници, които да отговарят на описанието на нейния човек.

Ники Хийт ставаше свидетел на начина, по който се подкрепят ченгетата. Една от тях бе нападната и стоическата реакция на Роуч беше да дойдат в управлението по тъмно и да започнат да преобръщат всички възможни камъни. Това не беше просто въпрос на принцип, а самият живот. Защото в техния град не можеш да направиш такова нещо и да се измъкнеш безнаказано.

При всяка друга професия такъв момент би довел до топли чувства и обща прегръдка, но това бяха нюйоркски ченгета, така че когато Очоа остави телефона и застана до нея, тя каза:

— Вие двамата само толкова ли свършихте?

Роули, който още пишеше, затвори маркера и се обърна към нея, без да променя сериозното си изражение.

— Ами, толкова — нали ти позволи заподозреният да се измъкне.

— Във всеки случай се стараем — добави Очоа и добави. — Ти поне добре нареди селяндура, преди да го изтървеш, нали?

И това беше всичко. Без да се тупат раменете, тримата си казаха каквото искаха. Тя „Благодаря ви, задължена съм ви“, а те — „Пазим ти гърба, винаги и навсякъде“. След което се върнаха на работа, преди някой да се е разцивил.

Очоа каза:

— Току-що се обадиха от Съдебна медицина. Не съм спирал да ги тормозя за лентата, която ти намери на перона. Тестовете са готови, в момента ни пращат дигиталните снимки.

— Браво, Очоа — похвали го тя, развълнувана от мисълта, че скоро ще разполага с доказателства, които да човърка, и включи компютъра си.

Руук влезе с ведро „Добро утро!“ и подаде на Роули изпъстрена с мазни петна хартиена торба.

— Съжалявам, имаха само обикновени.

Роули присви очи към ъгълчето на устните му.

— Имаш нещо отстрани. Ей там.

Руук вдигна ръка към лицето си и на пръста му остана парченце глазура, поръсена със синьо.

— Е, казах само, че тези с глазура свършиха, не съм споменавал кога. — Той изяде късчето и се обърна към Ники, прекалявайки с опита да звучи небрежно. — Как си тази сутрин?

Ники едва-едва вдигна поглед от екрана.

— Заета.

Докато тя чакаше сървърът да приеме името и паролата ѝ, Очоа каза:

— Нали вчера ми каза да говоря с Лорън Пари за ситуацията с Човека койот? — Ники го погледна с укор и той заклати глава. —

Тоест, г-н Човека койот. Права беше, аутопсията на Падийя е била отложена. Тя самата ще я направи още днес сутринта.

— Другите новини за Падийя не са толкова добри — каза Роули. — Не открийме нищо при проверката на апартаментите и магазините в близост до мястото, където открийме трупа. Същата работа и при камерите за наблюдение.

— Което ми напомня — обади се Руук. — Днес четохте ли „Леджър“?

— „Леджър“ не струва — каза Очоа.

— Да оставим това на комитета „Пулицър“ — каза Руук, — но вижте тук. Снощи по залез-слънце в Сентръл Парк е бил забелязан койот.

Той вдигна заглавната страница. Ники се извърна от монитора и разпозна наглите очи на зърнистата снимка, на която животното надничаше от храстите до замъка „Белведере“.

— Страхотно заглавие — каза Роули и го прочете на глас, сякаш останалите не можеха го видят и сами, а размерът на буквите не беше като на най-горния ред на офталмоложките таблици.

— Койот. — Той взе вестника от Руук, за да го разгледа. — Винаги правят такива въртели със заглавията.

— Тъпо — каза Очоа. — Може ли? — Руук кимна и Роули му подаде вестника, а той го остави настрана. — Както казах, „Леджър“ не струва. Цената обаче е хубава.

— Хайде, момчета и момичета.

Детектив Хийт отвори прикачения файл в имейла от Съдебна медицина — огромно изображение, съдържащо снимки на всеки сантиметър от лентата. Ники прочете имейла от лаборанта на глас:

— „В случай, че не сте запознати с нискотехнологичния феномен, наречен пишеща машина... — Страхотно, техничарски хумор — отбеляза тя и продължи: — При всяко натискане на клавиш изпъкналата метална буква върху чукчето удря лентата, отпечатвайки буквата не само върху страницата, но и върху нея. При всеки удар тя се премества с един знак, което ни позволи да я сканираме като телеграфна лента и да разчетем поредицата от букви, отпечатани върху страницата“.

— Тоя положително е гледал „Аватар“ шест пъти — каза Роули, а Ники продължи да чете.

— „За съжаление собственикът на тази лента я е превъртал и използвал отново и отново, печатайки върху старите знаци, в резултат на което повечето от текста е напълно унищожен.“

— Касиди беше стисната — заяви Руук. — Това вече съм го написал в статията.

— Поне част от лентата четете ли се? — попита Очоа.

— Чакай. — Ники прочете остатъка от имейла на ум и го резюмира: — Каза, че е отбелязал изображенията, на които има надежда да открием нещо полезно. Ще изпрати лентата на рентген, за да провери дали не може да разчете още. Това отнема време, но ще ни съобщи... щастлив е да...

— Да, какво? — попита Очоа.

— Да продължи да живее в мазето на родителите си? — предположи Руук, но Роули прочете последния ред над рамото на Ники.

— Щастлив съм, че имах привилегията да направя услуга на известната следователка Ники Хийт.

Ники видя гримасата на Руук, но я пренебрегна.

— Да си ги разделим и да започнем прегледа.

Роули и Очоа взеха по петнадесет изображения всеки и ги прехвърлиха на мониторите на бюрата си. В тази област познанията на Джеймисън Руук за жертвата очевидно можеха да се окажат полезни, така че Ники повери няколко файла и на него, на бюрото, което си беше избрал. Останалите запази за себе си.

Работата беше скучна и времеемка. Трябваше да отварят всяко изображение поотделно и да търсят думи или изречения, които да изяснят за какво става въпрос. Роули отбеляза, че сякаш сезира в една от онези матрични картини, които закачаха по моловете — ако примижиш по правилния начин, успяваш да видиш чайка или кученце. Очоа каза, че е по-скоро като да се опитваш да съзреш Дева Мария върху кората на дърво или Хоакин Финикс върху препечена филийка.

Ники нямаше нищо против приказките им — благодарение на тях работата от тежка ставаше само изтощителна. Докато присвиваше очи срещу монитора, тя им припомни своите правила по време на разследване. Правило 1: Последователността на събитията е твой приятел. Правило 2: Понякога детективът върши най-добрата си работа на бюро.

— Ей сега ми хрумна и трето правило — обади се Очоа от бюрото си. — Пенсионирай се възможно най-рано.

— Открих нещо — каза Руук. И тримата следователи се събраха зад стола му, доволни, че имат възможност да се отдалечат от мониторите си, дори ако се окажеше напразно. — Няколко думи, които мога да дешифрирам, пет на брой.

Ники се наведе над Руук, за да се доближи до екрана и гърдата ѝ докосна рамото му. Стана случайно и тя усети, че се изчервява, но изображението на компютъра я накара да забрави за това разсейване.

„МИ ЗАБ ОЖ В ГЪРБА“

— Така, това е кадър 0430, „ми заби нож в гърба“. — Ники усети лек прилив на адреналин. — Да видим 0429 и 0431.

— Мисля, че 0429 е при мен — каза Роули и забърза към бюрото си, докато Руук отваряше 0431, където лентата беше надъвкана и нечетлива. Когато Роули им каза „Елате да видите“, всички вече се бяха събрали зад него. На монитора му се виждаше снимката преди „ми заби нож в гърба“ и на лентата имаше напечатано име. Кое то бе известно и на четиримата.

* * *

Хийт и Руук стояха в дъното на репетиционна зала „Челен“ и наблюдаваха как Солей Грей преговаря хореографията на новия си видеоклип с шестима танцьори.

— Не, че не се кефя на пропуските си — каза Руук, — но ако знаем, че Текс е убиецът, защо се занимаваме с нея?

— От лентите разбрахме, че Касиди е пишела за Солей, а тексасецът ги открадна, нали така?

— Значи смяташ, че Солей и Текс имат нещо общо?

Следователката изви устни надолу.

— Не съм сигурна, че нямат. А сега имам въпрос към теб — имаше ли някакво напрежение между Касиди и нашата рок звезда?

— Не повече, отколкото между нея и всеки друг. Ще рече „доста“. Често започваше очерците си с поредния провал в опитите на Солей да откаже наркотиците, но това е по-скоро минало. Неща, които открих в архивите, докато проучвах. Едно време Солей е била по-дива, което винаги е било добре дошло за Касиди.

Преди шест години, когато беше на 22, а да си „емо“ беше модерно, Солей Грей беше навъсена емо икона, въпреки че едва ли имаше на какво да се въси — групата ѝ беше спечелила няколко златни плочи и цяло лято пълнеше стадионите в Северна Америка, Европа и Австралия, докъдето пътуваше с „Чесна“ 525. Ранните песни, които Солей пишеше и изпълняваше, като „Бодливо сърце“, „Неясни послания“ и особено „Вирус в душата ти“ (песен от втория им албум), спечелиха милиони долари, както и оваците на критиците. „Ролинг Стоун“ я нарече „женската версия на Джон Мейър, преди да се прочуе“, като напълно пренебрегна останалите членове на групата, вторачвайки се в солистката, която перманентно се вираше напред през завеса от разбъркани черни кичури с очертани със спирала безнадеждни зелени очи.

Слуховете за наркоманията ѝ набраха скорост, когато Солей започна да закъснява за концертите с часове, а понякога изобщо не се появяваше. На едно видео в YouTube^[1], записано с мобилен телефон, се виждаше как се препъва пиана по сцената и забравя собствените си текстове, въпреки че публиката се опитва да ѝ подсказва. През 2008 разтури групата под предлог, че ще пее соло, но вместо това купонясва година и половина, без да напише или запише каквото и да било.

Макар че студията и концертите бяха заменени с наркотици и клубове, Солей продължи да привлича общественото внимание, след като тръгна с Рийд Уейкфийлд, известен млад актьор, чиято слабост към дрогата и нощния живот в Ню Йорк отговаряше на нейната. За разлика от нея обаче той успяваше да запази кариерата си. Двамата се преместиха в апартамента ѝ в Ийст Вилидж, когато той започна да снима историческа драма, в която играеше незаконния син на Бенджамин Франклин. Снимките продължиха по-дълго от връзката им, която беше взривоопасна и изпъстрена със среднощни посещения от полицията. След като разтури групата, Солей скъса с Рийд и погребва болката си в студиото, където се отдаваше на дълги записи и творчески спорове, които не довеждаха до нищо съществено.

Миналия май, няколко дни след като се върна в Ню Йорк от Кан, където беше получил специалната награда на журито за изпълнението си на копелето на първия американски посланик във Франция, Рийд Уейкфийлд се направи на Хийт Леджър и умря от случайна свръхдоза.

Това оказа огромно въздействие върху Солей. Тя отново спря да работи, но този път за да постъпи в клиника за наркомани в Кънектикът, от която излезе чиста и съсредоточена. Още в деня на изписването си се върна в студиото, за да запише баладата, която беше написала, лежейки в леглото си във Феърфийлд Каунти, за да се сбoguва с актьора, когото бе обичала. Песента предизвика противоположни отзиви — според някои беше прочувствен химн, посветен на загубата и крехкостта на живота, а други я нарекоха безсрамна производна на „Огън и дъжд“ на Джеймс Тейлър и „Всички страдат“ на Ар И Ем. Така или иначе, още първия ден баладата достигна десето място в Топ 10, а Солей Грей официално започна соло кариерата, която ѝ се изплъзваше от толкова време.

Начинът, по който се държеше пред света, също се беше променил. И докато я наблюдаваха как танцува на фона на песен от новия си албум, „Рестартирам живота си“, Хийт и Руук видяха жена, чиято кариера и ново мускулесто тяло са претърпели пълна промяна.

Оглушителната музика престана и хореографът даде 5 минути почивка, но Солей възрази:

— Не, хайде пак — тези танцуват така, сякаш са със снегоходки.

Тя застана на първа позиция, а мускулите ѝ проблясваха на суровата светлина в репетиционната. Пухтейки, мъжете се наредиха зад нея, но хореографът поклати глава в посока на аудиоинженера.

— Добре. Спомни си това, чвор такъв, когато започнат снимките и се зачудиш защо танцът не струва — каза му тя и ядосано тръгна към вратата. Щом се доближи, Ники ѝ пресече пътя.

— Г-це Грей?

Солей забави ход, но само колкото да прецени Ники, сякаш щяха да се бият. Хвърли преценяващ поглед и на Руук, но се съсредоточи върху нея.

— Коя сте вие, по дяволите? На репетицията не се допускат външни хора.

Детектив Хийт ѝ показа значката си и се представи.

— Бих искала да ви задам няколко въпроса за Касиди Таун.

— Сега ли? — Когато Ники само я изгледа, Солей изруга. — Каквото и да ме питате за нея, отговорът ми ще бъде един и същ. Кучка.

Тя отиде до малката сервизна масичка в ъгъла и извади бутилка „Фиджи“ от кофа с лед, без да предложи и на тях.

— Страхотно танцувате — каза Руук.

— Глупости. Ченге ли си? Защото не приличаш на такова.

Ники веднага се възползва.

— Работи с нас върху един случай.

Нямаше смисъл да я стряска, като разкрие, че той работи за пресата.

— Изглеждате ми позната — Солей Грей наклони глава на една страна, оглеждайки Ники. — Бяхте на корицата на онова списание, нали?

Хийт отказа да тръгне по този път и каза:

— Приемам, че знаете, че Касиди Таун беше убита.

— Да. Трагична загуба за всички ни. — Тя отви синята капачка и се нагълта с вода. — Защо ми говорите за тая мъртва кучка? За да ме развеселите?

— Касиди Таун често ви споменаваше в колонката си — присъедини се Руук.

— Гаднярката отпечата цял куп клюки и лъжи по мой адрес, ако това наричате писане. Анонимните й източници и неназованите й шпиони твърдяха какво ли не — че смъркам кокаин от синтезатор „Хамънд“ ВЗ, че съм обарала Клайв Дейвис на наградите „Грами“...

— И че сте стреляли по продуцента си с пистолет 38 калибър по време на записите със старата ви група — каза Руук.

— Не е вярно. — Солей взе една кърпа от коша до прозореца. — Пистолетът беше 44 калибър. — Тя избърса потта от лицето си и добави: — Хубави времена бяха.

Ники отвори тефтера си и извади химикалката — това винаги помагаше на хората да приемат разговора сериозно.

— Контактували ли сте лично с Касиди Таун?

— Какво значи това? Нали не си мислите, че имам нещо общо с убийството й?

Ники не се отклони от пътя си, събирайки фактите троха по троха, трупайки незначителни отговори и търсейки разминавания в

тях.

— Разговаряли ли сте с нея?

— По-скоро не.

Това със сигурност беше опит да отклони въпроса.

— Значи никога не сте разговаряли?

— Напротив. Пиехме чай всеки следобед и обсъждахме рецепти.

Опитът на Ники с клюките ѝ помогна да разбере отношението на певицата към Касиди Таун, но ченгето в нея осъзнаваше, че този сарказъм е просто блъф. Време беше да я притисне.

— Твърдите, че никога не сте разговаряли с нея, така ли?

Солей опря хладното дъно на бутилката до лицето си.

— Не, не твърдя такова нещо.

— Виждали ли сте я някога?

— Сигурно, да. Когато си известен, градът се смаява, нали знаете?

Ники знаеше.

— Кога видяхте Касиди Таун за последен път, г-це Грей?

Солей изду бузи и се престори, че мисли усилено. Ники смяташе, че играта ѝ е на едно ниво с тази на студента от „Джулиард“ с кучетата, с други думи, неубедителна.

— Не си спомням. Вероятно е било отдавна. Очевидно не ми е било важно. — Тя хвърли поглед към танцьорите, които се връщаха след почивката. — Вижте какво, снимам видеоклип, а вие ме задържате.

— Добре, разбирам. Само още един въпрос — каза Ники с вдигната химикалка. — Можете ли да ми кажете къде бяхте между един и четири часа в нощта на убийството на Касиди Таун?

Убиецът вероятно беше тексасецът, така че алибито на Солей, както и на всеки друг, замесен в този случай, вече не беше толкова важно, но Ники се вкопчи в процедурите, които винаги ѝ помагаша.

Солей Грей се забави, докато преброи нощите и каза:

— Да, мога. Бях с Али, една асистентка от звукозаписното студио.

— През цялото време ли бяхте с нея? Цяла нощ?

— Тъ, да видим... — Поведението на Солей задейства радара на Хийт. Това чудене понамирисваше на опит да спечели време. — Да, почти цяла нощ, до около два и половина.

— Бихте ли ми дали името и номера на тази Али?
След като ѝ даде информацията, Солей бързо добави:
— О, почакайте. Току-що си спомних. След Али отидох при Зейн, свиреше на клавишни в старата ми група.
— По кое време беше това?
— Около три, предполагам. Вечеряхме късно, а аз се прибрах и си легнах към четири, четири и половина. Приключихме ли?
— Имам още един въпрос — каза Руук. — Как сте направили такива бицепси? Да не подгрявате концертите на Мадона?
— Ей, както е тръгнало, Мадж ще подгрява моите.

* * *

Тихият звън на асансьора ехтя из облицованото с розов мрамор преддверие на „Рад Дог Рекърдс“, докато се изгуби във високия сводест таван. Слезе само една млада жена малко над двадесетте, вдигна поглед от блекберито си, забеляза Хийт и Руук, застанали на рецепцията и тръгна към тях.

— Здравейте, аз съм Али — каза тя, още преди да е стигнала. След като си стиснаха ръцете и се представиха един на друг, Ники я попита дали има време да поговорят. Тя прие, но с уговорката, че може да отсъства от бюрото си само за пет минути.

— Гледали ли сте „Дяволът носи Прада“? — попита Али. — Моят носи „Ед Харди“ и е мъж, но останалото е точно както във филма.

Тя ги придружи през коридора до ред столове, излети от твърда пластмаса, която изобщо не абсорбираше звуците, които ехтяха из помещението. На Ники ѝ направи впечатление колко са удобни.

Руук се настани срещу тях двете на голям бял пластмасов стол.

— Все едно чакаме совалката до космическата станция — отбеляза той, погледна към масичката за кафе и забеляза корицата на Ники най-отгоре върху купчината списания. Той взе новия брой на „Върайъти“, престори се, че го преглежда и го захвърли върху „Фърст Прес“.

— За убийството ли се отнася? На онази жена с клюкарската колонка? — Али отметна косата си зад ухото и завъртя краищата ѝ

между пръстите си.

Ники очакваше, че Солей ще я предупреди, преди да стигнат и беше права. Това обясняваше нервните тикове на асистентката. Време беше да провери дали е така.

— Правилно. От къде знаете?

Очите ѝ се разшириха и тя избъбри:

— О, Солей се обади и ми каза, че може да дойдете. — Али облиза устни и езикът ѝ сякаш се сдоби с розов чорап. — Досега не съм си имала работа с полицията. На концерти — да, но там са основно пенсионери.

— Солей Грей каза, че сте били с нея в нощта на убийството на Касиди Таун. — Хийт извади своя тефтер със спирала, за да демонстрира, че казаното ще се записва, и зачака.

— Ами... да.

Поколеба се точно толкова, че да накара Ники да я притисне.

— От колко до колко часа? — Тя махна капачката на химикалката. — Бъдете възможно най-точна.

— Тъ, видяхме се в осем. В десет отидохме до „Мюзик Хол“.

— В Бруклин? — попита Руук.

— Да, в Уилиамсбърг. На таен концерт на Джейсън Мраз. Не е подписал с нас, но имаме пропуски.

Ники добави:

— Колко останахте там?

— Джейсън излезе на сцената в десет, тръгнахме си към 11:30. Така добре ли е?

— Али, трябва да знам кога си е тръгнала.

— Между нас ли ще си остане?

Ники повдигна рамене.

— Засега.

Тя се поколеба и каза:

— Тогава си тръгна. В 11:30.

Ники нямаше нужда да преглежда записките си, за да разбере, че онова, което ѝ беше казала Солей, не е вярно. Али отново отметна косата си зад ухото.

— Нали няма да кажете на Солей?

— Че ви е помолила да излъжете при разследване на убийство ли? — Долната устна на Али затрепери и Ники сложи ръка на коляното

й. — Успокойте се, постъпихте правилно. — Али й отправи бърза усмивка, Ники й отвърна и продължи: — Солей и Касиди Таун си имаха зъб, нали?

— Да, оная кучка... извинете, но тя постоянно публикуваше всякакви гадости за Солей. Солей направо откачаше от яд.

— Наясно сме — каза Ники. — Чували ли сте я да казва нещо заплашително по адрес на Касиди Таун?

— Е, кой не говори така, когато е бесен? Това не значи, че го е направила. — Али виждаше, че ги е заинтригувала и се заигра с джойстика на блекберито, само за да се занимае с нещо друго. Когато вдигна очи и видя, че Ники внимателно я гледа, тя остави телефона на масичката и зачака, знаейки какво ще последва.

— Какво сте я чули да казва?

— Това бяха само приказки — сви рамене Али, а Хийт просто я наблюдаваше и чакаше. Руук се наведе напред и се усмихна.

— Състезанията по взирание винаги ги печели, знам от опит. Най-добре се предайте.

Али реши да си признае.

— Една вечер миналата седмица ме изведе на вечеря. Готините певци го правят, знаят колко получавам. На Солей й се ядеше италианско, така че ме заведе в „Бабо“. — Тя не разчете правилно погледа, който си размениха останалите двама и обясни: — Ресторантът на Марио Батали на Уошингтън Скуеър.

— Да, страхотен е — каза Руук.

— Седнахме на горния етаж, но на Солей й се доходи до тоалетната, така че се извини и слезе долу. Минута по-късно чух викове и страхотен трясък. Познах гласа на Солей, изтичах долу и видях Касиди Таун паднала на пода, с преобърнат стол. Точно когато стигнах, Солей грабна един нож от масата й и каза... — Али отново преглътна на сухо. — Каза „Значи обичаш да забиваш ножове в гърбовете на хората? Ще ти хареса ли, ако аз забия един в твоя, прасе такава?“

* * *

Ники излезе от гаража срещу Таймс Скуеър и видя Руук, който купуваше два хотдога от една будка срещу студиото.

— Затова ли скочи от движеща се кола? — попита тя.

— Не се движеше, по-скоро се помотаваше — каза той. — Видях будката и се хвърлих да се проявя като герой. Все пак, това ми е основната функция, а и така си поддържам рефлексите. Хотдог?

Той ѝ подаде един.

— Не, благодаря, професията ми е достатъчно опасна.

Докато пресичаха „Бродуей“, детектив Хийт по навик се оглеждаше за подозрително паркирани коли, а когато стигнаха до другата страна на улицата, Руук вече беше изял хотдога си.

— Не знам дали ще мога да изям два. О, какво пък, мога.

Той заръфа другия, като пълнеше бузите си като катерица, за да я размее, докато вървяха на север, провирайки се между туристите. Ники си каза, че ако се изключи оръжието на бедрото ѝ, и те можеха да минат за двойка от предградията.

Докато преглъщаше, Руук попита:

— Защо проверяваме другото алиби на Солей? Да предположим, че е наела тексасеца, за да наръга Касиди Таун. Какво ще разберем от това къде е била?

— Ще получим възможност да разговаряме с нейни близки. Следваме следите, с които разполагаме, а не онези, които ни се ще да имахме. Освен това виж какво разбрахме след последната проверка.

— Че Солей ни излъга?

— Именно. Да поговорим с още няколко души — може да ни кажат истината.

Докато чакаха на светофара на 45-а улица, Руук проследи погледа ѝ до павилиона за вестници, където дузина корици с Ники Хийт висяха от покрива, захванати с щипки за пране.

— Колко седмици остават до ноември? — попита тя. После светлината се смени, те пресякоха улицата и влязоха в преддверието на хотел „Мариот Марки“. Зейн Тафт, който бе свирил на клавишни в старата група на Солей, се намираше точно там, където агентът му бе казал на Ники — в балната зала на хотела, на деветия етаж. Тя беше взела номера му, но не се обади предварително — Солей може би вече му беше пратила СМС, както на Али, но ако не беше, нямаше смисъл

да го предупреждава, за да му даде възможност да се обади на бившата си вокалистка, за да си сравнят алибитата.

Той беше сам в залата, на платформа, издигаща се над празния дансинг, и настройваше синтезатора си. Първото, което забеляза Ники, беше усмивката му — широка, открита и пълна със съвършени зъби. Той извади няколко кутийки кола лайт от кутията с лед — явно се радваше, че ще му правят компания.

— Тази вечер ще свиря — рожденикът удря шейсетака.

— Парти за рожден ден? — учуди се Руук, а Зейн повдигна рамене.

— Такъв е животът. Преди четири години точно на тази дата свирех втория си бис в зала „Холивуд“, Пол Макартни седеше на първия ред, а аз се гледах с Джесика Алба, а сега... — той отвори алуминиевата кутия и пяната избликна нагоре. — Трябваше да си наема бизнес мениджър. Все едно, днес ще получа три стотака отгоре, защото рожденикът харесва Франки Вали и „Четирите годишни времена“, а аз знам всички песни от мюзикъла „Джързи Бойз“. — Той изсмука пяната по ръба на кутията. — Истината е, че Солей беше цялата група. Тя получи страхотен договор, а аз свиря „Обичаш ли пиня колада?“ на дядовци, които са достатъчно устойчиви на рецесията, за да си позволят собствено парти.

— Не звучите огорчен — каза Ники.

— Каква полза? Освен това Солей е добър приятел. Наглежда ме от време на време, а когато чуе, че някъде има запис, ме препоръчва. Не е лошо.

Той се усмихна и зъбите му й напомниха за клавишите на синтезатора му.

— Напоследък виждали ли сте се с нея? — Ники зададе въпроса по-общо, за да види как ще отговори той.

— Да, преди около половин час се обади да каже, че може да се отбие онази известната следователка, как й беше името. Тя го каза, не аз.

— Няма проблем — каза тя. — Солей каза ли ви защо сме тук?

Той кимна и отново отпи.

— Истината е следната — да, с мен беше онази нощ. Така де, когато е била убита онази дама. Обаче не за дълго. Видяхме се в „Бруклин Дайнър“ на 57-а около полунощ, но едва бях успял да отхапя

от хотдога си, когато ѝ се обади, тя изперка и каза, че трябва да тръгва. Но Солей си е такава.

— Никога не успявам да си довърша хотдога — каза Руук, — а често ги ям.

Ники не му обърна внимание.

— Колко време остана с вас?

— Десет минути, ако има и толкова.

— Каза ли кой ѝ се е обадил?

— Не, но чух името му. Нарече го Дерек. Запомних го, защото си казах „Дерек и Доминос“, групата, нали се сещате.

И той засвири известното соло от „Лейла“, а кодата прозвуча толкова автентично, сякаш групата се намираще в стаята. По-късно същата вечер Зейн щеше да свири „Големите момичета не плачат“ в чест на озеленител от Масапек, Лонг Айленд.

Щом вратите към балната зала се затвориха, Руук каза на Хийт:

— Нали знаеш как постоянно се шегуващ, че нищо не знам за случая?

— Кой казва, че се шегувам?

— Ще трябва да престанеш. Защото знам кой е Дерек.

Ники направи обратен завой наред с фойето и застана пред него.

— Наистина ли? Знаеш кой е Дерек?

— Да.

— Кой?

— Не знам.

Тя изохка и тръгна към асансьора, а той я догони.

— Чакай, исках да кажа, че не съм го виждал. Само че веднъж бях при Касиди Таун, когато ѝ се обади някакъв Дерек и чух фамилията му, когато асистентката ѝ каза, че той се обажда.

В мозъка на Ники засвяткаха множество синапси едновременно.

— Руук... ако има връзка между Солей, този Дерек и Касиди Таун... не искам да бия камбаните предварително, но имам идея.

— И аз — каза той. — Първо ти.

— Първо, той може да е тексасецът.

— Да — съгласи се Руук. — Моментът, в който се е обадил на Солей, нейната реакция... Дерек може би е убиецът. Може двамата с Дерек да имат нещо общо с материала, за който Касиди не искаше да ми разкаже. Искали са да го докопат и са я убили.

— Добре, добре. Каква е фамилията му?

— Забравих. — Тя го блъсна и той се спъна в една саксия. — Чакай, чакай малко. — Руук извади тетрадка с черна кожена подвързия и прелисти няколко страници. — Ето го. Дерек Сноу.

* * *

Проследяването на адреса не отне дълго. Половин час по-късно Хийт паркира пред една сграда на 8-а улица, на няколко пресечки от „Астор Плейс“. Дерек Сноу живееше на петия етаж.

Двамата с Руук се качиха до горе, придружени от отряд тежковъоръжени полицаи, взети назаем от 9-о управление. При противопожарната стълба чакаше втори контингент, половината долу, половината — горе. За награда, че се качиха пеша, на почукването им не отговори никой.

— Минава един часът — каза Руук. — Може да е на работа.

— Може да се отбия при съседите, в случай, че някой знае къде работи.

— Не мисля, че това ще ти е от полза.

Ники го изгледа объркано.

— Защо?

Руук се наведе към вратата и докосна носа си. Тя също се наведе и подуши.

Носеха таран, но домоуправителят беше там и отключи апартамента. Ники влезе, покрила носа си с едната си ръка и хванала дръжката на оръжието си с другата. След нея влязоха полицаите, а после и Руук.

Първото, за което си даде сметка, когато видя трупа на Дерек Сноу беше, че това не е тексасецът. Младият афроамериканец седеше приведен на масата, захлупил лице върху една постелка. Засъхналата кръв върху бялата му риза и линолеума под него бе изтекла от едно пробождање точно под сърцето. Когато полицаите ѝ направиха знак, че са проверили другите стаи, Хийт се обърна и видя коленичилиия до тялото Руук, който проверяваше горната част на ръцете му, точно както възнамеряваше и тя.

Той се обърна към нея и каза думата в момента, в който тя си я помисли.

— Лепило.

[1] Интернет приложение за публикуване на видео файлове ↑

ДЕВЕТ

Джеймисън Руук седеше отстрани в общия офис, с гръб към бюрото, което си беше присвоил, а останалите детективи от отдел „Убийства“, плюс няколко познати лица от „Кражби“ и двама от „Пороци“ бяха наредили столовете си около бялата дъска. Зад тях, през стъклената стена, се виждаше Ники, която привършваше срещата си с капитан Монтроус.

Така, както хуморът между ченгета винаги има мрачен подтекст, напрежението също се чете между редовете. Като опитен репортер, Руук буквално го чуваше в начина, по който стаята потъна в мълчание, когато детектив Хийт влезе в офиса и се обърна към колегите си. Видя го в лицата, обърнати към нея, до едно опитни и белязани от умора, натрупана с години работа, но въпреки всичко внимателни и съсредоточени.

Откакто се върна в 20-и участък, Руук гледаше да си води бележки съвсем дискретно. Неочаквано беше попаднал на ексклузивен материал, който щеше да влезе в статията му за Касиди Таун, но от уважение към чувствата на Ники и ледените погледи, които получаваше от част от отряда, се беше научил да запомня или да си нахвърля ключови думи на отделни листчета. Ако се налагаше да пише повече, отколкото позволяваше ситуацията, просто отскачаше един-два пъти до мъжката тоалетна. Днес обаче пое целия обем, който го заливаше, и започна открито да си записва. Дори да го виждаха, останалите просто не му обръщаха внимание. Те също си водеха бележки.

Гръбчето на черния тефтер изпука успокояващо, когато го натисна леко назад, така че страницата да се разположи удобно на крака му. Чу гърлената нотка в гласа на Ники, когато поздрави пълната с хора стая и си записа на най-горния ред с главни букви „Смяна в играта“.

Детектив Хийт потвърди впечатлението му още с първите си думи.

— Току-що докладвах на капитан Монтроус и го уведомих какво подозираме след развитията от днес. Въпреки че аутопсията тепърва предстои, а разследващите са още на местопрестъплението след убийството днес следобед, имам основание да смятам, че става дума за професионален убиец. — Някой се прокашля, но това беше единственият звук в стаята. — Първоначалното ни предположение беше, че става дума от мъщение, че може би някой е наел нашия тексаски Джон Доу, за да убие Касиди Таун. Сега обаче стигнахме до извода, че този някой се опитва да прикрие нещо и е наел професионалист, който да ѝ затвори устата. Вече бяхме отделили допълнителни ресурси за случая поради известността на първата жертва, но тъй като обхватът на разследването се разшири, капитанът получи разрешение от „Полис Плаза“ 1 да включим още хора и лабораторна помощ, за да открием убиеца. — Ники посочи към един от неуниформените представители на „Кражби“, който бе вдигнал пръст. — Раймър?

— Какво имаме за новата жертва?

— Още събираме данни, но ето сводката до момента. — Ники нямаше нужда от бележки, всичко беше в главата ѝ и тя го записа на новата, по-малка бяла дъска, която бе поставена до тази на Касиди Таун. — Времето на смъртта е същото — вечерта, когато е убита нашата жълта журналистка. От Съдебна медицина скоро ще ни пратят времеви интервал и ще ви го дам. Според данните от Отдела по моторно-превозни средства Дерек Сноу е бил афроамериканец, двадесет и седемгодишен. Не е арестуван, има само няколко акта за превишена скорост. Живеел сам в едностаен апартамент на „Лоуър Ийст“ — съвестен наемател, плащал си редовно, никакви проблеми, съседите го обичали. Имал стабилна професия, от 2007 работел като портиер в „Драгънфлай Хаус“ в Сохо. За тези, които не знаят, това е петзвезден бутиков хотел, тих и дискретен, привлича доста хора от артистичните среди, предимно европейци, но също така свързани с Холивуд. — Тя ги изчака да си запишат, после продължи. — Раймър, искам тримата с Роуч да прескочите до апартамента и да поразровите повечко при съседите, може би някой не го е харесвал. Или пък се е сетил за нещо по-особено, което е чул или видял. Не знам дали е харесвал момчета или момичета, но проучете по-важните му

познанства. На този тип улица, всеки познава всички останали, така че завъртете се в закувалните и гастрономите.

Очоа, който седеше до Раймър, спретнат новобранец от Каролина, каза:

— Може да използваш случая и да си направиш някоя хубава татуировка, докато сме там. „Любов“ и „Омраза“ на кокалчетата, какво ще кажеш?

Ники хареса начина, по който Очоа разсея напрежението и когато смехът утихна, каза:

— Следователите на местопрестъплението действат в дома му, като си отварят очите най-вече за улики, които го свързват с Таун или г-ца Грей. Ще ви кажа, ако се появят данни. Да не забравяме също идентичните следи от лепенката и причината за смъртта — пак прободна рана. Сега отивам при съдебния лекар да проверя резултатите от аутопсията на Сноу, но като изключим появата на нови заподозрени, все още държим на хипотезата с тексаския Джон Доу, така че докато обикаляте, показвайте скицата му и снимката на Солей Грей, с които разполагате. Искам също един екип да отиде в „Драгънфлай“. Малкъм, ти и... защо не Рейнълдс от „Пороци“? Разпитайте както винаги колегите му, вижте за спречквания с гости или търговци, или с профсъюза. Тъй като имаме работа с хотел, обърнете внимание и на задкулисните практики. Той е бил портиер, твърди се, че някои от тях доставят проститутки.

Тя отново спря, за да утихнат подхилванията.

— Най-добрата ни следа засега е новото лице, рок певицата Солей Грей, която е свързана — засега бегло — с Касиди Таун и Дерек Сноу. Руук, какво мислиш за връзката със Сноу?

Той се беше замислил и тя го стресна. Тефтерът му падна на земята и той го остави там. Понечи да стане, но щеше да изглежда превзето, затова леко се поизправи на стола, усещайки, че всички погледи са насочени към него.

— Ъ, да, всъщност, хрумна ми нещо много интересно, когато чух, че е работил в „Драгънфлай“. Преди да разбере кой точно е хотелът, смятах, че може да е един от информаторите на Касиди Таун. Касиди плащаше на източниците си за данните, които ѝ доставяха. Това е необичайно. Ричард Джонсън от Шеста страница на „Поуст“ ми каза, че той не им плаща. Другите вестници нямат бюджет за това. Тя

обаче го правеше, а те бяха предимно обслужващ персонал. Шофьори на лимузини, лични треньори, готвачи, масажисти, и, разбира се, хотелски служители. Портиери.

Той си отдъхна, забелязал, че детективите кимат с разбиране.

— Това звучи достоверно, така че за момента приемаме теорията — каза Хийт, а един от следователите подаде на Руук тефтера му с усмивка и леко кимване.

— Не съм свършил — каза Руук. — Така си мислех, преди да разбера, че е работел в „Драгънфлай“. Това обаче е хотелът, в който миналия май умря Рийд Уейкфийлд. Годеникът на Солей Грей.

* * *

На Хийт не й се щеше да измести Малкъм и Рейнълдс, но предпочиташе да провери „Драгънфлай“ сама. Двамата детективи можеха да покроят останалите ъгли на разследването, но тя искаше да разрови смъртта на Рийд Уейкфийлд. Ники се обади на Лорън Пари, за да й каже, че ще се появи по-късно от уговореното. Докато говореше с приятелката си по телефона, Хийт я помоли да провери доклада на съдебния лекар за Уейкфийлд. След това двамата с Руук се отправиха към Сохо. Лорън звънна, докато Ники паркираше на едно открито място пред „Балтазар“, а точно зад ъгъла оттам се намираше хотелът на „Кросби“.

— Причината за смъртта е свръхдоза, най-вероятно случайна — каза патологоанатомът. — Починалият е бил пристрастен, сам си е избирал лекарствата. Историята му го показва в обичайната светлина — взема нещо да го възбуди, после нещо да го успокои, после нещо да го приспи. Кръвните проби и съдържанието на стомаха разкриха много алкохол, смъртоносно количество кокаин, амил нитрат и „Амбиен“.

— Докладът е тръгнал към офиса ми, но в момента съм на пътя. В твоя има ли данни от следствието?

— Да, разбира се. А и тук в офиса също го обсъждахме в подробности, така че си спомням всичко много добре. Много се старая да покроят всички бази, особено след онова, което се случи с Хийт Леджър. Уейкфийлд е бил в депресия, разстроен след провалянето на годеща му, но по никакъв начин не е дал да се разбере,

че мисли за самоубийство. Разпитаха колегите, семейството и дори бившата му.

— Солей Грей?

— Точно така — отвърна Лорън. — Всички казаха едно и също. През последния месец от снимките на новия си филм все гледал да се усамоти. Когато приключили, отишъл в онзи хотел в Сохо, свил се като в пашкул и се изолирал от света.

Ники ѝ благодари за подробната информация и се извини, че ще закъснее.

— Ако искаш, мога да ти продиктувам доклада за Дерек Сноу по телефона.

— За нищо на света — отвърна Лорън. — Просто си довлечи дупето тук, когато свършиш. — А после добави мистериозно: — Обещавам, че няма да съжаляваш.

* * *

Точно сега не беше най-подходящият момент за посещение в „Драгънфлай“. Персоналът очевидно бе разтърсен от новината за убийството на портиера. Макар хотелът да бе малък и привидно небрежарски, персоналът се беше мобилизирал и продължаваше да върши работата си безупречно, без някой от високопоставените гости да разбере, че нещо не е наред. Камарите скъпи аранжировки от цветя, натрупани край бюрото на портиера обаче (без съмнение от признателни гости, които скърбяха за Дерек Сноу) трудно можеха да бъдат пропуснати.

Управителят и нощният мениджър, привикани рано за разпит, посрещнаха Хийт и Руук в облицованото с бамбук фоайе, което още не беше отворило. И двамата били дежурни през седмицата от престоя на Рийд Уейкфийлд, до момента на смъртта му. Те потвърдиха казаното от Лорън, а то съвпаднаше с онова, което Хийт, Руук и повечето нюйоркчани знаеха за трагедията. Актьорът се регистрирал сам, прекарвал повечето време в стаята си, като я напускал само когато служителите трябвало да я почистят, или вечерно време. Пристигал и излизал сам — било ясно, че така предпочита. Бил любезен, но

резервиран. Единственото му изискване било камериерките да дърпат завесите и да изключват осветлението в стаята му, щом приключат.

Вечерта на смъртта си Уейкфийлд не излизал, нито пък имал посетители. На следващата сутрин не отвърнал на почукването — изисквал обслужване между 11:30 и 12:30, — тогава камериерката влязла и открила тялото му в леглото. Помислила, че спи и тихичко излязла, но след това се притеснила и след два часа открили, че е мъртъв.

— В какви отношения е бил с Дерек Сноу, например? — Забелязала реакцията на двамата мениджъри, Ники каза: — Съжалявам. Знам, че моментът е тежък, но тези въпроси трябва да бъдат зададени.

— Разбирам — каза управителят. — Факт е, гостите много харесваха Дерек. Той беше много подходящ за работата си и я вършеше със страст. Беше естествено дружелюбен, дискретен и истински факир, когато някой имаше нужда от резервация за театър или в претенциозен ресторант.

— В близки отношенията ли беше с Рийд Уейкфийлд? — отново попита Ники.

Нощният мениджър, слаб млад мъж с бледо лице и британски акцент, каза:

— Честно казано, не мисля, че г-н Уейкфийлд често използваше услугите на Дерек по време на престоя си. Не искам да кажа, че не се поздравяваха, но май нещата стигаха дотам.

— Солей Грей посещаваше ли го понякога? — попита Хийт.

— Г-н Уейкфийлд? — Управителят погледна към помощника си и двамата поклатиха глава.

— Поне не през този период, доколкото си спомняме — допълни другият.

— Солей Грей посещавала ли е този хотел изобщо?

— О, да — отвърна управителят. — Често идваше специално в това фоайе, за някои партита, както и като гост на хотела от време на време.

— Макар че на практика е живеела съвсем близо до него? — попита Руук.

— Г-н Руук, „Драгънфлай“ е желана дестинация за пътешествениците, независимо колко отдалеч идват. — Управителят се

усмихна. Беше произнасял тази фраза много пъти, може би дори същия ден.

Хийт попита:

— Какви бяха отношенията й с Дерек Сноу?

— Като на всички останали, предполагам — отвърна управителят и се обърна към помощника си: — Колин?

— Точно така. Абсолютно. Съвсем нормални.

Неговата увереност и апломб се сториха малко прекалени на Ники, така че тя атакува.

— Любовници ли бяха?

— Не, естествено, че не — каза управителят. — Това би било нарушение на правилата. Защо питате?

Ники се обърна към нощния мениджър.

— Защото вие криете нещо. — Тя направи драматична пауза и видя как по бузите му избиват розови петна. — Какво тогава, караха ли се? За търговия с наркотици ли става дума? Или пък за бой с петли по стаите? Можете да ми кажете тук или в управлението, в по-официална обстановка.

Управителят погледна колегата си, по чийто скалп, между рядката руса косица, бяха избили капчици пот.

— Колин?

Колин се поколеба и каза:

— Имахме малък... инцидент... с г-ца Грей. Надявам се разбирате, че ми е много трудно да пресека тънката граница на дискретността.

— С теб сме, Коли — каза Руук. — Давай направо.

Той буквално увехна под погледа на шефа си.

— Една вечер миналата зима — започна той, — г-ца Грей гостува на хотела и направи пропуск в терапията си за трезвеност. В два и трийсет на обяд, по време на моята смяна, по една случайност, тя... ами, наложи се да я укротяваме във фойето. Дерек Сноу беше още на работа и аз го помолих да ми помогне да я заведем до стаята й. Междувременно огнестрелното оръжие, което държала в чантата си, случайно гръмна и одраска Дерек по бедрото.

— Колин? — каза управителят.

— Признавам, не спазихме процедурата и не докладвахме случая, но Дерек помоли да не вдигаме шум, така че...

— Тя ви е платила, момчета — каза Хийт. И това не беше въпрос.

— Накратко казано, да.

— И за случая няма полицейски доклад.

На Хийт отново не ѝ се наложи да пита. Когато Колин поклати глава, тя каза:

— Колко сериозно беше нараняването? Лекарите са длъжни да докладват случаи като този в управлението.

— Беше просто драскотина, но все пак сложиха няколко шева. Г-ца Грей познава един лекар, който работи във филмовата индустрия, така че се разбраха помежду си.

Разбрала връзката между Солей Грей и Дерек Сноу, детектив Хийт зададе още няколко въпроса — събираше подробности, от които се нуждаеше, за да направи проверка по-късно. След това приключи срещата. След като взе информация за контакт с Колин, тя показа скицата на тексасеца.

— Виждали ли сте някога този мъж тук?

И двамата отрекоха. Тя ги помоли да си го представят в друг контекст, не просто като гост на хотела, а може би като съпровождаща охрана. Отново отрекоха, макар че управителят помоли да задържи рисунката.

— Това е всичко засега — каза Хийт. — Искам само да ви попитам за още един човек. Идвала ли е някога тук Касиди Таун?

— Моля ви — каза управителят. — Та това е „Драгънфлай“.

* * *

По пътя към колата Руук се засмя и каза:

— Или можем да поговорим в... „по-официална обстановка“? Това ще го включа в списъка си с хийтизми заедно с „Клетката“ и „експлозивна матрица“.

— Опитвах се да бъда по-изискана. Все пак, това е „Драгънфлай“.

Руук каза:

— За мен остава въпросът защо Дерек се е обаждал на Солей Грей в нощта, когато Касиди е убита.

— Напълно съм съгласна с теб — потвърди Хийт. — Както и защо тя е реагирала така бурно.

— Надали защото портиерът не е успял да ѝ резервира място в „Пер Се“.

— Не си падам по съвпаденията, но обаждане по това време и две тела с прободни рани, залепени със скок за стола... Дерек Сноу със сигурност е свързан с Касиди Таун, но как? А ако Солей не е участвала в убийството ѝ, дали не се чувства застрашена по някакъв начин?

— Доста смахната идея. Защо не я попиташ?

— Да, и тя веднага ще ми отговори — поклати глава Хийт, а после добави: — Но пък знаеш ли какво, ще го направя.

Когато Ники се отправи на север от Първо авеню, към офиса на Главния съдебен лекар, Руук каза:

— Независимо от инцидента във фоайето продължавам да твърдя, че Дерек е донасял информация на Касиди.

— Е, сега проверяваме телефонните му разговори, ще видим дали си прав.

Тя издуха малко въздух между зъбите си.

— Гадно, нали? Да си наясно, че те шпионират за пари. Какво си ял, какво си пил, с кого спиш — и всичко това, за да може Касиди Таун да те изтипоса в „Леджър“.

— Повечето неща бяха обаче верни. Тя ми каза, че допуснала грешка в самото начало, когато започнала колонката си. Писала, че Уди Алън има връзка с Мерил Стрийп. Източникът ѝ казал, че той бил направо обсебен от нея още от снимките на „Манхатън.“ Оказало се невярно, абсолютна лъжа. Другите вестници веднага скочили и я нарекли „градската лъжкиня“. Тя каза, че оттогава насам, ако нещо не е вярно и потвърдено — от два източника, — предпочитала да остави другите да я изпреварят.

— Много благородно. За такава мръсница.

— Но пък и ние никога не четем тези колонки, нали? Хайде, Ники, проблемът е дали ги приемаме на сериозно. Те са като спортната секция за воайорите, а всички сме такива.

— Аз не съм — каза тя.

— Виж, съгласен съм, че е долнопробно и то не само защото съм силно впечатлен от безупречната ти граматика. От друга страна обаче, тя просто разказваше какво правят хората. Никой не е карал Спицър да

се покачи върху проститутка с чорапи над коленете. Нито пък Ръсел Кроу да метне телефон по нощния мениджър на някакъв хотел. Или пък Солей Грей да пробие дупка в гащите на портиера с пистолета си.

— Добре. Но къде пише, че ние трябва да знаем всичко това?

— Ами тогава не го чети. Тайните обаче няма да изчезнат. Знаеш ли, майка ми организира вечер на Чехов в Уестпортския театър. Един от последните уикенди репетираше „Дамата с кученцето“. Там в един абзац се говори за този герой Гуров — ще го цитирам в статията за Касиди. Смисълът на текста е следния: „Той имаше два живота: единият открит, на показ, пред очите на всички... пълен с относителна истина... и друг, който течеше в своето тайно русло.“

— И какво искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа, детективе, че всички имаме своите тайни и ако сме влезли в общественото ползрение, значи сме дивеч. При открит ловен сезон.

Спряха на светофара и Ники се обърна към него. Той виждаше, че за нея това е повече от абстрактна тема за разговор.

— Ами ако не си свикнал с това или пък не е станало по твое желание? Аз стигнах дотам, че целият свят разбра за убийството на майка ми. Това не е скандал, но беше личен проблем. Ти пишеш материали за Боно, Саркози и Ричард Брансън, нали? Те са отлично подготвени за това вмешателство, но това, че им се налага, оправя ли нещо? Не трябва ли личното да си остане лично?

Той кимна.

— Съгласен съм. — После обаче не се сдържа. — По тази причина никога повече няма да напиша думата „ананаси“.

* * *

— Ще ти дам доста материал за размисъл днес, детектив Хийт.

Лорън Пари се държеше така официално с Ники само когато се шегуваше или я подготвяше за новини извън ежедневните доклади на съдебния лекар. Този път изражението ѝ подсказа на Ники, че не я очаква шега.

— С какво разполагаме, патоанатом Пари? — отвърна тя по съответния начин.

Пари отведе Хийт и Руук до тялото на Дерек Сноу, положено върху масата за аутопсия, и взе доклада.

— Както винаги, противно на онова, което в токсикологията ще определят за причина на смъртта, имаме единична прободна рана в областта на гърдите. Ножът е проникнал в интеркосталната тъкан между ребрата и е причинил перфорация на лявата сърдечна камера.

— Прободен в сърцето — каза Руук. Когато Лорън завъртя очи, той вдигна рамене. — Ако ви трябва ежедневна терминология или искате да ви се обясни защо да не звъните на личния си лекар след 4 часа, аз съм идеалният човек.

Ники попита:

— Има ли следи от изтезания?

Лорън кимна, направи ѝ знак да се приближи и ѝ показа лявото ухо на жертвата.

— Виждате ли? Малки петънца от кръв, също както при Касиди Таун. Направих няколко снимки на ушния канал.

— Зъболекарска сонда? — предположи Хийт.

— Явно не е нужно да ти обяснявам.

Ники неволно потръпна при спомена за това как тя самата бе изтезавана от тексасеца. Лорън не каза нищо, но сложи ръка на рамото ѝ, за да я успокои. После я отдръпна и каза:

— Има и още.

Тя отметна горната страница на доклада, за да покаже идентичните остатъци от лепенка, открити върху Касиди Таун и Дерек Сноу, а Руук каза:

— Няма съмнение, че убиецът е един и същ, нали така?

— Става още по-интересно.

— О — Руук потърка ръце, — почти като в рекламите по късна доба. „Следва продължение“.

— Представа си нямате — каза Лорън.

Ники повдигна чаршафа, за да потърси белега на бедрото на Дерек. Щом го откри, се присъедини към Руук и Лорън до нейната лабораторна маса — работен плот от неръждаема стомана, покрит с набор от зловещи инструменти, предназначени за дисекция и анализ на мъртвите. В средата му лежеше поднос, покрит с малка бяла кърпа. Патоанатомът остави доклада си и я отгърна наполовина, откривайки острието на пластмасов нож с цвета на лепило „Елмърс“.

— Това е полимерна отливка от прободната рана на Касиди Таун. Убиецът е работил чисто, ножът е вкаран и изваден майсторски, така че стана отличен дубликат.

Хийт я разпозна веднага, дъгата на ръбовете се събираше чисто при върха, който се изостряше до една-единствена точка. Най-характерни обаче бяха жлебовете — двата успоредни улея, които се спускаха по плоската страна на ножа, по цялата му дължина.

— Това е неговият нож. На тексасеца.

— Сгъваем нож „Робинс и Дъдли“, според каталога на сървъръра — каза Лорън Пари. — Точно като... — тя отметна цялата кърпа, — ... този тук.

До първата отливка върху подноса лежеше втора, от идентично острие.

— Стига, бе — каза Руук. — Ако това беше телевизионен сериал, на това място щяха да сложат реклама.

Тъглчетата на устните на Лорън се извиха в лека усмивка. Не ѝ се случваше често да се държи театрално и сегашният повод явно ѝ доставяше удоволствие. Мъртвите не можеха да оценят работата ѝ.

— Е, ако сега излъчат реклама, ще изпуснете най-важното.

— Не знам кое може да е по-важно — каза Ники, гледайки през рамо към трупа на Дерек Сноу. — Току-що свърза по несъмнен начин оръжието от убийството на Касиди Таун с Дерек Сноу.

— Не съм — Лорън изчака по лицата им да пропълзят съмнения и посочи към първата отливка от острието. — Тази тук е от ножа, с който е убита Касиди Таун. — После взе втората. — А тази... тази е от Естебан Падийя.

— Не може да бъде — Руук се завъртя в кръг и тропна с крак. — Човека който?

Ники каза само:

— Лорън...

— Да.

— Тексасецът е пробол и Човека който?

— Е — отвърна Лорън, — във всеки случай е бил неговият нож.

Хийт все още се опитваше да осмисли нещата, макар да бе буквално зашеметена.

— Откъде ти хрумна да правиш отливка от Падийя?

— И при двете жертви в центъра на пробожданията имаше много изтласкан материал, наричаме го „неутралната ос на острието“. Лесно може да се пропусне, но се вижда, ако си внимателен. Веднага щом забелязах приликата, направих отливките.

— Страхотна си — каза Ники.

— Не съм свършила. Когато отливките съвпаднаха, направих още един тест. Сещаш ли за онова петно от кръв върху тапета в къщата на Касиди Таун? Кръвта не беше нейна, а на Естебан Падийя. Пълно съответствие.

— Това е най-добрата аутопсия, която съм виждал — каза Руук.
— Даже леко се напишках от вълнение. Сериозно говоря.

ДЕСЕТ

Ники не смяташе да чака възможност да свика съвещание в общия офис. Разследването набираше скорост и макар че не беше сигурна къде ще я отведат новите улики, тя щеше да се възползва от това до краен предел. Патоанатомията беше само на няколко пресечки на север от дома на Дерек Сноу, така че Хийт се обади на Очоа, за да уговори среща с него и Роули след пет минути в Ийст Вилидж.

— Звучиш ми доволна. Потвърди ли се, че убиецът на Сноу и ключарката е един и същ? — попита Очоа.

Тя хвърли поглед на Руук, който седеше до нея в колата, докато пътуваха по Второ авеню, и отвърна с маниер на говорител от реклама:

— Но почакайте — това не е всичко.

Когато се свърза с Очоа, двамата детективи оглеждаха квартала на Дерек Сноу, така че вместо да отидат в апартамента му, те се уговориха да се срещнат в „Мъд Кафе“ до 2-а улица. Движението по 9-а се движеше в противоположната посока, така че Хийт влезе в товарната зона на „Сейнт Маркс Плейс“, сложи табелата „Полиция“ на таблото и тръгна пеша. Руук беше опитен бегач и редовно участваше във всякакви маратони, но трябваше да вложи усилие, за да не изостане от Ники.

„Мъд Кафе“ беше заведение в квартал, който се намиреше наполовина в старата част на Ню Йорк, до един шивашки дюкян и един украински ресторант. От другата страна кафенето граничеше с обновената, богаташка част на Манхатън и нейните скъпи козметични салони, барове и магазини за дрехи. Когато пристигнаха, Роули и Очоа ги чакаха на една пейка отвън с четири чаши кафе.

— Обикновено тук има прекалено много хора, за да седнем отвън — каза Роули. — Сигурно не искат да им мирише на боклук.

Преговорите между общината и синдикатите бяха прекъснали предишната вечер и до тротоарите се бяха наслоили пресни купчини боклук. Руук хвърли поглед към редицата торби.

— Вече дори не усещам миризмата.

— Сигурно защото твърде дълго си се въртял около кралицата на клюките — каза Очоа и вместо да му отвърне с някое остроумие, Руук леко кимна, сякаш за да каже „Може би“.

Детектив Хийт не можа да устои на изкушението да прекопира драматичния маниер на Лорън Пари, докато им съобщаваше току-що получената нова информация — причината за смъртта на Дерек Сноу, факта, че отливката на ножа, с който е била убита Касиди Таун, съвпада с онази, с която е била нападната и най-важното — че същата тази отливка съвпада с онази от ножа, нанесъл смъртоносната рана на Естебан Падийя.

Дори ченгетата, които смятат, че са чували и виждали всичко, понякога се изненадват. Този случай за втори път оставяше ветераните без думи. Когато Хийт привърши разказа си, въздухът закипя от приглушени псувни и възклицания.

— И така — каза Ники, когато й се стори, че те са свикнали с новината, — като се изключат фойерверките, важното тук е, че все още става дума за професионален убиец, но вече имаме три жертви.

— Боже, Човека който — Очоа поклати глава, все още обмисляйки чутото. — Добре, ако това на тапета й е била кръвта на Падийя, той какво е правел там? Дали е бил с убиеца и е претърсвал апартамента? Може би са се изпокарали?

Роули веднага продължи мисълта му.

— Или може би е бил добър самарянин — минавал е от там, чул е нещо и е загазил?

— Или пък — каза Руук, — може да е забъркан по начин, за който все още не подозираме. Превозвал е продукти, нали? Ами ако е обслужвал ресторантите на Ричмънд Върджънс? Пресни плодове, зеленчуци и странични услуги? Може би става дума за отмъщение при любовен триъгълник.

Детектив Хийт се обърна към Роуч.

— Искам да се съсредоточите върху това, момчета. Затова ви изтеглям от тук, искам да се заемете с Естебан Падийя.

— Добре — каза Очоа.

— Заемаме се, шефе — кимна Роули.

— Започнете с обичайното — роднини, приятели, любовници, колеги — каза тя. — Трябва да откриете връзката. Оттам ще се

разплетат нещата. Открийте каква връзка има между Касиди Таун и един доставчик на продукти.

— И тексасеца, и Дерек Сноу — добави Роули.

— И Солей Грей. Тя определено е замесена. Не пропускайте да покажете четирите снимки, които пъхнах в папките ви, човек никога не знае.

Ники се ядоса на себе си, че е чакала чак досега, за да позволи разследването на смъртта на Падийя да навлезе в по-решителен стадий, но за съжаление професията им беше такава, че колкото и да искаше да вложи максимума във всеки един случай, в даден момент нещата се подреждаха по приоритет. Налагаше се. Касиди Таун беше известната жертва, а междувременно хора като Естебан Падийя получаваха прякори като „Човека койот“ или още по-лошо, оставаха анонимни и биваха забравени. Ники си помисли, че в случая оправданието, ако имаше такова, беше, че убийството на Касиди можеше да се окаже стъпка към разрешаването на други. Такава справедливост бе за предпочитане пред никаква. По този начин следователите със съвест като Ники Хийт успяваха да живеят с това.

— Лорън каза ли какъв е часът на смъртта при портиера? — попита Очоа.

— Да, това също е интересно.

Роули мелодраматично се хвана за сърцето.

— Не знам още колко шока ще мога да понеса, шефе.

— Постарай се. Дерек Сноу е бил убит същата нощ като Касиди Таун. Най-доброто предположение на Лорън е от полунощ до три сутринта.

— С други думи... — каза Роули.

— Да — отвърна Хийт. — Около час-два преди убийството на Касиди.

— Точно след като се е обадил на Солей — допълни Руук.

Ники се изправи и завъртя чашата с остатъците от кафето.

— Ето какво ще направя. Докато вие се занимавате с г-н Падийя, аз ще отида да поприказвам със Солей Грей още веднъж и ще я притисна относно липсата ѝ на откровеност.

— Да — каза Руук. — Добро представление ни изнесе.

Останалите дори не си направиха труда да изохкат, просто станаха и го оставиха сам на пейката. Един териер, който чакаше

стопанина си, вързан за стойка за велосипеди, погледна към него и Руук му каза:

— Котки. Нито можеш да живееш с тях, нито да ги спипаш.

* * *

Няколко минути по-късно Хийт и Руук приближиха апартамента на Солей Грей, който се намираше в по-некомерсиалната част на Ийст Вилидж. За да стигнат дотам, те минаха покрай хед шопове, ателиета за татуировки и един павилион за стари плочи. Стъмваше се, но светлината стигаше, за да различат розовите самолетни изпарения в сумрачното небе. Десетки птички чуруликаха, докато се настаняваха в балдахина от дървета по тротоара, за да пренощуват. Сутринта те щяха да са чудесни стартови площадки за набези към боклука. Докато си проправяха път между хората, които чакаха пред „Ла Палапа“, Руук забеляза на масите няколко много апетитни маргарити и за един кратък, импулсивен миг му се прищя да хване Ники под ръка и да я насочи навътре, за да си починат, но се усети навреме. Познаваше я достатъчно добре.

Когато натиснаха звънеца в преддверието, отговори домашната прислужница.

— Мис Солей не тук. Вие върне после.

По гласа им се стори мъничка, възрастна и мила. Руук дори си я представи затворена в алуминиевия панел.

Когато излязоха на тротоара, Ники прелисти записките си, откри някакъв номер и се обади на Али, асистентката от „Рад Дог Рекърдс“. След кратък разговор затвори телефона, тръгна напред и каза:

— Солей е в телевизията, репетира преди участието си в някакво предаване тази вечер. Да я изненадаме и да видим какво ще изтърве.

Докато бързаха по обратния път, Руук впери жален поглед в една маса за двама в „Ла Палапа“, която току-що се беше освободила. „Почивката ще трябва да почака“, каза си той и хукна да догони Ники, която вече завиваше зад ъгъла и вадеше ключовете за колата.

* * —

Светлината от стоповете оцвети храстите в червено и Роули паркира на алеята, която водеше към малък празен паркинг между един мексикански ресторант за бързо хранене и триетажната къща, където според регистрацията си бе живял Естебан Падийя.

— Леко бе, човек, да не удариш онази количка — обади се Очоа.

Роули изви глава към страничното огледало.

— Виждам я.

Когато бронята чукна количката, партньорът му се изсмя:

— Виждаш ли защо не ни дават по-хубава кола?

Всички паркоместа в източната част на 115-а улица бяха заети, а един камион за доставки на бира беше заел почти цялата товарна зона. Нямаше как да разтовари там, защото останалото място беше заето от малка трошка с броня, лепена на десет места и цял куп фишове за неправилно паркиране на предното стъкло. Затова Роули импровизира, паркирайки с носа навън, перпендикулярно на тротоара. Предните гуми бяха на улицата, а задните — на границата между цимента и оредялата трева.

Нивата на престъпността в източен Харлем, наречен още „Ел Барито“, са най-високите в целия район, но напоследък бяха спаднали значително — с 65 до 68 процента, в зависимост от това чия статистика предпочиташ. Роули и Очоа си даваха сметка, че изглеждат точно като ченгета дори в цивилните си дрехи. Освен това се чувстваха в безопасност. Независимо от статистиките, общността се състоеше най-вече от семейства, а те бяха достатъчно опитни, за да са наясно, че „беден“ не означава „опасен“. Ако попитате хора с опит и на двете места дали е по-вероятно един изгубен портфейл да бъде откраднат на булевард „Марин“ или на Уолстрийт, отговорът сигурно ще ви изненада.

Макар че есенният ден беше много приятен, вечерният хлад бързо изсмукваше топлината. Вниманието им бе привлечено от дрънчене на бутилки — пред къщата на Падийя някакъв мъж на неговата възраст, около 35 години, нареждаше черни чували с боклук върху могилата, която се издигаше по протежение на тротоара. Той забеляза двамата детективи, но остана съсредоточен върху работата си, като ги наблюдаваше под око.

— Buenas noches^[1] — поздрави Очоа. Когато мъжът безмълвно се наведе да вдигне следващата торба, следователят продължи на

испански и го попита дали живее там. Той метна чувала в пролуката, която беше отворил между другите две торби и изчака да види дали ще се задържи. Когато се почувства удовлетворен, се обърна към тях и попита някакви неприятности ли има.

Очоа продължи на испански и обясни, че разследва убийството на Естебан Падийя. Мъжът каза, че това е братовчед му и че няма представа кой го е убил или защо. Каза го високо, разперил широко ръце към тях с дланите нагоре. Роули и Очоа и преди бяха виждали този жест. Братовчедът на Падийя им казваше, че няма да издаде нищо нито пред тях, нито (което беше по-важно) пред някой друг, който го наблюдава.

Макар че знаеше, че вероятно е безполезно, детектив Очоа му каза, че човекът, убил братовчед му, обикаля на свобода и помоли да поговорят вътре, насаме. Мъжът каза, че нямало смисъл, че нищо не знае и че същото се отнася и за семейството му.

Очоа се опита да разчете изражението му на суровата оранжева светлина на уличните лампи. Онова, което видя, не беше опит да скрие истината, а театрална маска, зад която се криеше страх, при това не страх от убиеца. Мъжът се боеше от очите и ушите, които може би виждаха и чуваха разговора им наскре една най-обикновена улица в испанската част на Харлем. „Недей да портиш“ беше закон, от който тук се бояха — повече, отколкото от тези, на които можеха да се позоват Роули и Очоа. Когато мъжът се обърна и тръгна към къщата на Падийя, Очоа осъзна, че влиянието му е дори по-силно от нуждата да получиш справедливост след убийството на роднина.

* * *

„По-късно с Кърби Макалистър“, токшоу, което се конкурираше с нощните предавания на Крейг Фъргюсън, Джими Кимъл и Джими Фалън, се излъчваше на живо от студио под наем на Уест Енд авеню. През първите пет години в ефир шоуто се помещаваше в бивш стриптийз клуб на Таймс Скуеър, закачка със студиото на Летерман в „Ед Съливан Тиътър“, но когато една от сапунените опери се премести в Ел Ей, „По-късно“ се възползва от възможността да се изфука с

успеха си, като превземе модерните офиси и голямата сцена на сериала.

Застанала до прозореца в преддверието, което гледаше към Уест Енд, Ники приключи разговора си, прибра телефона и се присъедини към Руук, който чакаше при охраната.

— Какво става? — попита тя, а той каза:

— Сега ще ни пратят асистент, за да ни качи в студиото. Кой беше?

— Съдебна медицина. Успели са да свалят няколко прилични отпечатъка от лентата, която намерих в метрото.

— Още една точка за нас. Макар че как ще разберат чии са отпечатъците, пипали са я толкова хора...

— Имам чувството, че тези са на тексасеца — каза тя. — Само по тях е имало кръв.

— Добре, ти си детективът тук...

Реакцията на Солей Грей, когато двамата с Руук влязоха в студиото, им подсказа, че Али не я е предупредила, че идват. Певицата изпълняваше танца, който я бяха видели да упражнява с танцьорите в репетиционната, само че сега и пееше. Песента беше тежичко рок парче и Ники предположи, че съдейки по повторенията в припева, сигурно се нарича „Наглец от флота“. Това обясняваше и синьо-белите костюми на момчетата. Солей носеше бял цял бански, обсипан с пайети и адмиралски пагони на раменете. Не беше по устав, но демонстрираше изключителната ѝ фигура на фитнес маниак.

Тя направи две цигански колела, падайки в ръцете на двама моряка, но се приземи несръчно. Размаха ръце, за да спрат музиката и когато звукът рязко прекъсна, обвини танцьорите. Ники знаеше истината — тя я беше разсеяла.

Мениджърът на предаването обяви почивка и когато операторите и асистентите тръгнаха към изхода, Хийт и Руук се приближиха до Солей.

— Нямам време за това. В полунощ имам живо предаване и в случай, че не сте забелязали, изпълнението ни не струва.

— Не знам — каза Руук. — Благодарение на вас броя дните до Парада на морския флот.

Певицата облече един халат.

— Трябва ли да стане веднага? Тук?

— Не, нищо подобно — отвърна Ники. — Ако желаете, може да се видим след половин час в управлението.

— В по-официална обстановка — допълни Руук и намигна на Ники.

— Може малко да ви съкрати репетицията, Солей, а сте права — има защо да репетирате.

По пътя насам беше решила, че този път ще цели да я сплаши.

— Не е нужно да се държите като кучка.

— Тогава ми съдействайте. Разследвам убийство и трябваше да се върна, защото ме излъгахте. Първо като казахте, че сте били с Али, когато истината е, че сте си тръгнали рано вечерта.

Погледът на Солей се защура наоколо и тя сякаш понечи да си тръгне, но остана.

— Добре, вижте. Това е рефлекс. Всеки път, когато от мен се иска някаква подробност, насочвам хората към студиото.

— Слабо оправдание — каза Ники.

— Но е вярно. Освен това нали ви казах, че бях и със Зейн, говорихте ли с него?

— Да, и той каза, че сте останали с него в закусвалнята за около 10 минути.

Солей поклати глава.

— Копеле. А уж ми пазел гърба.

— Да забравим за това къде сте била или не сте била онази нощ.

— Мен ме устройва — каза певицата.

— Защо ме излъгахте, че напоследък не сте общували с Касиди Таун?

— Вероятно защото не е важно, не съм го запомнила.

— Солей, съборили сте я от стола ѝ наред ресторанта. Нарекли сте я прасе и сте я заплашили да ѝ забиете нож в гърба.

Тя въздъхна и изви очи нагоре, сякаш отговорът се намираше между прожекторите, окачени на тавана.

— Ами — каза накрая тя, — спомнете си как е умряла. Според вас защо не исках да знаете какво ѝ казах?

Хийт трябваше да признае, че в това има логика, но отговорът ѝ беше:

— Опитвам се да открия убиец. С всяка лъжа изглеждате все по-виновна и ми губите времето, а то е ценно.

— Добре, добре.

Хийт извади няколко снимки.

— Някога виждали ли сте този мъж?

Солей разгледа снимката от шофьорската книжка на Естебан Падийя.

— Не.

— Ами този? — Ники й подаде скицата на тексасеца. — Него виждали ли сте го?

— Не. Прилича на оня от „Лошият дядо Коледа“ — каза тя и се усмихна самодоволно на Ники.

— А този познавате ли го? — Ники й подаде снимка от аутопсията на Дерек Сноу и видя как арогантността изчезва от лицето й.

— О, боже мой...

Солей остави снимката да падне на пода, а Хийт каза:

— Казва се Дерек. Онзи, когото сте простреляли в „Драгънфлай“ миналия декември. Той ли ви се обади на срещата със Зейн Тафт? Питам, защото този човек е бил убит малко след като сте излезли от „Бруклин Дайнър“.

— Не мога... аз...

Солей пребледня като смъртник.

— Двама души, с които имате нещо общо, са били убити онази нощ, Солей. Хубаво си помислете и ми кажете какво става. Касиди Таун нещо за вас ли пицеше? Искам истината, без повече лъжи.

— Нямам какво повече да ви кажа.

Екипът влезе в студиото, а Солей побягна и ги разблъска по пътя навън.

— Няма ли да я задържиш? — попита Руук.

— За какво? Мога да я арестувам, че е излъгала полицаи или заради стрелба с незаконно оръжие миналия декември, но това с нищо няма да ми помогне. Адвокатите на студиото ще я измъкнат навреме за предаването довечера. Предпочитам да изиграя тази карта, когато ще ми бъде от полза. Засега ми стига да я притискам, докато се паникьоса.

— Добре. Обаче ако довечера издъни циганското колело, ти ще си виновна.

* * *

Седнали на задните редове, те зачакаха репетицията да започне отново. Ники знаеше от опит, че понякога хората, които създават проблеми, решават друго, след като ги притисне и искаше да даде на Солей възможност да размисли и, може би, да се върне в настроение да съдейства. След петнадесет минути в леденото студио обаче мениджърът обяви един час почивка, така че двамата си тръгнаха. Докато завиваха към коридора, който водеше към асансьорите, някой извика:

— Боже мой, нима това е Ники Хийт?

— Точно сега не ми е до това — прошепна Ники, а Руук каза:

— Този може да успеем да го надбягаме.

— Ники? — каза мъжът. Чувайки гласа му за втори път, тя спря, а пред очите на Руук досадата по лицето ѝ се превърна в нарастваща изненада. Внезапно Ники се извърна и се усмихна като слънце.

— Божичко!

Руук се извърна и видя мършав мъж с пясъчноруса коса, дънки и пуловер с остро деколте, който вървеше към тях, разперил широко ръце. Ники хукна към него и двамата се прегърнаха. Тя щастливо изквича, а той се разсмя. После двамата се залюляха напред-назад, все още прегърнати. Руук не беше много сигурен какво да прави, така че пъхна ръце в джобовете си и ги наблюдава, докато се отделяха един от друг, но само на ръка разстояние, и се гледаха с блеснали очи.

— Виж се само — каза Ники. — Без брада!

— Ти си си същата — каза той. — Не, изглеждаш по-добре.

Руук забеляза, че изговаря „р“-то по-твърдо — не като шотландец, но все пак имаше акцент. После Ники го целуна — за кратко, но, както си отбеляза Руук, точно по устните. Обърна се към Руук, без да пуска ръката на непознатия и каза:

— Това е Петър. Старото ми гадже от колежа.

— Сериозно? — Руук протегна ръка и двамата се ръкуваха. — Аз съм Джеймисън.

— Джеймс?

— Джеймисън. А ти си... Питър? — Руук беше от хората, които с гордост отправяха удари под кръста.

— Не, Петър. Римува се с „метър“. Хората постоянно допускат тази грешка.

— Още не мога да повярвам — каза Ники и разтърси Петър с ръката, която бе обвила около кръста му. — Дори не знаех, че си в Ню Йорк!

— Да, тук работя. Продуцирам отделни сегменти.

— Петър, това е страхотно. Значи ти си продуцентът?

Той смутено огледа коридора.

— Шшт, заради теб може да ме уволнят. Не, продуцирам само отделни сегменти.

Руук реши да им напомни за присъствието си.

— Избираш гостите и правиш предварителните интервюта.

— Браво. Джим си е направил домашното.

Хийт погледна към Руук и се усмихна.

— Джим. Харесва ми.

Петър обясни:

— Благодарение на предварителните интервюта Кърби по-лесно решава какви въпроси да зададе на гостите си. На всеки, който сяда на креслото при него, се падат около шест минути, така че аз разговарям с тях преди предаването и му давам списък с евентуални теми и някоя забавна история, която са ми разказали.

— Все едно си писател в сянка — обади се Руук, а Петър се намръщи.

— Е, не е чак толкова зле. Името ми все пак се споменава в надписите. Вижте, имам малко време, защо не дойдете в Зелената стая да хапнем или да пийнем по нещо? И да си поговорим.

Руук се опита да привлече погледа на Ники.

— С удоволствие, но...

— С удоволствие — каза тя. — Можем да отделим няколко минути.

* * *

Шоуто се излъчваше на живо, а до предаването оставаха часове, така че Зелената стая беше изцяло на тяхно разположение. Изведнъж Руук се почувства... потиснат. Беше се надявал да изведе Ники на

вечеря, но ето, че сега се тъпчеха с пилешки шишчета по тайландски и рулца от пушена съомга.

— Това е ден, изпълнен с добри предзнаменования. Първо Солей Грей преди пет минути отказа участието си, никой не знае защо. — Хийт се обърна, за да хване погледа на Руук, но той вече търсеше нейния. — Това означава, че мястото ѝ ще заеме една от моите резерви, което е плюс за мен. А сега се появи ти, Ники. Колко години минаха?

Ники преглътна парченце пушена съомга и каза:

— Не, не, да не започваме да броим годините.

— Защо, нека — каза Руук.

Тя попи устните си със салфетката и каза:

— Запознах се с Петър, докато учех един семестър в чужбина. Бях във Венеция, на курс по оперна постановка в Гран Театро Ла Фениче, където срещнах един разкошен студент от Хърватия, който следваше филмово изкуство.

„Акцентът“, помисли си Руук. „Ррр.“

— Преживяхме едно лудо увлечение. Или поне аз си мислех, че е само увлечение, но когато се върнах в Щатите, за да продължа в Североизточния университет, кой мислиш се появи в Бостън?

— Пийт? — отвърна Руук.

Ники се разсмя.

— Не можех да го върна, нали?

— Не, не можа — каза Петър и също се засмя. Руук остана съсредоточен върху пилето и фъстъчения сос.

Ники и старото ѝ гадже размениха телефонните си номера и си обещаха да се видят, за да си поприказват.

— Знаеш ли — каза Петър, — когато видях статията за теб в онова списание, за малко да те потърся.

— Защо не го направи?

— Не знам, не бях сигурен какво става в живота ти. Нали знаеш.

— Доста е натоварена — обади се Руук. — Всъщност, детективе, време е да тръгваме.

— Върху важен случай ли работиш?

Тя се огледа, за да се увери, че в помещението няма никой и каза:

— Касиди Таун.

Петър кимна и поклати глава едновременно. Руук се опита да разгадае как точно го е направил, но се отказа.

— Беше такъв шок. Но и не беше. Тя нямаше много приятели, но аз я харесвах.

— Познаваше ли я? — попита Ники.

— Разбира се, нямаше как да го избегна. Заради работата ми постоянно ме обсаждат журналисти, пиар агенти, издатели. Някои искат клиентите им да участват в предаването, други — да им кажа кой ще участва или, в случая с Касиди, как се е държал даден гост, с кого е бил, дали съм чул някоя историйка, която не е била спомената в ефир...

— Значи с Касиди сте имали някакви взаимоотношения? — Руук се опита да вложи достатъчно апломб, за да може Ники да види нещата в най-долнопробната възможна светлина.

— Имахме чудесни взаимоотношения — недвусмислено каза Петър. — Ако питаш дали тя беше най-сърдечният човек на света — не, не беше. И действително си изкарваше хляба от човешките слабости, но трябва да ви кажа, че когато постъпих на тази длъжност, за малко да ме уволнят. Касиди видя, че потъвам и ме взе под крилото си. Научи ме как да се организирам, да спазвам крайните срокове, да манипулирам пиар агентите така, че да пращат известните си клиенти първо при нас, да говоря със знаменитостите така, че да свалят гарда пред водещия... Тя ми спаси задника.

Ники каза:

— Прощавай, Петър, престанах да слушам, когато каза, че те е научила да се организираш.

— И да спазвам крайните срокове, Ники, представяш ли си?

Докато двамата се смееха на някакъв общ спомен, Руук си представи Петър преди десет години — загубен хърватин, който се мотае из общежитието с нейния халат и повтаря „Ниикии, не може намери опувки“.

Когато смехът заглъхна, Петър сниши глас и се доближи до Ники. Руук забеляза, че коляното му докосва нейното, както и че тя не се отмести.

— Чух, че е пишела нещо.

— Това го знам — каза Руук. — Било голяма работа.

Ники обясни:

— Руук ѝ е пишел профил.

— О, значи ти е казала за какво е? — попита Петър. Руук не беше сигурен дали хърватинът знае, или се опитва да разбере какво знае той, и тъй като Петър може би знаеше повече от него, той каза:

— М-м, не в подробности.

— И аз нищо не знам. — Петър взе няколко каперси от чинията на Ники, пъкна ги в устата си и каза: — Разбрах за това от един от познатите ми по издателствата. Явно Касиди е пишела книга, в която е разкривала такива неща, че след излизането ѝ някои много влиятелни хора са щели да влязат в затвора за много дълго време.

[1] Добър вечер (от испански) — бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

На следващата сутрин Джеймисън Руук стана в пет часа, за да въведе отново ред в живота си. След като взе душ и се облече, смели кафе за чаша силно еспreso и понесе метла, лопата, кофа и комплект почистващи препарати към кабинета си, за да се изправи срещу бъркотията, сътворена от тексасеца преди два дни. Застанал на прага, той огледа бедствената зона, в която се бе превърнала удобната му писателска бърлога: пръснати по пода папки, изпразнени чекмеджета, късчета стъкло от натрошени снимки, съборени награди и поставени в рамки корици на списания, разкъсани кутии с материали от проучвания, изпразнени на пода, петно от собствената му кръв, шкафове, обърнати с краката нагоре, разхвърляни книги, изкривени лампиони, столът, който се беше превърнал в негов затвор. „Добре, де“, помисли си той. „Това последното всъщност не е кой знае каква промяна.“ Този жив спомен за начина, по който бяха нахлули в личното му пространство, го обезсърчи и обърка едновременно. Руук не знаеше откъде да започне, така че направи единствения логичен избор — остави метлата, лопатата и почистващите продукти в ъгъла и седна да потърси Петър Матич в Гугъл.

Докато печаташе името, се усмихна. Ако го изговореше бързо, звучеше като секс играчка. „По-добре да не се отклонявам в тази посока“, помисли си той. „Не и ако искам да сложа живота си в ред тази сутрин.“

За негова изненада изникнаха множество резултати. Известен финансист, учител, пожарникар от Клийвланд и така нататък. Гаджето на Ники от колежа обаче не излизаше. Появи се едва на втората страница — един-единствен линк, водещ към остаряла биография, взета от документален филм за дивите животни, който беше заснел в Тайланд — „Стари приятели, нови светове“. Откъсът не казваше кой знае какво.

„Студент по филмово изкуство и приключенец от село Каменско в Хърватин, преселил се в Съединените щати, Петър Матич получава

субсидия, за да заснеме филм, който разкрива пред света множество новооткрити животински видове.“ Значи Петър беше от онези, които снимат двуглави змии и птици с козина под крилата.

След това Руук потърси „Петър Матич Ники Хийт“ — за щастие не излезе нищо. Особено много му олекна, когато не откри линк към общ филм. Избута от съзнанието си образа на Ники с някакъв хърватски Ромео, мержелеещи се като зелени призраци в запис, правен с камера за нощно виждане, и започна да мете.

Около половин час по-късно мобилният му телефон иззвъня с темата от „Драгнет“.

— Забележи, че този път ти се обаждам, преди да намина — каза Ники. — Зад ъгъла съм, имаш точно две минути, за да изгониш пантерите.

— Всичките ли? Започвам да се привързвам към една от тях. Всъщност, чакай малко — Той се престори, че покрива слушалката с ръка и каза: — Опитвайте се да ме прелъстите ли, г-жо Робинсън?

— Внимавай, Руук — каза му Ники. — Пак ще ти потече кръв от носа.

Появи се с кафе, макар че призна, че не може да се мери с неговото, и торба топли бейгъли от „Зукър“, току-що зърнали първия си изгрев.

— Реших тази сутрин да останем в центъра, за да се отбием при редактора на Касиди Таун веднага щом издателството отвори, а от там да тръгнем към управлението. — Тя видя, че изражението му се промени и попита: — Какво?

— Нищо. Просто не знаех, че ще ходим заедно в издателството.

— Не искаш ли да дойдеш? Руук, ти искаш да идваш навсякъде. Щом чуеш звън от ключове, заприличваш на лабрадор с летяща чиния в устата.

— Разбира се, че искам да дойда, просто съжалявам, че не свърших повече работа. Кабинетът ми още прилича на военна зона.

Тя донесе кафето и наченатия си бейгъл в офиса, за да огледа положението.

— Изобщо не си напреднал.

— Ами, започнах, но после седнах на компютъра и потънах в статията за Касиди Таун.

Ники погледна към монитора, на който се мъдреше снимка от „Големият Лебовски“ — главата на Пича, закрепена върху топка за боулинг. После погледът ѝ се насочи към хеликоптерчето с дистанционно управление на бюрото и тя сложи ръка върху него.

— Още е топъл.

— Лошите нямат никакъв шанс с теб, Ники Хийт.

Имаха половин час, преди да тръгнат към издателството, така че тя започна да събира документите от пода. Руук постави хеликоптера на перваза на прозореца и каза (толкова небрежно, колкото е възможно за мъж, който пуска въдици):

— Срещата с бившия ти приятел вчера сигурно много те изненада.

— Направо ме отвя. Да се видим пак, и то точно там! — възкликна тя и после каза: — Значи смяташ, че е бил сред завоеванията на Касиди Таун?

— Какво? Не, не ми беше хрумвало. — Той бързо се извърна, за да сложи моливите обратно в чашата от музея на Марк Твен. — Ти така ли мислиш?

— Не знам. Понякога е приятно да приемеш човека на доверие. — Тя го погледна и Руук пак се извърна, този път за да събира кламери. — Не бях чувала за тази страна от характера на Касиди. Как само е помогнала на Пет!

Пет^[1]. Руук се концентрира, за да не извърти очи.

— Е, Касиди може да е била сурова, но не беше звяр. Макар че не бих я нарекъл и алтруистка. Сигурен съм, че помагайки на Пийт да си стъпи на краката, тя е изграждала отношения с вътрешен човек, в които той ѝ е задължен.

— Има ли някой, когото би нарекъл близък неин приятел?

— Ако съдя по онова, което видях, не. Тя беше роден самотник. Нямам предвид, че беше самотна, но прекарваше свободното си време с цветята си, а не сред хора. Видя ли порцелановата плочка на стената до стъклените врати? „Когато животът те разочарова, остава градината.“

— Касиди явно често е трябвало да се бори с разочарованието.

— И все пак — каза той, — не можеш да виниш човек, чиято страст е да помага на живи същества, пък били те и растения.

Ники взе купчина листа, събрани от пода и ги подравни, като потупа с тях по корема си.

— Не знам къде ги държиш, така че ще ги реда на бюфета. Сега поне ще можеш да се разхождаш, докато играеш с хеликоптера си.

Той работеше заедно с нея, изхвърляйки всичко счупено в кухненското кошче за боклук.

— Знаеш ли, харесват ми тези съвместни домашни занимания.

— Да не си внушиш нещо — каза тя. — От друга страна нищо не възбужда една полицайка така, както възможността да почисти място, където е извършено престъпление.

Бюфетът се запълни, така че тя постави една купчина папки на бюрото. Тогава ръката ѝ закачи интервала на клавиатурата му и скрийнсейвърът се изключи. Пича изчезна и на негово място се появи резултата от търсенето „Петър Матич Ники Хийт“. Руук не беше сигурна, че тя го е видяла и затвори лаптопа, като измърмори, че го прибира, за да не ѝ пречи. Ако беше видяла, тя с нищо не го показва и той си наложи да изчака малко, работейки в мълчание. След доста дълга пауза отиде да реди книгите в библиотеката и небрежно подметна:

— Снощи се опитах да ти се обадя, но ти не вдигна.

— Знам — бяха единствените ѝ думи.

Когато предишната вечер си тръгнаха от „По-късно“, Руук настоя да излязат на вечеря, но тя отказа с обяснението, че е изтощена от предишната вечер.

— Секса ли имаш предвид? — попита той.

— О, да, Руук, ти ме изтощи.

— Наистина ли?

— Поне ми беше приятно. Но ако си спомняш, точно преди с теб да се отдадем на удоволствия, аз се бих с тексасеца, а днес цял ден трамбовам из града заради разследването.

— И аз правих същото.

Тя свъси чело.

— Извинявай, и ти ли се би с тексасеца? Мислех, че само си седял на стол и си се прекатурил.

— Нараняваш ме, Ники. Бичуваш ме с присмеха си.

— Не — каза тя с неприкрит похот, — бичувах те с колана на халата си.

От това още повече му се прииска втора нощ с нея, но както винаги Ники Хийт много държеше на независимостта си. Намусен, той взе такси до Трибека, а писателското му въображение изпълни главата му с вероятни последствия от това, че с гаджето ѝ от колежа са си разменили телефоните.

Той постави още един том на Оксфордския английски речник на мястото му и каза:

— За малко да не ти се обадя. Страх ме беше да не те събудя. — Руук сложи трети том до съседа му, преди да добави: — Защото ти каза, че ще спиш.

— Да не си ме проверявал?

— Аз? Я се осъзнай.

— Ако трябва да знаеш нещо, аз ще ти го кажа.

— Ник, нищо не трябва да знам.

— Не вдигнах, защото не бях у дома, когато се обади. Бях навън.

Макар че беше запален покерджия, той замаскираше реакциите си толкова добре, колкото заека Роджър след голяма глътка уиски. Най-накрая тя каза:

— Не можах да заспя и отидох в управлението. Искан да използвам една от базите данни на ФБР, за да потърся определени оръжия, скоч и хора, които са се занимавали с изтезания. Понякога разпознаеш ли маниера, откриваш престъпника. Снощи не открих нищо, но се свързах с един агент от Националния център по анализ на насилствените престъпления в Куонтико, който ще проучи и ще ми каже, ако открие нещо. Пратих им и частичните отпечатъци, които взехме от лентата.

— Значи през цялото време си работила?

— Не през цялото време — отвърна тя.

Ясно. Беше видяла търсенето в Гугъл. Или не беше, но наистина се беше свързала отново с Петър.

— Опитвате се да ме изтезавате ли, детектив Хийт?

— Това ли искаш, Джеймисън? Да те изтезвам?

С тези думи тя допи кафето си и отнесе чашата в кухнята.

* * *

— Това е заради глупавия им код на честта — каза Очоа. — Заради него хората не искат да ни помогнат.

Двамата с Роули седяха на предните седалки на неозначената кола, паркирана срещу погребално бюро „Морено“ на ъгъла на 107-а и „Лекс“. Вратата още беше затворена, така че погледът на Роули се зарея нагоре по улицата към влака на „Метро Север“, който забавяше ход по издигнатите релси, за да спре на станция „Харлем“, последната спирка, преди да разтовари пътниците от Хеърфийлд Каунти на станция „Гранд Сентръл“.

— Просто няма логика. Особено когато става дума за член на семейството! Положително знаят, че се опитваме да намерим убиеца на техен роднина.

— Не е нужно да има логика, Рейлз. Кодът повелява „Недей да портиш, каквото и да става“.

— Чий код? Семейството на Падийя изглежда няма връзки с бандите.

— Не е нужно да има. Залегнало е в културата им, в музиката, повтарят го по улиците. Дори да не те убият, пропееш ли, значи си гнида. Никой не иска да бъде гнида. Такова е правилото.

— На какво можем да се надяваме тогава?

Очоа сви рамене.

— Не знам. Да открием изключение?

Пред вратата на погребалното бюро спря черен фургон и шофьорът натисна клаксона два пъти. И двамата следователи погледнаха часовниците си — знаеха, че от Съдебна медицина са освободили тялото на Естебан Падийя в 8 сутринта. Беше 9:15 и те мълчаливо наблюдаваха, докато металната врата се вдигна и двама служители излязоха да вземат количката и черния чувал с останките на жертвата.

Малко след 9:00 отпред паркира една бяла „Хонда“.

— Ето — каза Роули, но изруга, когато шофьорът се оказа братовчедът от предишната вечер, който слезе и се вмъкна в сградата. — Явно няма да открием изключение.

Изчакаха още десет минути и когато не дойде никой друг, Роули запали мотора.

— И аз това си мислех — каза партньорът му и колата се отдели от тротоара.

Почукаха на вратата на дома на Падийя на номер 115, но никой не отвори. Тъкмо щяха да си тръгнат, когато отвътре се разнесе глас и попита „Кой е“ на испански. Очоа се представи и попита дали може да поговорят. След дълга пауза чува плъзгането на верига, секретната брава се отвори и един тийнейджър ги помоли да му покажат значките си.

Пабло Падийя ги покани да седнат в дневната. Макар че момчето не го каза, изглежда ги беше поканило не от гостоприемство, а за да ги прибере от улицата. Очоа си помисли, че макар че се предполагаше, че законът „Недей да портиш“ е измислен от солидарност, очите на хлапето му приличат на тези на жертва на тероризъм. Или на градските жители в уестърн с Клинт Истууд, които се боят от тираничния престъпник и бандата му.

От двама им с Роули само той владееше испански. Разпитът явно се падаше на него, така че Очоа реши да започне внимателно.

— Моите съболезнования — беше добро начало.

— Открихте ли убиеца на чичо? — бе първият въпрос на момчето.

— Работим по въпроса, Пабло. Затова сме тук — искаме да го намерим, да го арестуваме и да го пратим в затвора завинаги.

Следователят искаше да обрисова убиеца като човек, който не е тукашен и не може да си отмъсти, ако някой съдейства на полицията.

Тийнейджърът попи думите му и преценяващо огледа двете ченгета. Очоа забеляза, че Роули се стреми да остане незабелязан, но слуша и наблюдава много внимателно. Особено го интересуваха калъфите за дрехи, окачени от задната страна на една врата. Момчето също забеляза това.

— Новият ми костюм, за погребението на чичо.

Гласът му изневери, но прозвуча смело. Очоа видя сълзите в очите му и се закле никога повече да не нарича жертвата „Човека койот“.

— Пабло, всичко, което ми кажеш, ще си остане между нас, разбираш ли? Сякаш си се обадил анонимно по телефона. — Момчето не отговори, така че той продължи. — Чичо ти имаше ли някакви врагове? Някой искаше ли да му навреди?

Младежът бавно поклати глава, преди да отговори.

— Не, не знам да е имало такъв човек. Всички харесваха чичо, той винаги беше усмихнат. Добър човек, нали разбирате.

— Това е хубаво — каза Очоа, мислейки си, че не е хубаво, поне за тях с Очоа, но въпреки това се усмихна. Пабло сякаш се поотпусна и когато следователят деликатно му зададе обичайните въпроси за приятелите, гаджетата и навиците на чичо му, като комар и наркотици, момчето отговори кратко, като тийнейджър, но отговори.

— А работата му? — попита Очоа. — Бил е шофьор на камион за продукти, нали?

— Да. Не му харесваше много, но имаше опит като шофьор, така че с това се занимаваше. Нали знаете, понякога работата си е работа, дори да не е чак толкова хубава.

Очоа хвърли поглед към Роули, който нямаше представа за какво говорят, но разчете сигнала на партньора си, че се е натъкнал на нещо интересно. Очоа се обърна към Пабло и каза:

— Разбирам. Забелязах, че каза „дори да не е чак толкова хубава“.

— Ъхъ.

— Толкова хубава като...?

— Ами... малко е неловко, но той е мъртъв, така че сигурно мога да ви кажа. — Момчето се размърда и пъхна длани под бедрата си, сядайки върху тях. — Чичо имаше по-изискана работа. Обаче преди няколко месеца... ами, изведнъж го уволниха.

Очоа кимна.

— Много жалко. С какво се занимаваше, когато го уволниха?

Пабло се обърна, чул, че някой отключва входната врата и полицаят се опита да привлече вниманието му.

— Пабло? Откъде го уволниха?

— Ъм, беше шофьор на лимузина.

— И защо го уволниха?

Входната врата се отвори и влезе братовчедът на Падийя, онзи, когото бяха оставили в погребалното бюро.

— Какво става тук, по дяволите?

Пабло стана и дори Роули не се нуждаеше от превод, за да разбере езика на тялото му. Разговорът беше приключил.

* * *

Макар че детектив Хийт нямаше записан час, редакторът на Касиди Таун в „Епиметей“ не я накара да чака. Във фоайето Ники съобщи коя е и когато с Руук взеха асансьора и слязоха на шестнайсетия етаж на издателството, там ги чакаше асистентката му. Тя вкара кода, който отвори вратите от матово стъкло, които водеха към офисите, и ги въведе в ярко осветена зала с бели стени и акценти от светло дърво. На този етаж беше отдел „Нехудожествена литература“, така че пътят им бе осеян с поставени в рамки корици на биографии, експозета или клюкарски бестселъри, окачени до разпечатка на позициите им в списъка на „Ню Йорк Таймс“.

Стигнаха до общ офис, в който бюрата на трима асистенти стояха пред три дървени врати, видимо по-големи от онези, покрай които бяха минали досега. Тази в центъра беше отворена и асистентката ги въведе в кабинета на редактора.

Мичъл Пъркинс им се усмихна, надзъртайки над черните рамки на бифокалните си очила, постави ги върху бележника си и се надигна, за да се здрависат. Беше приветлив и (поне за старши редактор на нехудожествена литература) много по-млад, отколкото очакваше Ники — в началото на четиридесетте, но с уморени очи. Тя бързо разбра защо, когато зърна купчините с ръкописи на етажерката и по пода до бюрото му.

Той им посочи къта за разговори в единия ъгъл на кабинета, Хийт и Руук седнаха на дивана, а той взе стола, поставен до прозореца, който заемаше цялата северна страна и разкриваше невероятен изглед към Емпайър Стейтс Билдинг. Дори за двама души, прекарали по-голямата част от живота си в Манхатън, гледката беше величествена. Ники за малко да подхвърли, че офисът е много подходящ за филм, но такъв тон не беше подходящ за срещата. Първо трябваше да изкаже съболезнования по повод загубата на техен автор, а после да помоли за ръкописа на убитата писателка.

— Благодаря ви, че ни приехте толкова бързо, г-н Пъркинс — започна тя.

— Разбира се. Нима бих реагирал другояче, когато дойде полицията? — Той се обърна към Руук и добави: — Обстоятелствата

са необичайни, но аз толкова се радвам да се запозная с вас. Миналата година за малко да се запознаем на партито на Стинг и Трудис след бенефиса за спасяването на Амазонската джунгла, но вие разговаряхте с Ричард Брансън и Джеймс Тейлър и малко ме достраша.

— Недейте така. Най-обикновен човек съм.

За щастие, Руук успя да го разсмее, разчупвайки леда и Ники можеше да насочи разговора в желаната посока.

— Г-н Пъркинс, дойдохме заради Касиди Таун. Преди всичко съжалявам за загубата ви.

Той кимна и се навъси.

— Много мило от ваша страна, но мога ли да попитам кой ви каза, че издателството има или няма нещо общо с нея?

Тя не би била особено добър детектив, ако пропуснеше шикалкавенето в думите, които избра редакторът. Пъркинс не беше признал простия факт, че тя е пишела книга, която е щял да издаде. Опипваше почвата. Симпатичен човек, може би, но в момента играеше партия шах, така че тя реши да бъде пряма.

— Касиди Таун е пишела книга, която издателството ви е щяло да издаде и искам да знам темата.

Ефектът беше видим. Той вдигна вежди и кръстоса крака, опитвайки се да се намести в мекия кожен стол.

— Е, явно приключихме с общите приказки.

Усмихна се, но без особен плам.

— Г-н Пъркинс...

— Мич. Ще бъде по-приятно за всички ни, ако ме наричате Мич. Ники остана сърдечна, но настоя.

— За какво беше книгата?

И той владееше тази игра. Вместо да отговори, отново се обърна към Руук.

— Разбрах, че „Фърст Прес“ са ви наели, за да напишете пет хиляди думи за нея. Каза ли ви нещо? Затова ли сте тук днес?

Руук не получи възможност да отговори.

— Извинете — каза тя и без да се отказва от тона, наложен от Пъркинс, стана и се подпря на бюрото му, за да го накара да се извърне от Руук. — Разследвам убийство, което означава, че съм длъжна да проследя всяка улика, за да открия убиеца на Касиди Таун. Уликите са много, а времето — малко, така че ако позволите, това как съм

получила информацията няма значение, а това как съм стигнала до вас не е ваша грижа. Ако действително искате разговорът да е приятен за всички, нека започнем с моя въпрос и вашия директен отговор, може ли... Мич?

Той скръсти ръце пред гърдите си и отвърна:

— Разбира се.

Хийт забеляза, че докато изговаряше думите, затвори очи за миг. Явно беше един от онези.

— Тогава нека започнем с моя въпрос. В случай, че това ще ви бъде от полза — наясно съм, че е пишела книга с разкрития.

Той кимна.

— Разбира се, това беше нейната стихия.

— За кого или за какво беше книгата?

— Това не зная. — Очаквайки реакцията ѝ, той вдигна ръка, за да я спре. — Да, мога да потвърдя, че имахме договор за книга. Да, тя щеше да съдържа разкрития. Касиди дори ни гарантира, че ще бъде новина за всички, а не само за таблоидите и клюкарските предавания. Както би се изразило поколението на Парис Хилтън, щеше да бъде „гореща“. Обаче... — Той отново затвори очи, а после ги отвори, напомняйки ѝ за кукумявка. — Обаче мога само да кажа, че не съм наясно с темата на експозето ѝ.

— Тоест, наясно сте, но няма да кажете — отвърна Ники.

— Ние сме голямо издателство, имаме доверие на авторите и им даваме голяма свобода. По тази причина с Касиди Таун работехме на доверие. Тя ме увери, че пише бестселър, а аз я уверих, че ще го изкарам на пазара. За съжаление, сега може никога да не узнаем каква е била темата... освен ако не откриете ръкописа.

Детектив Хийт се усмихна.

— Знаете, но не казвате. Касиди Таун е получила огромен аванс. Особено в тази икономика това става само със солидна оферта и официален подпис.

— Простете, следователю, но от къде знаете дали е получила аванс, какво остава за размера му?

Тук се намеси Руук.

— Само така е била в състояние да плаща на многобройните си доносници. Знаете как е по вестниците — в „Леджър“ не е имала бюджет за това, а не беше богата.

Ники добави:

— Мога да получа разпечатки от банката и се обзалагам, че ще видя паричен превод от „Епиметей“, който сочи, че знаете точно за какво ѝ плащате.

— Ако не го направите и не откриете такъв аванс, връзката, която правите, е просто спекулативна.

Той спря дотам и между тях се спусна тишина.

Ники извади визитната си картичка.

— Човекът, за когото е пишела, може да я е убил или да е в състояние да ни отведе до виновника. Ако размислите, свържете се с мен.

Той взе визитката и я пъкна в джоба си, без да я погледне.

— Благодаря ви. Ако позволите, Джеймисън Руук е много добър, но статията му за вас бледнее в сравнение с оригинала. Всъщност започвам да мисля, че за Ники Хийт може да се напише книга.

Що се отнасяше до нея, нищо друго не би могло така категорично да сложи край на срещата им.

* * *

Щом вратите на асансьора се затвориха, Ники каза:

— Млък!

— Нищо не съм казал. — Руук се усмихна и добави: — За книга за Ники Хийт...

Асансьорът спря на деветия етаж и няколко души се качиха. Хийт забеляза, че Руук се е обърнал към стената.

— Добре ли си? — попита тя. Той не отговори, само кимна и почеса нещо на челото си, скривайки половината си лице, докато стигнаха до долу.

На партера той пусна останалите пред себе си и бавно излезе пред втренчения поглед на Ники.

— Да не би нещо да те ухапа по лицето?

— Не, нищо ми няма.

Той се обърна и се понесе пред нея, пресичайки преддверието с бързи крачки и тъкмо слагаше ръка върху вратата, която водеше към Пето авеню, когато в покрития с мрамор коридор проехтя женски глас.

— Джейми? Джейми Руук, ти ли си?

Това беше една от жените в асансьора и начинът, по който Руук се поколеба, преди да се обърне към нея, подсказа на Ники да изостане и да наблюдава от разстояние.

— Тери, здравей. Къде бляя, изобщо не те видях.

Руук пристъпи към нея, двамата се прегърнаха и Ники видя как по лицето му плъзна руменина, която се сля с драскотините, които бе оставил по челото си.

— Как можа да дойдеш, без да се обадиш на редактора си? — каза жената.

— Ами, точно това смятах да направя, но ми се обадиха за една задача и реших, че ще го оставя за следващия път.

Той вдигна очи, видя, че Ники ги гледа и се извъртя така, че да застанат с гръб към нея.

— Гледай да не забравиш — каза редакторката. — Виж, и аз трябва да тръгвам, но така ми спестяваш един имейл. Другата седмица коректорите ще пратят ръкописа ти и ще ти го пусна веднага, става ли?

— Разбира се.

Те пак се прегърнаха и жената изтича навън, за да се присъедини към приятелите си, които я чакаха в едно такси до тротоара.

Когато се обърна към Ники, тя беше изчезнала. Руук огледа фойето и стомахът му се сви, когато я откри да четете табелата с наемателите на сградата.

— Значи имаш редактор тук — каза Хийт, щом той се приближи. — В сградата има много издателства, но не виждам списание „Фърст Прес“.

— А, не, те са във „Флатайрън“.

— Нито „Венити Феър“.

— Те са в „Конде Наст“. До Таймс Скуеър. — Руук я докосна по лакътя. — Няма ли да ходим в управлението?

Хийт пренебрегна подбутването.

— Защо имаш редактор тук, след като издават само книги? И книги ли пишеш?

Той поклати неопределено глава.

— Може и така да се каже.

— Тери, редакторката ти, се качи на деветия етаж, доколкото си спомням.

— Боже, Ники, трябва ли постоянно да се държиш като ченге?

— Според табелата — продължи тя и прокара пръсти по стъклото, — там са офисите на „Ардър Букс“. Какво издават там?

Зад гишето на охраната един мъж се усмихна и каза:

— Госпожо? „Ардър Букс“ са издател на любовни романи.

Ники се обърна към Руук, но него го нямаше — отново спринтираше към изхода, убеден, че има миниатюрен шанс да се измъкне.

[1] Pet — любимец (англ.) — бел.прев. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

Когато след 20 минути двамата влязоха в общия офис на управлението, Ники си помисли, че ако се съди по начина, по който всички са се струпали около телевизора, тече операция на Специалния отряд или преследване на съмнителна кола. Това обаче беше малко вероятно — докато караха насам от издателството, все щеше да чуе нещо по радиостанцията.

— Какво става? — попита тя, обръщайки се към всички в стаята. — Още на някого му е писнало от стачката и си е подпалил боклука?

— О, голяма новина — каза детектив Хайнзбърг. — Всички телевизии са пратили хеликоптери. В северния край на Инууд Парк има койот, тъкмо са го притиснали.

— Гадинката доста обикаля — отбеляза Роули, а Руук се присъедини към хората, наобиколили телевизора.

— Знаят ли дали е онзи, който е нахапал Човека койот?

Очоа се извърна към него.

— Ей, не го наричай така!

Екранът беше разделен на няколко участъка, в които от земята и въздуха се виждаше как служител на „Грижа и контрол над животните“ се готви да стреля по койота със стрелички с приспивателно. Макар че се залепяше за телевизора само когато новините бяха наистина важни, Ники усети, че е хипнотизирана от попадналото в капан животно, което надничаше от храстите над потока Спайтън Дайвил. Камерата на земята снимаше от разстояние и образът леко се гърчеше поради въздушните изкривявания и увеличението, но ъгълът не беше много по-различен от онзи, под който бе наблюдавала койота онази сутрин пред „Кафе Лало“. Макар и тревожен, за Ники Хийт онзи момент беше рядък контакт с нещо диво, с неопитомено животно, което е стигнало до града само и най-вече без да го видят, въпреки че сега животът и самото му съществуване бяха изложени пред очите на всички. Сега Ники бе тази, която се взираше в него и отлично разбираше какво вижда в очите му този път.

Койотът потрепери, когато стреличката го улучи, но веднага побягна, изчезвайки сред гъстите храсти по стръмния хълм. Репортерът каза, че иглата или е отсочила, или не се е забила. Камерата, която снимаше от въздуха, даде близък план, но напразно.

Детектив Хийт изключи телевизора с дистанционното управление и преструвайки се, че протестира, отрядът се събра за сутрешното заседание. От доказателствата, събрани в апартамента на Дерек Сноу, все още не беше изникнало нищо, което да свързва трите жертви, но в Съдебна медицина щяха да проверят пробите и отпечатъците за всеки случай. Ники докладва за срещата си със Солей Грей, както и за потвърждението, че Касиди Таун е пишеща книга със скандални разкрития, получено от един от продуцентите на „Покъсно“. Руук прочисти гърлото си и тя го изгледа по начин, който казваше „Да не си посмял!“. После отново се обърна към отряда.

— След като с Руук се срещнахме с редактора на книгата, мога да кажа, че информацията е надеждна. Той обаче твърди, че не знае каква е темата и няма ръкопис.

— Глупости — обади се Хайнзбърг.

Ники, която слушаше достатъчно грубости по улиците, за да ги търпи в офиса, се обърна към нея.

— Шарън, ти изрече онова, което всички си мислим. — После се усмихна. — Останалите обаче проявихме благоразумието просто да си го помислим.

Когато смехът затихна, Роули каза:

— Може да вземем заповед за обиск.

— Смятам да го проуча, Рейлз, но дори да попаднем на някой от по-приятелски настроените съдии, усещам, че заради Първата поправка няма да ни бъде лесно. Мисълта полицията да рови из папките на някое издателство навежда някои хора на мисли за тоталитаризъм. Неясно защо. Въпреки това ще опитам.

Роуч разказаха докъде са стигнали с Падийя. Очоа отбеляза, че въпреки очакванията им да се натъкнат само на задънени улици, защото никой не иска да говори, са открили нещо интересно.

— Никому неизвестният шофьор на камион преди е карал лимузина. Яд ме е, че ни отне толкова време да го разберем. Може би някой ден градът ще си оправи инфраструктурата и всички системи ще бъдат свързани.

— И какво ще правим ние тогава? — саркастично отбеляза Ники, предизвиквайки кикот.

— Както и да е — продължи Роули, — проверихме го и намерихме името на предишния му работодател.

— Освен това — довърши Очоа, — говорихме и с шефа му от компанията за доставки. Каза, че г-н Падийя си е наел адвокат и е подал оплакване за незаконно уволнение срещу предишния работодател. Решихме преди да отидем при ония с лимузините, да проверим адвоката. Така ще знаем какво да очакваме там.

— И знаете ли кой е адвокатът? — попита Роули. — Самият Рони Стронг.

Разнесе се общ стон, а после — леко фалшивото мото от рекламата на адвоката мошеник по телевизията. „Прецакат ли ви, не се бавете — на Рони Стронг се обадете!“

— Добра работа, Роуч — каза Ники. — Точно така, вървете при адвоката. Ако се съди по рекламите му обаче, на ваше място после бих си измила ръцете. — Докато събираше папките си, тя добави: — Ако някой от вас се върне с шина на врата, вече не ви познавам.

* * *

Когато седна пред компютъра си, там я очакваше подарък — криптиран имейл от агента на ФБР в Куонтико, с когото се беше сприятелила предишната нощ. Когато го отвори, в горната част на екрана изникна цветна снимка на тексасеца.

Скицата, изпратена от Ники, се отвори под нея и съвпаднаше почти напълно. Тя се взря в тях и се наложи да си напомни, че трябва да диша. Не беше сигурна, че реакцията ѝ се дължи на спомена за нападението, или на вълнението, че са открили кой е. При всички положения пулсът ѝ се ускори.

Краткото съобщение от агента гласеше:

„Бих желал да мога да си припиша заслугите за бързата идентификация, но така става, когато ченгетата ни изпратят точни данни. Колегите ви из цялата страна могат

да се поучат от вас, детектив Хийт. Можете да ми се отблагодарите, като го хванете.“

Ники се зачете в досието, съставено от агента. Тексасецът се наричаше Ранс Юджийн Улф.

„Мъж, бял, на 41, 183 см, 75 кг., роден и израснал в Амарило, Тексас, отгледан от баща си след изчезването на майката, когато е бил в 4-и клас. Местната полиция разследва внезапното ѝ изчезване на път към Плейнвю, за да посети роднините си с малкия, който е открит съвсем сам в мотелска стая до магистрала 27. Подозренията са снети от съпруга и случаят остана неразрешен, определен като бягство. Интересно е да се отбележи, че за две години синът/обектът е бил разпитван пет пъти, включително от психолог. Няма коментари или бележки. Бащата на обекта остава в Амарило и работи като ветеринар. Ранс му помага и получава разрешително за хирургически асистент.“

Ники си представи множеството инструменти на плота на Руук. Вдигна глава към бялата дъска, където бяха закачени снимки на перфорирания ушен канал на Касиди Таун, после продължи да чете.

„По онова време не е била направена връзка, но новата информация, получена от дет. Хийт за сондите и лепенката, с които си служи обектът, ни насочи към неразрешени случаи с осакатени животни в окръг Амарило, които съвпадат с местожителството на обекта. След постъпването си в армията два пъти е изпращан във форт «Люис», Такома и служи във военната полиция. Отпечатъците, изпратени от инсп. Хийт от нюйоркската полиция, съвпадат с тези от архива там. Данни за връзка с осакатени хора и животни от района ще бъдат изпратени

по-късно, тъй като има повече от един заподозрян, който действа по този начин.“

Ники можеше да си представи какво би правил един садист с полицейска значка и очакваше да има резултати.

„След като е освободен с почести, обектът работи като охрана в индианско казино до Олимпия, Вашингтон в продължение на една година, мести се в казино в Рино, Невада (6 мес.), след което отива в Лас Вегас (4 год.), където работи като охрана на ВИП клиенти в голямо казино. (Имената на казината и бившите му работодатели са изброени най-долу.) След това е вербуван от «Хардлайн Секюрити» в Хендерсън, Невада (вж. снимката от разрешителното по-горе). Бързо са го повишили благодарение на уменията му и вежливото отношение към знаменитостите и ВИП клиентите. ЗАБЕЛЕЖКА: Обектът е арестуван за нападение с нож след заплахата към клиент — италиански медиен магнат. След инцидента е арестуван, обвиненията са свалени поради липса на свидетели, готови да дадат показания. Нападението е извършено с нож с дръжка тип бокс, в полицейския доклад има описание, но оръжието не е открито. Веднага след този случай обектът напуска САЩ и работи на свободна практика в Европа. Липсва по-нова информация. Ще продължа да претърсвам базите данни и ще се свържа с Интерпол. Ще ви държа в течение, ако се появи нещо ново.“

Руук приключи с четенето цяла минута след нея, тъй като не беше привикнал с полицейския жаргон и съкращенията, но определено разбираше важността на документа.

— Този човек цял живот работи със знаменитости и ВИП клиенти. Някой му плаща, за да покрие нещо.

— Без значение как — допълни тя.

* * *

Хийт веднага разпечата материалите, раздаде ги на отряда и ги разпрати по обичайните места, включително спешните отделения и останалите медицински заведения, които Роуч бяха обиколили на сутринта след бягството на тексасеца. Освен това прати следователи при вече разпитаните свидетели, за да проверят дали ще го разпознаят, когато разполагат със снимка, а не просто със скица. Освен това прекара известно време пред дъската, изучавайки имената по нея. Руук изникна зад гърба ѝ и даде глас на мислите ѝ:

— Последователността на събитията в момента май не ти е приятел, а?

— Не — каза тя. — През последните 36 часа случаят клонеше в една посока, но сега тя се промени. Щом става дума за професионален убиец, вече не ни интересуват алибитата, а единствено мотивите. — Тя закачи снимката на Ранс Юджийн Улф до скицата и отстъпи от бялата дъска. — Пригответи се, и аз искам да посетя повторно някои хора.

— Например онзи младеж с кучетата, който ви е такъв запален почитател, г-це Хийт?

— Не, него със сигурност не — отвърна тя и докато излизаха, допълни с британски акцент: — Понякога ласкателствата толкова ме отегчават.

Лесно намериха любопитния съсед на Касиди Таун. Както винаги г-н Галуей беше на пост пред къщата си на 38-а улица и скърцаше със зъби, втрещен в растящата планина от боклук.

— Нали сте полицаи, не можете ли да направите нещо? — попита я той. — Тази стачка застрашава здравето и безопасността на гражданите! Защо не арестувате някого?

— Кого? — попита Руук. — Синдикатите или кмета?

— Всичките — сопна се той. — А вие може да ги придружите в дранголника, понеже сте толкова устат.

Старецът каза, че никога не е виждал мъжа на снимката, но помоли да му я оставят в случай, че той пак се появи. Когато се върнаха в колата, Руук отбеляза, че ако беше объркал адреса, Ранс Юджийн Улф щеше да направи голяма услуга на всички и Ники го сръчка в ръката.

Честър Лъдлоу също каза, че никога не го е виждал. Скрит в обичайния си ъгъл в клуб „Милмар“, той сякаш не искаше дори да докосне снимката, какво остава да я задържи, а погледът, който ѝ хвърли, беше съвсем бегъл.

— Мисля, че трябва да я погледнете по-внимателно, г-н Лъдлоу — каза Хийт.

— Знаете ли, повече ми харесваше, когато хората се обръщаха към мен с „конгресмен Лъдлоу“. Тогава рядко си позволявах да ми казват какво мога или не мога да правя.

— Или с кого да спите — обади се Руук.

Лъдлоу присви очи и тъничко му се усмихна.

— Виждам, че още скитате из Манхатън без вратовръзка.

— Може пък да обичам да ги взимам назаем. Защото си падам по миризмата.

— Нищо не ви нареждам, сър — Тя замлъкна за малко, за да му позволи да се наслади на бялата лъжа, че го уважава. — Вие сам казахте, че сте наели фирма, за да събере информация за Касиди Таун. Този човек е работел за такава фирма и бих желала да знам дали сте го виждали.

Опозореният политик въздъхна и се вгледа по-внимателно в снимката на Улф.

— Отговорът ми е същият.

— Някога чували ли сте името Ранс Улф?

— Не.

— Може да е използвал друго име — предположи тя. — Говори с тексаски акцент, тихо и спокойно.

— Не.

Ники взе снимката, която ѝ подаваше.

— Фирма на име „Хардлайн Секюрити“ ли наехте за проучването?

Той се усмихна.

— При цялото ми уважение, следователю, не ми звучи достатъчно скъпа, за да е сред фирмите, които бих наел.

* * *

Минаваше пладне и Руук каза, че за обяд ще черпи той и я отведе в „Е.А.Т.“ на ъгъла на 80-а и „Мадисън“. След като си поръча спаначена салата, а той — сандвич с кюфтета, Ники каза:

— Значи все още не искаш да говорим за това?

Той се направи на невинен.

— За кое?

— „За кое, за кое“ — присмя му се тя и когато ѝ донесоха чая с лед, замислено разви сламката. — Стига де, с мен говориш. Можеш да ми се довериш.

— Ще ти кажа... че тази маса се клати — Руук взе пакетче захар и се наведе под плота. След няколко секунди се надигна и провери дали има подобрение. — Така по-добре ли е?

— Сега разбирам защо тази сутрин толкова се колебаеше дали да дойдеш с мен в издателството — Той сви рамене, така че тя настоя. — Хайде де, обещавам да не те съдя строго. Наистина ли се опитваш да пробиеш като писател на любовни романи?

— Да се опитвам да пробия ли? — Той наведе глава на една страна и се ухили. — Да се опитвам? Мадам, аз съм пробил и още как.

— Добре... как си пробил? Никога не съм попадала на твои книги. Търсила съм името ти в Гугъл.

— Срамота — каза той. — Добре, ето какво. Писателите, които публикуват в списания, често допълват доходите си. Някои преподават, други обират банки, трети творят тук и там като писатели в сянка. Аз правя именно това.

— В „Ардър Букс“?

— Да.

— Пишеш арлекинки?!

— Романтична литература, ако обичаш. Може да се каже, че си докарвам доста прилични пари.

— Донякъде познавам „романтичната литература“. Какъв псевдоним използваш? Рекс Монийт, Виктор Блесинг? — Тя замълча и го посочи с пръст. — Да не си Андре Фалкън?!

Руук се наведе напред и ѝ направи знак да се приближи. След като огледа околните маси, той прошепна:

— Виктория Сейнт Клеър.

Ники изквича от смях, привличайки всички погледи в заведението.

— Олеле боже! Ти си Виктория Сейнт Клеър?!!

Той наведе глава.

— Радвам се, че не ме съдиш строго.

— Ти? Виктория Сейнт Клеър?

— Изобщо не ме съдиш, закара ме направо на ешафода.

— Руук, стига, това е сериозно! Чела съм Виктория Сейнт Клеър.

Няма от какво да се срамуваш. — Ники се изсмя, но сложи ръка пред устата си и се спря. — Извинявай, извинявай. Просто се сетих как онзи ден каза, че всеки си имал таен живот. Но ти... ти пишеш за най-добрите списания, отразяваш войни, имаш две награди „Пулицър“... точно ти да си Виктория Сейнт Клеър? Толкова е... не знам, повече от тайно.

Руук огледа вторачените лица наоколо и каза:

— Вече не е.

* * *

Роуч влязоха в кантората на Рони Стронг, която се намираше на един етаж под Отдела по моторно-превозни средства на Хералд Скуеър и им се стори, че влизат в чакалнята на някой ортопед. Някаква жена, чиито две ръце бяха гипсирани така, че се виждаха само върховете на пръстите ѝ, диктуваше инструкции на един тийнейджър, вероятно синът ѝ, който ѝ помагаше да попълни първоначална декларация. Мъж в инвалидна количка без видими наранявания също попълваше документи. Един напет строителен работник, който седеше на стол, обграден с торби, пълни с касови бележки и други бумажки, им хвърли остър поглед и каза:

— Няма го, пичове.

Рецепционистката беше много приятна жена с консервативен костюм и халка на долната устна.

— Господа, прецакал ли ви е някой?

Очоа се извърна, за да прикрие смеха си и измърмори на Роули:

— Не съм достатъчно интересен, за да се опита някой.

Роули запази спокойствие и помоли за среща с г-н Стронг.

Рецепционистката каза, че го няма, защото снима реклами и че им препоръчва да дойдат утре. Роули показа значката си и взе адреса

на студиото.

Роуч не бяха особено изненадани да научат, че адвокат Рони Стронг не е в кантората си. Колегите му често се шегуваха, че Рони Стронг може да е успял да получи разрешително да практикува, но появи ли се камера, напълно забравя за това. Сградата, която използваше за снимки, беше изпъстрен с графити тухлен склад в съседство с дистрибуторски център за китайски стоки. Намираше се между старата корабостроителница и моста „Уилиамсбърг“, така че не можеше да се нарече холивудско студио, но и Рони Стронг не можеше да се нарече адвокат.

Никой не се опита да спре Роули и Очоа, така че те влязоха направо. Приемната беше празна и миришеше на кафе — и на цигарения дим, пропил лекъосания тапет с таитянски мотиви. Роули извика „Ехо?“ и когато никой не отговори, двамата тръгнаха по късия коридор, следвайки песничката, която отрядът бе тананикал същата сутрин. „Прецакат ли ви, не се бавете — на Рони Стронг се обадете!“

Вратата към сцената бе широко отворена. Явно тук чистотата на звука не беше на почит. Щом влязоха, двамата следователи бързо отстъпиха една крачка. Студиото беше толкова малко, че се уплашиха да не влязат в кадър.

Декорът представляваше взета под наем моторна лодка, покачена върху фургон, а облеклото на двата едрогърди модела подсказваше, че са станали жертва на някаква катастрофа. Ръката на едната беше гипсирана, а другата се подпираше на патерици, макар че нямаше бинтовани крайници. Може би така пестяха от бюджета, но най-вероятно целта беше да се виждат краката ѝ.

— Хайде още веднъж — каза един мъж с хавайска риза, дъвчейки незапалената си пура, а Роули прошепна на Очоа:

— Той сигурно е собственикът, връзва се с тапета.

— Светът е несправедлив, партньоре — отвърна Очоа.

— Какво има този път?

— Когато Ники Хийт трябва да отиде в телевизионно студио, преддверието е цялото от стъкла и розов мрамор, а в ресторанта сервират топли и студени предястия. Какво се падна на нас?

— Знаете ли какво, детектив Очоа? Мисля си, че сме прецакани.

— Иии... снимаме! — извика режисьорът и за по-сигурно добави: — Старт!

Двете актриси посегнаха към една кутия за стръв и извадиха шепа пари. Това, че гипсираната с лекота използва ръката си, явно не притесняваше никого. Тя се усмихна и каза:

— Справедливостта не идва случайно.

Тогава другата вдигна плячката си и изкрещя:

— Прецакат ли ви, не се бавете — на Рони Стронг се обадете!

В този момент Рони Стронг, който приличаше на гигантска круша с перука на темето, изскочи от люка между тях и каза:

— Вика ли ме някой?

Момчетата го прегърнаха, залепиха по една целувка на бузите му, а песента продължи.

— „Прецакат ли ви, не се бавете — на Рони Стронг се обадете! Прецакат ли ви, не се бавете — на Рони Стронг се обадете!“

— И това е — каза режисьорът. След което добави: — Стоп!

Не беше нужно Роуч да привличат вниманието на адвоката. Рони Стронг ги забеляза по време на снимките и когато излъчеха рекламата, и двамата следователи щяха да знаят, че гледа право към тях. Такива бяха малките удоволствия в тази професия.

Когато момчетата отидоха да си сложат сестрински униформи, Рони Стронг им направи знак да се приближат до лодката.

— Да ви помогна ли да слезете? — попита Очоа.

— Не, и следващите снимки са в лодката — отвърна той. — Става дума за медицински сестри, но какво пък, наел съм декора за цял ден. Вие сте ченгета, нали?

Роуч показаха картите си и адвокатът седна на планшира, по-близо до Роули, който не можеше да откъсне очи от оранжевата следа от грим, която обточваше яката му. Накрая се съсредоточи върху перуката, която се беше поизкривила от потта и лепенката започваше да се вижда.

— Някога постраждали ли сте по време на работа, момчета? Да сте оглушавали на стрелбището, да речем? Аз мога да помогна.

— Благодарим ви, но идваме да поговорим за един от клиентите ви, г-н Стронг — каза Очоа. — Естебан Падийя.

— Падийя? Да, разбира се, какво искате да знаете? Вчера го видях, няма да свали обвиненията.

Очоа се опита да не търси очите на Роули, но забеляза, че партньорът му се обръща, за да прикрие кикота си.

— Естебан Падийя е мъртъв, г-н Стронг. Бил е убит преди няколко дни.

— Не е било злополука, нали? Или е работил с опасни машини?

— Знам, че имате много клиенти, г-н Стронг — прояви разбиране Роули.

— И още как — каза адвокатът. — При това с всичките се занимавам лично.

— Убеден съм — продължи Роули, — но нека опресня паметта ви. Естебан Падийя е бил шофьор на лимузина, уволнен миналата пролет. Дошъл е при вас, за да подаде оплакване.

— Вярно, вярно, и ги обвинихме в неправомерно уволнение — Рони Стронг почука с пръст по слепоочието си. — Всичко е тук. Накрая винаги си го припомням.

— Можете ли да ни кажете какви бяха основанията за обвинението? — попита Очоа.

— Разбира се, един момент. Така, спомних си. Естебан Падийя. Добро момче от испанската част на Харлем, изкарва си парите по честния начин като шофьор на лимузини, години наред. Какво ли не беше карал — обикновени коли, лимузини, хамъри. Страхотни са, нали, момчета? Както и да е, след осем години вярна служба ония плъхове просто го уволнили без причина. Попитах го дали е имало нещо, независимо какво — може пък да е крал, да е чукал клиентите, да е показал среден пръст на шефа. Нищо. Осем години и бум, край. Казах му, че са го прецаkali, че може да съди, да ги обере до шушка и цял живот да не се тревожи за нищо.

— Какво стана с делото? — попита Очоа.

Стронг повдигна рамене.

— Доникъде не стигна.

— Защо? — попита Роули. — Решихте, че не можете да спечелите ли?

— О, можех. Бяхме готови да им видим сметката, но внезапно Падийя дойде и каза „Откажи се, Рони, зарязваме всичко“.

Роуч се спогледаха, а Очоа кимна на партньора си и му даде знак, че може да зададе въпроса. Роули попита:

— Когато ви каза да зарежете делото, каза ли ви защо?

— Не.

— Стори ли ви се нервен, възбуден или уплашен?

— Не. Странно е, но не го бях виждал толкова спокоен. Всъщност, видя ми се щастлив.

* * *

Посещението на Роуч в „Ролинг Сървис Лимузийн Къмпъни“ не беше нито толкова забавно, нито толкова сърдечно, колкото това при Рони Стронг. Обстановката обаче беше не по-малко изисквана.

Проправиха си път между редиците черни коли в огромния склад, където ги чистеха и лъскаха, и накрая откриха офиса на управителя — мърлява стъклена кабинка, сбутана в дъното до една тоалетна с мръсна врата, чиято табелка „Заето“ спокойно можеше да се замени с „Опикано“, ако се съдеше по миризмата.

Управителят ги накара да чакат, докато разговаряше с недоволен клиент, когото зарязали на тротоара пред „Линкън Сентър“ по време на събитие през Седмицата на модата и който искаше да му върнат парите.

— Какво да ви кажа? — каза управителят, без да бърза, втренчен право в двамата следователи. — Станало е преди няколко седмици, а вие се обаждате чак сега. Попитах шофьора и той каза, че не сте били там. На него ли да вярвам, или на вас? Ако всички действат така, няма да имам пари да си върша работата.

Десет минути по-късно тиранинът приключи разговора и затвори.

— Клиенти — обобщи той.

Роули не можа да устои на изкушението.

— На кого ли са му притрябвали?

— Съгласен съм — каза човечето без капка ирония. — Страхотна досада. Какво искате?

— Искаме да ви зададем няколко въпроса за един бивш ваш шофьор, Естебан Падийя.

Пред очите на Очоа лицето на управителя се стегна.

— Падийя вече не работи тук, нямам какво да кажа.

— Бил е уволнен, нали?

Роуч смятаха да се възползват от своите десет минути, и то както трябва.

— Не мога да обсъждам проблеми с персонала.

— Направихте го току-що, по телефона — каза Роули. — Помогнете и на нас. Защо го уволнихте?

— Това е поверително. Дори не си спомням.

— Чакайте малко — каза Очоа. — Обърках се. Поверително ли е, или не си спомняте? Искам да съм сигурен, когато отида в Комисията по такситата и лимузините, за да ви прегледат разрешителното.

Управителят изправи гръб в стола си, преценявайки ситуацията. Накрая каза:

— Естебан Падийя беше освободен поради неподчинение с клиенти. Просто направихме някои промени.

— След осем години внезапно се е превърнал в проблем? Не ви вярвам — каза Очоа. — А вие, детектив Роули?

— Ни най-малко, партньоре.

Следователите знаеха, че най-добрият начин да накарат една лъжа да се срина под собствената си тежест, е като се съсредоточат върху фактите. Ники Хийт казваше, че това е първа подточка на Правило 1: Последователността на събитията е твой приятел. Ако надушваш лъжи, искай подробности.

— Виждате ли, сър, в момента разследваме убийство, а вие току-що ни съобщихте, че един от клиентите ви може да е имал зъб на убития шофьор. Звучи ми като причина да ви попитаме кои са клиентите, които са се оплакали от г-н Падийя — каза Роули, скръсти ръце и зачака.

— Не помня.

— Разбирам — каза той. — Дали ще си спомните, ако си помислите малко?

— Вероятно не. Доста време мина.

Очоа реши, че е време за още факти.

— Ето какво ще помогне според мен — а знам, че искате да ни услужите. Водите архив на поръчките, нали? Все пак е задължително. Виждам, че папката за тази, за която ви се оплакаха, в момента е на бюрото ви. Ще ви помолим да ни предадете манифестите за всички поръчки, поети от Естебан Падийя преди уволнението му. Например за четири месеца назад. Как ви звучи това в сравнение с една проверка от КТЛ?

Два часа по-късно Роули, Очоа, Хийт и Руук седнаха на бюрата си и се заровиха в манифестите за поръчките на Естебан Падийя през четирите месеца преди уволнението му.

Заниманието им беше малко по-вълнуващо от това да преглеждат лентите от пишещата машина на Касиди Таун, но именно черната, досадна работа на бюро винаги ги отвеждаше до фактите. Макар че не знаеха точно какви факти търсят, целта беше да намерят нещо... някого... който има връзка със случая.

Очоа тъкмо си наливаше поредната чаша кафе и въртеше глава, за да отпусне схванатите си мускули, когато Роули каза:

— Открих нещо.

— Какво, Рейлз? — попита Хийт.

— Откарал е един клиент от дома на човек, с когото сме говорили.

Роули взе един лист от папката и тръгна към центъра на стаята. Щом останалите се събраха пред него, вдигна страницата под брадичката си, за да видят името.

ТРИНАДЕСЕТ

На стадиона „Янки“ в Ню Йорк, в ден, когато отборите почиваха, двама треньори стояха зад Тоби Милз и го наблюдаваха как бавно замахва с бейзболна бухалка. Това беше рядкост — питчърите в Американската лига рядко хващат батата. Единствените изключения са вътрешните състезания като Сериите на Събуей и, разбира се, Световните серии, които се играеха в съпернически си паркове. „Бомърс“ бяха на път да забият още едно знаменце, превземайки парк на Националната лига и беше време най-добрият им питчър да се прояви с бухалката. Докато той описваше бавни, леки дъги, треньорите го наблюдаваха, но не за да преценят как се справя. Искаха да видят как теглото се разпределя върху краката му след травмата. Интересуваше ги само дали е здрав, дали е готов.

Още два чифта очи не изпускаха Тоби Милз — тези на Хийт и Руук, които стояха на първия ред на стадиона.

— За питчър има страшен замах — отбеляза Ники, без да сваля поглед от него, а Руук отвърна:

— От къде разбираш? Ако удари топката, добре, мога да кажа „Да, добър удар!“, но така... за мен това е пантомима. Или боксиране без партньор. Ти как разбираш?

Този път Ники се обърна към него.

— Руук, не си ли играл бейзбол като малък? — Той й се усмихна, сякаш беше напушен и тя каза: — Ходил ли си на мач?

— Стига де, отгледан съм от звезда от Бродуей. Аз ли съм виновен, че вместо да гледам бейзбол, гледах театър? Това прави ли ме по-незначителен?

— Не. Прави те писател на любовни романи.

— Благодаря. Много съм ти задължен, че не ме занасяш.

— О, ако си мислиш, че ще те оставя на мира, значи живееш в измислен свят. Който се върти около памукова плантация от началото на миналия век, г-це Сейнт Клеър.

— Мислех, че с вас сме се разбрали — разнесе се глас зад тях.

Хийт и Руук се обърнаха и видяха Джес Риптън, който се носеше по стъпалата. Мениджърът на Тоби все още беше на десет реда зад тях, но не спираше да лае, създавайки впечатлението, че е съвсем наблизо.

— Не се ли разбрахме, че ще се свържете с мен, вместо да устройвате засади на клиента ми?

Той приближаваше, но Руук все пак успя да измърмори на Ники:

— Сега виждаш ли защо никога не ходя на мачове?

— Добър ден, г-н Риптън — поздравяи Хийт, стараяйки се да звучи приветливо. — Решихме, че няма смисъл да ви притесняваме, просто имаме един-два въпроса към Тоби.

— Изключено. — Риптън спря до парапета и те се обърнаха с лице към него. Леко задъхан от усилието, той беше праметнал сакото си върху едната си ръка. — Никой няма да го занимава. Днес за пръв път стъпва на тревата от контузията насам.

— Знаете ли — каза Руук, — за питчър има страшен замах.

— Много добре знам какво има — сръза го Стената и разпери ръце, за да им отреже пътя към Тоби, оправдавайки името си. — Говорете с мен и ще разберем кога да го видите.

Ники сложи ръка на бедрото си — жест, който умишлено разтваряше сакото ѝ и излагаше на показ значката на кръста ѝ.

— Г-н Риптън, този разговор не го ли водихме вече? Не съм от някой спортен канал, не прося трохи. Разследвам убийство и имам въпрос към Тоби Милз.

— Който — каза Стената, — се опитва да се върне на терена след травма, която се отрази на увереността му. Вие виждате страхотен замах — е, нека ви кажа какво виждам аз. Едно хлапе, което може би ще трябва да участва в първия мач от Световните серии и ще се посере от страх, защото се бои, че не е в идеална форма. Толкова е нервен, че преди един час отложих среща за спонсорство с Дисни Уърлд. Не се опитвам да ви преча, детектив Хийт, но ще ви помоля да проявите малко разбиране.

Руук не можа да устои.

— Еха. Отпратили сте Мики и Мيني?

Тогавя Тоби Милз подвижна от терена:

— Всичко наред ли е, Джес?

Мениджърът му показа зъбите си, помахя му и изрева:

— Няма нищо, Тоуб! Мисля, че са заложили пари!

Той се засмя, Милз замислено кимна и отново се съсредоточи върху бухалката. Риптът отново се обърна към Хийт и усмивката му се стопи.

— Виждате ли какво става? Защо просто не ми кажете какво ви интересува?

— Да не би най-накрая да сте решили, че ще поемате функциите на негов адвокат? — Ники леко преигра, влагайки достатъчно тежест, за да се опита да сложи мениджъра на мястото му. — Казахте, че сте завършили право. Криминално ли?

— Всъщност не, преди да открия своя фирма бях адвокат в „Ливайн и Айзък“, специалността им е пиар. Накрая ми писна да отървавам хора като Уорън Рътланд и Систа Страйф отново и отново, за абсурдно малък хонорар.

Ники си спомни за Систа Страйф — рапърката, станала актриса, която преди полет постоянно забравяше, че носи заредено оръжие в ръчния си багаж и която бе станала известна с това, че един от работниците по турнетата ѝ я обвини в сексуален побой, но прие да се откаже от делото в замяна на осемцифрено обезщетение.

— Внезапно изпитах уважение към вас, Джес. Оправяли сте се със Систа Страйф?

— Никой не можеше да се справи със Систа Страйф. Само с бъркотиите, които оставяше след себе си. — Той смекчи тона, макар и съвсем леко. — Какво да направя, за да може и двамата да останем доволни, следователю?

— Разследваме убийството на бивш шофьор на лимузина и се натъкнахме на името на Тоби Милз.

Почивката свърши. Ники току-що беше успяла да натисне рестарт бутона на Стената и почти чуваше ръмженето на моторите, докато щитът се вдигаше отново.

— Ей, ей, почакайте. Първо дойдохте за Касиди Таун, а сега за някакъв мъртъв шофьор? Какво става тука? Да не би това да е някаква вендета срещу Тоби Милз?

Хийт поклати глава.

— Просто проследихме нова улика.

— На мен ми прилича на тормоз.

Ники отговори на натиска с натиск.

— Убитият е бил уволнен заради кавга с клиент. Проверихме и се оказа, че Тоби Милз е бил сред онези, които е возил.

— Шегувате се, нали? Намираме се в Ню Йорк, щата Ню Йорк, и то в Манхатън. Наистина ли се опитвате да установите връзка между шофьор на лимузина и знаменитост? Сякаш в това има нещо странно? И защо се хванахте точно за моя човек? Кой още е в списъка? С Марта Стюарт ще говорите ли? С Тръмп? С Ей Род? Ами с Риджис? Чувал съм, че и тях ги карали с лимузина.

— Интересува ни само Тоби Милз.

— Ъ-хъ — Джес Риптън поклати невярващо глава. — Разбирам. Какво правите, детектив Хийт, да не би се опитвате да си направите още малко реклама, като приписвате всяко престъпление, което не успеете да разрешите, на моя човек?

Нямаше смисъл да се кара с този мъж. Колкото и да ѝ се щеше да му върне, Ники реши да не се отклонява от темата, като се хване на примамката му. „Понякога е кофти да си професионалист“, помисли си тя, но каза:

— Ето какво правя. Работата ми е да залавям убийци, също както вашата е да защитавате „вашия човек“. Не знам защо, но тази седмица се натъкваме на името на Тоби Милз във връзка с две убийства. На мен това ми е любопитно. И на ваше място... бих се чувствала по същия начин.

Джес Риптън се замисли и се обърна се към игрището, където Тоби лежеше на тревата, а треньорът разтриваше крака му. Когато отново погледна към Хийт, тя каза:

— Точно така. Независимо, че е вашият човек, никога не вреди да държите очите си отворени, нали, г-н Риптън?

Тя му се усмихна и си тръгна, като го остави да помисли върху чутото.

* * *

Когато с Руук се върнаха в управлението, детектив Хайнзбърг дойде до бюрото на Ники, още преди тя да успее да си остави чантата.

— Получихме отговор от МГЗ на въпросите ти за тексасаца.

Тя подаде една разпечатка на Ники, а Руук се приближи, за да надникне над рамото ѝ.

— МГЗ? — повтори той. — Магарета, гарги и... какво, зебри?

— Митническа и гранична защита — каза Ники, обмисляйки прочетеното. — Реших, че ако нашият общ познат Ранс Юджийн Улф е напуснал страната, за да работи като охранител в Европа, ще има някакви следи от завръщането му в САЩ... стига да е влязъл законно и със собствения си паспорт.

— След 11 септември няма друг начин, нали?

— Невинаги — отвърна Ники. — Хората намират начин, но това прасенце се е прибрало в кочината. На 22 февруари миналата година е кацнал на „Джей Еф Кей“ от Лондон с полет на „Върджин“. Ако ти хрумне нещо остроумно, замълчи.

— Нищо не съм казал.

— Не, но си прочисти гърлото и съм сигурна, че е по-добре за всички, че те засякох. — Тя върна листа на Хайнзбърг. — Благодаря, Шарън. Имам нова задача за теб — направи ми списък с клиентите на Текс, преди да замине за Европа.

Другата следователка махна капачката на химикалката със зъби и надраска нещо на гърба на разпечатката от митницата.

— Името на работодателя му ли имаш предвид? Него го имаме, „Хардлайн Секюрити“ от Вегас, нали така?

— Да, но искам да проучиш. Сприятели се с някого там и разбери кого конкретно е охранявал. В досието от ФБР пишеше, че е бил в добри отношения с клиентите — искам да разбера кои са те. Ако е работил и на свободна практика, намери ми всичко възможно.

— Да търся ли нещо конкретно? — попита Хайнзбърг.

— Да, запиши си — тя я изчака да приготви химикалката и каза: — Нещо полезно.

— Ясно.

Хайнзбърг се разсмя и отиде да се обади в Невада.

Ники взе един маркер и добави датата на завръщането на тексасеца върху графиката с последователността на събитията. Щом приключи, отстъпи крачка назад и огледа колажа от дати, часове, снимки на жертви и важни събития, свързани с трите убийства. Руук я наблюдаваше от разстояние. Познаваше я и докато я придружаваше по време на разследването на случая Матю Стар, беше разбрал, че Ники

изпълнява важен ритуал — потискаше шума и се взираше в отделните елементи, за да види дали връзката не е някъде там... на дъската, в очакване да бъде открита. Спомни си любимия неин цитат, който беше използвал в статията си за нея. „Една слаба нишка стига, за да се разпадне случаят, но една-единствена миниатюрна нишка е достатъчна, за да го разплете.“ Докато я наблюдаваше в гръб, се сети за други думи — те обаче бяха на Ървинг Бърлин:

Тя нажежи въздуха с едно поклащане на ханша.

Наслаждаваше се и на гледката, и на песента, която звучеше в главата му, когато тя се обърна, сякаш беше усетила какво прави. Не беше за вярване. Може би си беше прочистил гърлото.

* * *

Телефонът на бюрото на Ники иззвъня и когато тя вдигна, отсреща я очакваше Джес Риптън — много по-любезен и внимателен от онзи, с когото бе кръстосала меч на стадиона преди няколко часа.

— Обажда се Джес Риптън, как сте?

— Малко съм заета — каза тя. — Боря престъпността, нали знаете. И търся поредната възможност да си направя реклама.

— Това беше удар под кръста, за който се извинявам. Сериозно говоря. А и помислете — предвид професията ми, нима има шанс да възприема публичността като нещо лошо?

— Не, предполагам, че няма — отвърна тя и зачака. Той се беше обадил пръв и Ники беше любопитна защо. Мъжете като Джес Риптън нищо не правеха просто ей така.

— Исках да ви кажа, че говорих с Тоби за шофьора, който ви интересуваше.

Ники поклати глава, удивена от манталитета му. Докато работеше из по-заможните части на Горен Ийст Сайд през годините, често бе ставала свидетел на това — цели свити от лакеи и изолатори, които смятат, че като говорят от името на човека, когото иска да разпита, ѝ спестяват нуждата сама да зададе въпросите си.

— Исках да ви съобщя, че Тоуб не си спомня да се е карал с някой шофьор и аз му вярвам.

— Брей — каза тя. — Какво повече ми е нужно тогава?

— Добре, добре, разбирам ви. Ще искате сама да разговаряте с него, наясно съм. Както ви казах днес, ще уредим кога да стане. В момента обаче се опитвам да не се държа като гадняр. Не ми е лесно, в случай, че не сте забелязали.

— Засега се справяте.

Тя импровизираше, стараяйки се да не вдигне отново Стената.

— Опитвам се да ви осигуря каквото ви трябва и в същото време да позволя на моя човек да диша спокойно, за да се стегне за завръщането си на терена.

— Да, разбирам, но имате право, Джес — искам самата аз да говоря с него.

— Разбира се, и ако сте склонна да изчакате един-два дни, ще ви бъде много задължен.

— И какво ще спечеля от това? Корицата на списание „Тайм“, брой „Личност на годината“?

— Уреждал съм подобни услуги за по-малко достойни хора. — Той замлъкна и после продължи, звучейки почти като човешко същество: — Вижте, все за последните ви думи си мисля, откакто си тръгнахте от стадиона. Че трябва да си отворям очите за Тоби. — И тук опитът я беше научил да се възползва от мълчанието. Хийт го изчака и той продължи: — Не се тревожа за него. Като ми каже, че не е имал проблеми с шофьорите, дори не се замислям. Той умее да се разбира с обикновените хора. Шофьори, сервитьори, прислугата у дома — всички го обичат. Не се съмнявайте в него. Държи се добре с персонала, оставя големи бакшиши, прави им подаръци. Не бих описал Тоби Милз като човек, който създава неприятности.

— А разбитата врата на Касиди Таун как се вписва в този образ?

— Вижте, това го обсъдихме. Избухнал е, бил е в режим „лъв, който защитава малките си“. Всъщност точно за това се обаждам.

„Ето я“, помисли си Ники. Сметаната в центъра на бисквитката „Орео“, предложена от всеки, който се обаждаше с миротворческа мисия. Винаги ставаше така, без пропуск.

— Той искаше да ви питам докъде сте стигнали с преследвача.

Въпросът, както й прозрачният претекст за обаждането, я подразниха, но Ники всъщност разбираше Тоби Милз. Хлапето от Броукън Ероу, Оклахома, макар и милионер, беше баща, а някой тормозеше семейството му.

— Възложила съм случая на един колега, а по издирването работим с още две управления. Кажете на клиента си, че открием ли нещо, ще му съобщим.

— Благодаря ви — каза той и тъй като беше предал съобщението си, бързо приключи разговора.

* * *

Руук стоеше в стаята за наблюдения на Разпити-2 с две чаши в ръце. Едната димеше, а кондензираната пара по ледената повърхност на другата се стичаше по пръстите му. Той надникна през едностранното стъкло към Роули и Очоа, които бяха присвоили малката маса и ровеха в някакви хартии. Остави студената чаша, за да отвори вратата, увери се, че е усмихнат и влезе при тях.

— Здравсти, Роуч.

Двамата следователи не вдигнаха очи от сметките за телефон, пръснати пред тях, нито отговориха нещо. Вместо това Роули каза на партньора си:

— Виж на кого вече му позволяват да се мотае из сградата без надзор.

Очоа хвърли поглед към посетителя.

— Даже нашийник няма, на какво прилича това?

— Е — каза Роули, — явно вече е изял достатъчно бой с вестник и не пикае по коридорите.

— Това беше забавно — изкиска се Очоа. — Бой с вестник. Хитро.

Роули вдигна очи от масата.

— Хитро ли?

— Стига, Рейлз, нали е журналист. Бой с вестник!

Руук се засмя, което прозвуча малко пресилено, защото си беше такава.

— Боже, това Разпити-2 ли е, или случайно съм се озовал наред с епизод на „Женени с деца“?

Роуч отново заровиха носове в разпечатките.

— Какво искаш, Руук? — попита Очоа.

— Чух, че сте затънали в бумащина и реших да ви донеса нещо за освежаване. — Той постави по една чаша до всеки от тях. — За теб кафе със сметана и лешници, и подсладен чай за детектив Роули.

Той забеляза погледа на Роули към Очоа — беше леко презрителен, като отношението, което усещаше от тях от завръщането си насам. След като разсеяно му благодариха и продължиха да четат, той едва не си тръгна. Вместо това обаче реши да седне.

— Имате ли нужда от помощ? Мога да дежуря вместо един от вас.

Роули се засмя.

— Ей, журналистът каза, че щял да дежури, това също е хитро.

Очоа го изгледа безизразно.

— Не схващам.

— Остави, остави — Роули се обърна в стола си и се нацупи.

Очоа се наслади на момента и засърба кафето си, което все още беше твърдо горещо, за да го пие нормално. Остави чашата си и потърка очи с opakото на двете си ръце. Преглеждането на телефонни разпечатки беше типичната черна работа за един следовател. Естебан Падийя обаче имаше повече от един телефон и беше провел повече разговори, отколкото можеше да се очаква от един шофьор на камион. Затова тази задача, особено след като бяха прегледали всички поръчки от компанията за лимузини, им докарваше страхотно главоболие. Затова се бяха преместили в стаята за разпити — не просто защото беше просторна, а заради тишината. А сега им се беше натресъл Руук.

— Добре, хайде да ни кажеш какви са тия работи. Носиш ни кафе, поздравяваш ни, предлагаш да помогнеш...

— Добре — каза Руук и изчака Роули да му обърне внимание. — Аз просто... наречете го маслинова клонка. — Когато никой не му отговори, той продължи. — Вижте, и вие, и аз сме наясно, че между нас има някакво напрежение още от момента, в който ви видях в кухнята на Касиди Таун. Прав ли съм?

Очоа отново взе чашата си.

— Ей, нали си вършим работата? Стига да напредваме, аз нямам проблеми.

Той опита кафето и отпи голяма глътка.

— Стига, де. Нещо не е наред и аз искам да се разберем. Не съм чак толкова загубен, знам какво се е променило. Причината е в

статията ми. Не ви приписах достатъчно заслуги, нали?

Те не отговориха и точно тогава той си даде сметка, че в момента се намира в стая за разпити с двама следователи и се опитва да ги накара да проговорят. Голяма ирония.

Руук реши да изиграе коза си.

— Няма да мръдна от тук, докато не ми кажете.

Те се спогледаха, но отново проговори Очоа.

— Добре, щом питаш — така е. Но въпросът не е в заслугите. Просто ние сме екип. Виждаш си ни как работим. Не става въпрос да ни споменаваш повече или да ни изкараш герои, това не ни е нужно. Обаче защо не написа статията така, че да излезе, че работим всички заедно? Това е.

Руук кимна.

— Така си и мислех. Не беше умишлено, уверявам ви и ако можех да я напиша отново, бих променил това. Съжалявам, момчета.

Очоа го огледа.

— На мен повече не ми трябва. — Той му подаде ръка и след като се здрависаха, се обърна към партньора си.

— Рейлз?

Другият изглеждаше по-колеблив, но накрая каза „Бива“ и също разтърси ръката на писателя.

— Хубаво — каза Руук. — Офертата ми обаче си остава. Как мога да ви помогна?

Очоа му направи знак да придърпа стола си.

— В момента преглеждаме разпечатките на Падийя. Търсим обаядания, които не са до приятелите, семейството, шефа му и така нататък.

— Опитвате се да забележите разминавания.

— Да. Или повторения, които могат да ни насочат към нещо. — Очоа подаде една разпечатка на Руук и постави розовия лист с номерата на близките на Падийя на масата между тях. — Ако видиш номер, който не е на розовия лист, отбележи го с маркера, ясно?

— Ясно.

Руук започна да преглежда списъка, но усети, че Рейлз го наблюдава и вдигна глава.

— Трябва да ти го кажа, Руук. Има още нещо, което ме тормози и ако не ти кажа, няма да престане да ме яде.

Руук видя сериозното му изражение и остави листа.

— Разбира се, слушам те, не крий нищо. Какво искаш да ми кажеш?

Роули отвърна:

— Подсладен чай.

— Помогни ми малко — обърка се Руук. — Не го ли обичаш?

— Остави проклетия чай. Не харесвам този прякор. Подсладен чай. Ти си го използвал в статията и сега всички ми викат така.

Очоа каза:

— Не съм забелязал.

— Защо да забележиш, нали не си на мое място.

— Отново се извинявам — каза Руук. — Така по-добре ли е?

Роули повдигна рамене.

— Да. След като ти го казах, да.

— Кой те нарича така? — настоя партньорът му.

Роули се размърда неловко на мястото си.

— Много хора. Един писарушка, един от униформените. Все едно колко са, не ми харесва.

— Може ли да кажа нещо като твой приятел и партньор? Недей да се взимаш толкова на сериозно. — Секунда след като се върнаха към работата си, той натъртено добави: — Подсладен чай.

Продължиха в мълчание и две минути по-късно, изучавайки втората си разпечатка, Руук помоли Очоа за маркера.

— Намери ли нещо?

— Да. — Докато вземаше маркера, изражението му се смени. — Дявол да го вземе!

— Какво? — попитаха Роуч.

Руук подчерта телефонния номер и вдигна листа към тях.

— Това е номерът на Касиди Таун.

* * *

Половин час по-късно детектив Хийт се надвеси над редицата подчертани разпечатки, които Роуч бяха наредили върху бюрото й един до друг, в хронологическа последователност.

— Какво намерихте?

— Всъщност две неща — започна Роули. — Първо връзката, която търсехме между Падийя и Касиди Таун. Не е просто едно обаждане, а редовни разговори с нея.

Очоа посочи към множеството подчертани полета на първите страници от лявата страна на бюрото.

— Ето ги първите обаждания, през зимата и в началото на пролетта, веднъж или два пъти седмично. Отговарят на датите, когато той е карал лимузината. Това сочи, че сигурно е бил един от информаторите ѝ.

— Знаете ли какво си мисля? — каза Руук. — Обзалагам се, че ако засечете датите и проверите кого е карал Падийя същата вечер, ще намерите нещо за него в колонката ѝ от следващата сутрин. Стига информацията му да е била достойна за новините.

— За новините? — повтори Хийт.

— Добре де, за клюкарските хроники.

Тя кимна.

— Така или иначе, съгласна съм с теб. Какво друго намерихте?

— Става още по-интересно — продължи Роули. — Тук обажданията секват. — Той посочи разпечатката за май. — Познай кога.

— Когато Падийя е бил уволнен от компанията — каза тя.

— Именно. Цяла поредица обаждания непосредствено след това — ще трябва да налучкваме за какво е ставало дума, — а после нищо в продължение на почти месец.

— След което започват отново, ето — Очоа застана от дясната страна на Ники и ѝ посочи новите обаждания с жълтата капачка на маркера. — Обаждания, много обаждания, най-неочаквано, в средата на юни. Преди четири месеца.

— Знаем ли дали тогава е карал лимузина в друга компания? — попита Хийт.

— Това го проверихме — каза Роули. — Започнал е да кара камион за доставки в края на май, малко след уволнението. Съмнявам се, че още ѝ е снасял клюки.

— Поне не е било нищо ново — Руук се наведе над Ники и посочи с пръст промеждутъка между обажданията. — Допускам, че в този период г-н Падийя не е доносничел всекидневно на г-жа Таун. Когато е започнал отново да ѝ звъни през юни, е ставало дума за

книгата, която е пишела. Зависи доколко е била напреднала с ръкописа, но като писател смятам, че времето съвпада.

Ники прегледа жълтата линия, която също изобразяваше своеобразна последователност на събитията, и се обърна към Роуч и Руук.

— Чудесно сте се справили. Това е сериозен пробив. Не само открихме връзката между Падийя и Таун, но ако Руук е прав за обажданията, можем да предположим защо той е бил убит. Ако са убили нея заради онова, което е пишела, той е бил убит, защото ѝ е бил доносник.

— Като Дерек Сноу ли? — попита Руук.

— За пръв път теорията ви не е съвсем шантава, г-н Руук. Засега обаче все още е само теория, докато успеем да установим сходна връзка. Роуч, още утре се заемете с разпечатките от телефона на нашия портиер.

Щом Роуч излязоха от общия офис, тя чу тихия глас на Роули:

— Нямам търпение да поспя, но щом затворя очи, виждам само телефонни разпечатки.

— И аз, Подсладен чай — отвърна Очоа.

Ники тъкмо обличаше кафявото си кожено яке, когато Руук пристъпи към закачалката и затвори чантата си.

— Сдобрихте ли се вече? — попита тя.

— От къде разбра? Да не би лицата ни да греят като след секс за сдобряване?

— Повдигна ми се — каза тя. — Всъщност ви гледах в Разпити-2.

— Разговорът беше личен.

— Интересно, и престъпниците мислят така, докато седят там. Всички забравят за огледалото. — Тя метна чантата си на рамо и направи ритуалната проверка на отделението за резервното оръжие. — Добре постъпи, като им протегна ръка.

— Благодаря. Слушай, точно си мислех... Ще се радвам, ако наваксаме пропуснатата вечеря снощи.

— О... извинявай, но тази вечер не мога, имам планове. Петър се обади.

Стомахът му се стрелна към петите с бързия асансьор, но той продължи да се усмихва и небрежно попита:

— Така ли? Тогава да пийнем по нещо после.

— Работата е там, че не знам кога ще е „после“. Ще се видим през почивката им за вечеря. Кой знае, може да остана за снимките на предаването. Никога не съм гледала как става. — Тя погледна часовника си. — Тръгвам, иначе ще закъснея. Ще се видим утре сутринта.

Тя се увери, че наоколо няма никой и го целуна по бузата. Руук посегна към нея, но размисли — все пак се намираха в полицейско управление. Въпреки това, докато я наблюдаваше на излизане, му се прищя да я беше прегърнал. Какъвто си беше неустоим, тя като нищо щеше да отложи срещата си.

* * *

Роуч се появи рано на следващата сутрин и откриха Джеймисън Руук, залегнал над бюрото, което си беше избрал.

— Чудех се кой е запалил лампите — каза Роули. — Руук, снощи прибира ли се изобщо?

— Да, но реших да дойда рано, за да започна деня с отскок.

— Ако ми позволиш — каза Очоа, — изглеждаш ми доста раздърпан. Сякаш си скачал с парашут без очила.

— Благодаря. — Руук нямаше огледало, в което да се погледне, но можеше да си представи на какво прилича. — Ами, основно с текст се занимавам, нали знаете. Щом си тръгна от тук, сядам пред клавиатурата.

— Да, обзалагам се, че не ти е лесно — Очоа му кимна приятелски и двамата пресякоха общия офис, за да включат компютрите си. Коментарът на Очоа беше пълен с разбиране, но Руук се почувства виновен. Първо, защото бе имал наглостта да обясни на следовател от нюйоркската полиция колко труден бе животът на един писател в удобния му апартамент в Трибека и второ, защото изобщо не беше писал. През последните два дни беше насъбрал куп бележки по статията за Касиди Таун, само че така и не ги напечата. Причината беше Ники. Той не можеше да престане да мисли за вечерята ѝ с любовника от колежа. Знаеше, че е странно да откача така. Възхищаваше ѝ се именно заради независимостта и

самодостатъчността ѝ, но не му харесваше, че е толкова независима от него. При това със старо гадже. Около 11 вечерта все още не успяваше да се съсредоточи върху работата си или дори върху новините и се запита дали преследвачите не започват именно така. После си помисли, че може би трябва да разследва именно тях в следващата си статия. Тогава обаче се зачуди... ако придружаваш навсякъде един преследвач, преследваш ли го?

Нещата станаха откровено странни и Руук се обади на един сценарист комик, който работеше във вечерно шоу в Ел Ей от години и който, както можеше да се предположи, знаеше всичко за Петър Матич.

— Страхотно име, нали, Руук? Звучи като нещо, което специалист по еврейски обрязвания би продавал по телевизията в късните часове.

Обадиш ли се на човек, който пише комедии, това получаваш. Остатъкът от разговора обаче не му се стори забавен. Сценаристите комици от вечерните предавания бяха ограничен кръг от враждуващи приятели и познатият му от Ел Ей се сети, че един от сценаристите на „По-късно“ преди няколко години бил осъден на общественополезен труд.

— Чакай малко — каза Руук, — за какво е бил осъден?

— Идея нямам. Може да е написал шега за Моника Люински след 2005-а година, от къде да знам?

Докато изпълнявал присъдата си в зоологическата градина в Бронкс — за шофиране в пияно състояние, спомни си приятелят на Руук, — се запознал с един младеж от Хърватия, режисьор на филми за природата, който почиствал клетките и изнасял органичните отпадъци. Руук попита дали и Петър е бил осъден за шофиране в пияно състояние.

— Не, ето го поетичния момент. Режисьор на филми за природата, осъден за какво? — Приятелят му замълча за по-драматично. — За контрабанда на застрашени видове от Тайланд! Шест от осемнадесетте месеца излежал, после го пуснали за добро поведение и го пратили на общественополезен труд. В зоологическата градина!

— Стана още по-поетично — отбеляза Руук.

Двамата си допаднали и след като наказанието им в зоологическата градина изтекло, сценаристът уредил на Петър работа в „По-късно“ като асистент по продукцията.

— Не е бог знае какъв напредък в сравнение с това да ринеш лайна в клетката на слоновете — отбеляза гласът от Ел Ей, — но е прилично начало, той се справил добре и доста бързо напреднал до сегашната си позиция. Моят приятел казва, че щом Петър си науми нещо, никой не може да го спре.

Тази мисъл не позволи на Руук да мигне. Тревожеше го прословутата упоритост на Петър Матич, а и не можеше да реши дали да каже на Ники, че е бил арестуван за контрабанда. Ако ѝ кажеше, нещата можеше да се влошат, и то експоненциално. Той си състави списък с възможните последствия.

Можеше да навреди на добрите ѝ отношения с един стар приятел, за което щеше да се чувства виновен. Донякъде. Можеше неволно да усили интереса ѝ към Петър — Ники си беше палавница и може би щеше да се запали още повече по „лошото момче“. А и как би изглеждал, ако тя си дадеше сметка, че проверява старите ѝ гаджета? Тя сигурно щеше да реши, че е... ами, неуверен. И че се чувства застрашен. Затова когато на другата сутрин я видя да влиза от другия край на общия офис, Руук знаеше точно как да постъпи. Направи се на зает и се престори, че нищо не знае.

— Я се виж, с такъв блеснал поглед и толкова... — Тя го огледа. — Брадясал.

— Тази сутрин не се обръснах. Спести ми време след дългата нощ. Работих. — Той я изчака да си закачи якето и добави: — Ами ти?

— Всъщност се чувствам доста добре, благодаря. Роуч, взехте ли разпечатките от телефона на Дерек Сноу?

— Поръчахме да ни ги изпратят — отвърна Роули. — Трябва да дойдат всеки момент.

— Обадете им се пак. И ме дръжте в течение. — Тя остави чантата си в чекмеджето на бюрото. — Руук, защо се въртиш около мен?

— А? О, ами, чудех се...

Изречението увисна помежду им. Онова, което искаше да попита, беше как е прекарала вечерта. Какво е правила, къде е ходила,

кога се е прибрала. Какво е правила. Толкова много въпроси. Той обаче зададе само един.

— С какво мога да бъда полезен тази сутрин?

Преди Ники да успее да отговори, телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Отдел „Убийства“, тук детектив Хийт.

Преди гласа отсреща Ники чу звук, който не можеше да се сбърка — пронизителното стържене от колелата при внезапното спиране на метро.

— Чувате ли ме?

Тя разпозна гласа на Мичъл Пъркинс, но редакторът на Касиди Таун не звучеше спокойно-надменен както в кабинета си преди два дни. Беше развълнуван и притеснен.

— Този проклет телефон... Ало?

— Тук съм, г-н Пъркинс, случило ли се е нещо?

— Жена ми. Пътувам за работа, жена ми току-що се обади и каза, че някой се е опитал да влезе у нас.

— Какъв е адресът?

Тя щракна с пръсти, за да привлече вниманието на Роуч. Роули вдигна слушалката, записа адреса на Ривърсайд Драйв и се обади на диспечера, докато Хийт остана на телефона с Пъркинс.

— Веднага ще изпратим кола.

Тя слушаше задъханото му дишане и когато фоновият шум се промени, разбра, че е излязъл на улицата.

— Почти стигнах. Побързайте, за бога, побързайте...

* * *

Не е лесно да бързаш в Манхатън, дори с полицейски светлини и сирена, но в този час трафикът се движеше към центъра и детектив Хийт успя да стигне до 96-а улица сравнително бързо. По радиостанцията чу, че трима униформени полицаи вече са на адреса, така че спря сирената и леко забави ход, след като пресече Уест Енд. Погледна нагоре по улицата и обърна глава към седналия до нея Руук.

— Какво е това?

Пред тях, по средата на улицата, двама души бяха коленичили пред една кола до входа на гараж. Трети човек, служител от паркинга, ако се съдеше по униформата му, видя буркана на покрива и размаха ръце, за да я спре. Ники се свърза с парамедиците още преди да види проснатото на паважа тяло.

— Пъркинс? — каза Руук.

— Така ми се струва.

Хийт паркира така, че да препречи пътя на насрещния трафик към местопрестъплението и остави буркана включен. Щом слезе от колата, един от униформените полицаи веднага дойде и тя им нареди да се разделят — един щеше да пренасочва движението, а другият — да задържи свидетелите на престъплението. Хийт забърза към жертвата, която лежеше по лице на алеята пред колата, която го бе ударила. Беше Мичъл Пъркинс.

Тя бързо го прегледа — имаше пулс и дишаше, макар и едва-едва.

— Г-н Пъркинс, чувате ли ме?

Ники доближи ухо към лицето му, обърнато на една страна върху цимента, но той не отговори, нито дори със стон. Докато воят на приближаващата линейка се усилваше, тя каза:

— Аз съм, детектив Хийт, линейката ще дойде всеки момент. Ще се погрижим за вас. — В случай, че Пъркинс е в съзнание, тя добави: — Жена ви е добре, колегите са при нея, така че не се тревожете.

Докато лекарите се занимаваха с него, Хийт сглоби подробностите за случилото се с помощта на тримата свидетели. Единият от тях беше домакиня, която се беше появила след инцидента и не можа да й даде полезна информация. Шофьорът на аудито обаче каза, че тъкмо изкарвал колата от гаража, за да тръгне към Бостън, когато ударил Пъркинс. Ники реши, че редакторът толкова е бързал, притеснен за жена си, че не е внимавал, но реши да се довери на обучението си, да не си прави изводи, преди да е чула всички подробности и да не подвежда свидетелите с въпросите си, а да ги остави сами да говорят.

Така и направи, и онова, което й разказаха, си струваше. Служителят от паркинга каза, че когато видял Пъркинс, той не тичал по тротоара, а се боричкал с крадец, който се опитвал да му вземе куфарчето. Служителят влязъл да се обади на 911 и точно тогава

аудито се изкачило по рампата от подземния гараж. Шофьорът каза, че изкарал колата точно когато крадецът изтръгнал куфарчето. Пъркинс го дърпал толкова силно, че когато го изпуснал, изхвърчал към капака. Шофьорът ударил спирачките, но нямало как да предотврати удара.

Роуч пристигнаха и Хийт им възложи да разделят свидетелите и да им вземат подробни показания и по-точни описания на крадеца. Както често се случва при внезапни нападения, свидетелите се разсейваха от скоростта, с която се развиваха събитията и пропускаха основни детайли от описанието на извършителя.

— Вече казах на униформените да пуснат заповед за издирване на среден на ръст бял мъж с тъмни очила, тъмносин или черен суичър с качулка и дънки, но това е твърде общо. Вижте какво още можете да измъкнете и се опитайте да ги убедите да дойдат в управлението, за да погледнат някои снимки. Искам да се уверя, че тексасецът и някои от другите ни играчи също са в купчината. Като стана дума за това, повикайте и художник за скицата.

Тя потърси Руук и го видя да клечи до канала, над разпиляното съдържание на куфарчето на редактора.

— Не, нищо не съм пипал — каза той, щом видя, че тя си слага ръкавици. — Непоправим съм, но мога да бъда трениран. Той как е?

Ники се обърна към медиците, които качваха Пъркинс в линейката.

— Още е в безсъзнание, което не е най-добрият вариант, но той диша и пулсът му се подобри, така че ще видим. — Тя приклепна до него. — Намери ли нещо полезно?

— Само едно потрошено, почти празно куфарче.

Старомодното твърдо куфарче зееше отворено, а по дъното му се търкаляха визитки, щипки за хартия и малки листчета. На 30 см от него, до една вафла с лешници, лежеше очукан дигитален диктофон.

— Трябва обаче да отбележа, че е имал възхитителен вкус — добави Руук, посочвайки писалката „Мон Блан“, лимитирана серия, с тухленооранжев корпус и черна капачка, която се гушеше на ръба между канала и тротоара. — Тези хубавици струват по 3000 парчето. Очевидно не става дума за обир.

Ники искаше да се съгласи с него, но устоя на изкушението да се спре на конкретен извод на този етап. Не това е начинът да разрешиш един случай.

— Може крадецът да не е бил писател и колекционер на писалки. Точно тогава Руук я стресна, като я хвана за китката.

— Ела с мен, бързо.

Тя почти се поколеба, но го последва, а той я поведе през улицата, без да изпуска лакътя ѝ. Ники обаче успя да попита:

— Руук, какво правиш?

— Бързо, преди да отлети — отвърна той и ѝ посочи лист бяла хартия, който пърхаше надолу по 96-а улица към парка на „Ривърсайд“. Ники посегна към него, но вятърът го подхвана и тя трябваше да се затича, за да го изпревари. Щом се приземи на паважа пред краката ѝ, тя скочи и го затисна с отворена длан.

— Хванах те.

— Браво. И аз можех да го хвана, но ти носиш ръкавици — каза Руук. — И знаеш разни хватки.

Със свободната си ръка Хийт внимателно хвана листа в ъгълчето и го обърна, за да го прочете. Раздразнен от безизразното ѝ изражение, Руук стана нетърпелив.

— Е? — подкани я той. — Какво пише?

Ники не отговори. Вместо това обърна страницата, за да я прочете и той.

„НАДРУСАЙ СЕ, ЖИВ ИЛИ МЪРТЪВ

Истината за смъртта на Рийд Уейкфийлд
от Касиди Таун“

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Мичъл Пъркинс, главен редактор, отдел „Нехудожествена литература“, „Епиметей“, отвори очи в стаята си на четвъртия етаж на болница „Сейнт Люкс-Рузвелт“ и видя, че от двете страни на леглото му седят Ники Хийт и Джеймисън Руук. Следователката се изправи и застана до него.

— Как се чувствате, г-н Пъркинс, искате ли да повикам сестрата? Той затвори очи за миг и поклати глава.

— Жаден съм.

Ники взе късче лед от чашата на количката му, подаде му го с лъжичката и го наблюдава, докато му се наслаждаваше.

— Благодаря ви... че помогнахте на жена ми. Преди да заспя, тя каза, че сте изпратили полицаи за нула време.

— Всичко е наред, г-н Пъркинс, дори в момента да не се чувствате много добре. — Тя му подаде още една лъжичка лед, без да я е помолил. — Видяхте ли кой ви причини това?

Той поклати глава и изкриви лице от болка.

— Който и да е бил, нападна ме в гръб. Кварталът обикновено не е опасен.

— Все още проучваме, но аз не смятам, че става дума за обир — Ники остави чашата на количката. — Възможно е това да е човекът, който се е опитал да проникне в апартамента ви. — Пъркинс кимна, сякаш и той бе обмислял същата възможност. — Не можем да бъдем абсолютно сигурни, защото съпругата ви не е видяла крадеца. Каза, че някой се е опитал да отвори прозореца, алармата се е включила и онзи е избягал.

— Бих се обзаложил — обади се Руук, — че е тръгнал по 96-а улица.

— Голям късметлия съм — добави Пъркинс, а Хийт скептично вдигна вежда.

— Нападателят е бил късметлия. Другият важен фактор е, че портфейлът и часовникът ви още са у вас.

— Взе ми куфарчето.

— Защото вероятно е искал точно него. — Ники повдигна чашата с леда, той поклати отрицателно глава и присви очи.

— Някой много държи да докопа ръкописа на Касиди Таун, г-н Пъркинс. — Засега Хийт не успяваше да убеди никой съдия да издаде заповед за претърсване в издателството и не ѝ беше лесно да сподави раздражението в гласа си. — Онзи, за който казахте, че не бил у вас.

— Не съм казвал, че не е у мен.

Зад нея Руук изсумтя — явно си мислеше същото, което и тя. Пъркинс очевидно се чувстваше по-добре, защото отново увърташе. Независимо дали носеше костюм или болнична пижама, той не можеше да не шикалкави.

— Добре, не казахте, че не е у вас, само се престорихте. Хрумвало ли ви е, че сега не е моментът да се хващате за думата?

Редакторът не отговори и отпусна глава на колосаната възглавница.

— Знаем какво сте носили в куфарчето си, открихме заглавната страница. Останалото вече не е там. — Тя изчака думите ѝ да окажат влияние и реши да действа. — Виновникът още е на свобода. За момента разполагаме само с безполезни описания, така че ни е нужно нещо, което да ни подсказва какъв е мотивът му.

Не ѝ беше приятно да тормози мъж с мозъчно сътресение, счупен крак и три спукани ребра, но това не значеше, че не би го направила. Ники реши да изиграе най-силната си карта — тази на страха.

— Искате ли да ни помогнете, или ще рискувате онзи човек да опита отново, когато вас ви няма и жена ви може да не извади такъв късмет?

Той не мисли дълго.

— Ще се обадя в офиса и ще им наредя веднага да ви изпратят копие от ръкописа.

— Ние ще пратим човек, ако нямате нищо против.

— Както желаете. Знаете ли, носех го със себе си, защото бях на косъм да ви го предам. На косъм. — За миг редакторът свъси чело. — Можехме да си спестим всичко това, ако бях... — Той не довърши признанието си и се размърда неловко, опитвайки се да се надигне, за да бъде с лице към нея. — Моля ви да ми повярвате. Разбирам, ако ви е

трудно предвид... разговорите ни до момента, но ви казвам самата истина.

— Продължавайте.

— Последната глава не е у мен. Материалите, които получих от нея, бяха непълни и разглеждат единствено живота на Рийд Уейкфийлд и няколкото месеца преди да загине. Касиди не ми прати последната глава, каза, че именно тя разкрива кои са хората, отговорни за смъртта му.

— Чакайте малко — намеси се Руук. — Смъртта му беше обяснена със случайна свръхдоза. Мислех, че е умрял сам.

Пъркинс поклати глава.

— Не и според Касиди Таун.

Това, разбира се, директно противоречеше на официалните заключения на съдебния лекар, както и с информацията, събрана от Ники при проверките на казаното от персонала в „Драгънфлай“, включително двамата управители, Дерек Сноу и икономката, открила тялото. Всички знаци сочеха към прекалено голяма доза лекарства, взета без умисъл, след която Уейкфийлд е умрял тихичко в съня си, без никакви посетители в нощта преди или сутринта след смъртта му.

— Г-н Пъркинс, Касиди Таун уточни ли какво има предвид под „хората, отговорни за смъртта му“? — попита Хийт.

— Не.

— Защото ако е истина, тази фраза може да означава много неща. Например онзи, който му е продал лекарствата или е написал рецептата.

— Или — допълни Руук, — че Уейкфийлд не е бил сам и купонът в стаята му е излязъл от контрол. Кое би означавало, че никой не се е обадил в полицията или на бърза помощ и вместо това са го оставили и са си тръгнали. Има защо да се опитват да покрият такова нещо.

— Дерек Сноу е работел там — каза Хийт. — Дали е участвал в заговора, или просто се е оказал неволен свидетел?

— Може да е бил на партито — предположи Руук.

— За съжаление може никога да не узнаем — каза редакторът. — Тя така и не предаде последната глава.

— Възможно ли е причината за това да е, че не е знаела всичко? — попита следователката.

— Не — отвърна Руук. — Познавах Касиди Таун. Знаела е точно с какво разполага и го е използвала за откуп.

— Точно така — съгласи се Пъркинс. — Беше натъпкала най-важното в една сензационна глава, за която твърдеше, че щяла да разкрие всичко. Когато ми изпрати недовършения ръкопис, каза, че иска да предоговори условията на договора. Няма да повярвате каква сума поиска, опитваше се да ни види сметката.

— Каква ирония — каза Руук и когато Ники му хвърли укоризнен поглед, повдигна рамене и каза: — Стига де, нали всички сме приятели.

* * *

След няколко минути в общия офис Ники раздели Роуч. Тъй като Естебан Падийя и Касиди Таун бяха убити от един и същи човек, тя възложи на Очоа да провери дали вечерта преди смъртта си или предишната нощ Рийд Уейкфийлд не е наел лимузина от компанията, за която е работил Падийя. На Роули поръча да потърси запис на нападението над Мичъл Пъркинс, направен от някоя от камерите за наблюдение. Щом приключи телефонния си разговор, Руук се присъедини към тях в средата на стаята.

— Точно говорих с асистентката на Пъркинс. Ще ни изпратят пдф-файл с копие от ръкописа ѝ. Би трябвало да пристигне преди разпечатката, така че можем да започнем веднага.

Вниманието на Ники се насочи към бялата дъска и имената, които бе написала на нея с прегледни печатни букви.

— Ако Пъркинс е прав и последната глава все още е в неизвестност, значи някой ще продължи да я търси. — Тя се обърна към тях, за да разчетат опасенията по лицето ѝ. — И няма да се спре пред нищо, докато не я открие.

— Читанката извади късмет, добре ли е? — попита Роули.

— Боли го, но ще оживее — отвърна Хийт. — Мисля, че болките му се дължат до голяма степен на това, че ако ни беше дал ръкописа, щяхме да избегнем всичко това.

— Поредната ирония — отбеляза Руук. — Епиметей е гръцки бог, покровител на онези, които умуват след събитието. — Останалите

се вторачиха в него. — Това е самата истина.

* * *

Време беше да се видят със Солей Грей в официална обстановка, но бившата годеница на Рийд Уейкфийлд им отвърна в същия дух, появявайки се на разпит с адвокатката си, която беше една от най-агресивните, най-преуспелите и, в резултат на това, най-скъпите в града. Детектив Хийт познаваше Хелън Миксит от времето, когато се радваше, че двете са от един отбор. Тогава тя беше безмилостен прокурор, който колекционираше присъдите като скалпове, а на полицаите им се щеше да ѝ пращат букети за благодарност. Преди шест години обаче Миксит напусна прокуратурата и мина от другата страна заради печалбите. Гардеробът ѝ се беше променил, но маниерът ѝ си беше същият. Булдога, както я наричаха, нападна още преди Хийт и Руук да успеят да седнат срещу нея.

— Това са глупости и ти го знаеш.

— И аз се радвам да те видя, Хелън — отвърна Ники и невъзмутимо се настани в стола си.

— Опасявам се, че тук няма място за любезности. Клиентката ми разказа за твоя тормоз и аз я посъветвах да не ти казва нищо.

Седнала до нея, Солей Грей дъвчеше късче кожичка на кокалчето си. Извади ръка от устата си и леко тръсна глава, за да покаже, че двете с Хелън са на една вълна, но онова, което усети Ники, не беше стена. Певицата изглеждаше по-скоро уязвима, отколкото арогантна. Тази роля бе поверена на адвокатата ѝ.

— Искам да е ясно, че дойдохме на този разпит само защото сме длъжни. Можеш да спестиш време и неприятности на всички ни, като признаеш, че това са безсмислици и да се откажеш.

Ники ѝ се усмихна.

— Благодаря ви, г-жо адвокат. Признавам, че подходих усърдно. Сигурно помните как е при нас — хората ги убиват, ченгетата разпитват... такава досада е.

— Вече два пъти си ходила на работното ѝ място и си разстроила режима ѝ заради вашия лов на вещици. Заради теб е пропуснала участието си във вечерно предаване, а сега я разсейваш, докато се

готви за снимките на нов видеоклип, които започват утре. Отчаяние ли долавям, или разиграваш театър за следващата статия? — Миксит посочи с глава към Руук.

— О — каза той, — не се тревожете, продължение няма да има. Тук съм само защото обожавам миризмата в полицейските управления.

Ники се намеси, преди двамата да се хванат за гушите.

— Посетих Солей повторно, за да получа отговор, след като първия път ме излъга неколkokратно. Клиентката ви е свързана с две жертви на убийство и...

— Това нищо не означава. Свързана била — отвратено изплю Миксит. — Стига, детектив Хийт.

Ники беше свикнала с нападателността ѝ, но досега само я беше наблюдавала отстрани, седейки в съда като съюзница на Хелън, а не като противник и потърпевш. Не ѝ беше лесно да запази надмощието си по време на срещата и за да го постигне, продължи по начертания път въпреки враждебния отговор.

— Освен това току-що разбрахме, че една от тези жертви, Касиди Таун, е пишела книга за смъртта на годеника на г-ца Грей.

— О, моля те, затова ли ни извика тук?

Солей прочисти гърлото си и преглътна с усилие. Хелън Миксит театрално положи длан върху ръката ѝ, за да я успокои.

— Това необходимо ли е? Тази тема все още е отворена рана за нея.

Ники тихо заговори:

— Солей, няма никакво съмнение, че Касиди Таун е била убита, за да не публикува книгата си за обстоятелствата около смъртта на Рийд Уейкфийлд. — Тя спря, за да подбере думите внимателно, тъй като не знаеше дали певицата е жертва или един от заговорниците. — Ако си забъркана или знаеш нещо по въпроса, сега е моментът да ни кажеш. Криеницата свърши.

Хелън Миксит каза:

— Както ти казах още в началото, няма да откажем среща, но това не означава, че тя ще участва другояче, освен с присъствието си.

Ники се наклони към Солей.

— Това ли мислиш наистина? Нищо ли не искаш да кажеш?

Певицата се замисли и изглеждаше така, сякаш смята да заговори, но накрая погледна адвокатата си, поклати глава и отново се

съсредоточи върху полуобелената кожичка на кокалчето си.

— Това е, детектив Хийт. Приключихме ли?

Хийт хвърли последен поглед към Солей с надеждата да прескочи бездната, но тя не вдигна очи.

— Приключихме. Засега.

— Засега ли? О, не, всичко свършва тук. Ако искаш името ти да се появи в светските хроники, ще трябва да си избереш друга жертва. — Миксит стана. — И нека те предупредя — тръгне ли в обратна посока, пиар машината невинаги е приятелски настроена.

Хийт ги изведе и докато ги наблюдаваше как пресичат фоайето, усети още по-силна убеденост, че Солей е замесена. Просто не беше сигурна как.

* * *

Ники се върна в общия офис, където Руук вече седеше пред монитора, зачетен в първите страници от книгата на Касиди, която им бяха изпратили по време на разпита. Детектив Хайнзбърг седеше на стола на Ники, на нейното бюро, и си записваше нещо с една от нейните химикалки, в нейния тефтер.

— Разполагай се, Шарън.

Ники все още беше ядосана след срещата със Солей и Булдога и това, че си го изкара на Хайнзбърг, донякъде я облекчи. Виновна щеше да се чувства по-късно.

— А, здрасти — поздрави следователката, без изобщо да се усети. Това нейно качество също дразнеше Ники, но поне щеше да ѝ спести нуждата да се извинява. — Тъкмо ти пишех бележка. Проучих детектива, който Елизабет Есекс е наела да следи палавото ѝ мъжле. Местен е, препоръчал ѝ го адвокатът ѝ. Не е нашият тексасец.

Хийт не се изненада от новината, но беше доволна, че са изяснили това.

— А другите клиенти на Ранс Улф, докъде стигна с това?

— Говорих с директора на „Хардлайн Секюрити“ във Вегас. Съгласи се да съдейства и в момента ми прави списък с корпоративните и индивидуалните му клиенти. Попитах го дали знае нещо за свободната практика на Текс — каза, че имат архив с всички

задачи, които хората им поемат извън фирмата. Правилникът им изисква агентите да разкриват тези неща, за да се избегне конфликт на интереси. Всичко ще ми изпрати, ще ти кажа веднага щом получа нещо.

Именно инициативата и усетът към подробностите превръщаха Хайнзбърг в такова добро ченге, а Ники нямаше нищо против да изтърпява досадните ѝ привички.

— Добра работа. И Шарън... извинявай, че ти се сопнах преди малко.

— Кога? — попита детектив Хайнзбърг и се премести на своето бюро.

След малко се обади Очоа от „Ролинг Сървис Лимузийн“ и докато разговаряха, Ники долови шум от пневматичен ключ и си представи как на някоя лимузина ѝ сменят гумата.

— Открих нещо адски странно. Готова ли си?

— Да не би да е поръчка от Рийд Уейкфийлд с предсмъртна бележка? — попита Ники.

— Няма поръчки от Рийд Уейкфийлд. Нито от когото и да било, не и в нощта, в която е умрял. Вече помолих Роули да провери документите, с които разполагаме, но и при нас няма нищо. Направихме проучването, преди да излезе следата за Уейкфийлд, така че приехме, че Падийя просто е имал почивен ден, но всъщност става дума за всички поръчки, за цялата вечер. Сякаш всичките им шофьори са си взели отпуск едновременно. Нали схващаш накъде бия?

Ники обмисляше значението на липсващите поръчки, сериозността и ефекта от това откритие. Пневматичният ключ отново изръмжа.

— Там ли си още?

— И какво, Оуч, те как обясняват това?

— Управителят само ме изгледа като малоумен и каза „Не питайте мен“. Изобщо не знам как ще докажем каквото и да било, тия са прекалено хлъзгави.

— Да — съгласи се Ники. — Ще твърдят, че е било обир или че някой шофьор е отнесъл документите. Може дори да натопят самия Падийя. — След малко тя добави: — Само за потвърждение, онази нощ Падийя е бил на работа, нали?

— Да, било е точно преди да го уволнят.

— И какво, някой просто е откъснал страниците?
— Не. Всъщност ги е изрязал.

* * *

Един час по-късно Ники излезе от кабинета на капитан Монтроус, след като му разказа за последните събития, така че и той да може да докладва на началниците си на „Полис Плаза“ 1. Той имаше доверие на Хийт и ѝ каза, че е направила всичко, което би направил той. Целта на честите доклади беше да намалят напрежението, което медиите оказваха на Централното управление. Без да забравя за предстоящото повишение, капитанът беше свикнал да се усмихва и да им звъни почти на всеки кръгъл час.

Роули се беше настанил на бюрото си, за да гледа копия от видеозаписите от гаража, където бяха обрали Пъркинс същата сутрин, както и от камерите на всички магазини и жилищни сгради по 96-а улица.

— Предстои ми тежка нощ, но ако извадим късмет, може да намерим ясно изображение на нападателя. — Докато зареждаше един от записите, той попита: — Значи не смяташ, че е бил тексасецът?

— В този случай не бих отхвърлила нито един вариант, Рейлз, но аз счупих ключицата на Улф и го прострелях в рамото. Пъркинс може да не е Капитан Америка, но е бил надвит със сила. Затова бих заложила, че не става дума за ранен човек.

Тя се отправи към Руук, седнал на бюрото си от другата страна на общия офис, за да се осведоми за ръкописа на Касиди Таун. Още преди той да заговори, тя усети нещо странно. Ники реши, че става дума за нещо маловажно, например ученическата му ревност след срещата ѝ с Петър.

— Какво става, намери ли нещо полезно?

— Вече изчетох една четвърт от ръкописа — отвърна той. — Всичко е точно така, както каза Пъркинс. Животът на Рийд Уейкфийлд. Тя подготвя сцената, но все още няма никакви бомби. А стилът ѝ определено има нужда от редактор.

На лицето му отново изникна онова странно изражение.

— Какво?

— На бюрото ти има допълнителна разпечатка. Всъщност, в бюрото ти. Пъхнах я в чекмеджето.

— Руук, или ми кажи какво те тормози, или ще те вкарам в Клетката. Вярно, тук нямаме, но ще организирам нещо специално за теб.

Той се замисли за момент, после отвори чантата си и извади един вестник — следобедното издание на „Леджър“, отворено на страницата със светската хроника и по-специално колонката на Касиди Таун. Стойността ѝ бе нараснала неимоверно след убийството ѝ, така че редакторите бяха решили да я запазят, макар и с гостуващи автори, докато се спрат на постоянен заместник. Днес рубриката се водеше анонимно от някой, използващ псевдонима „Жилото“ и щом видя заглавието, Ники се изчерви.

„ХИЙТ НА ЛОВ

Красавицата ченге Ники Хийт и нейното гадже драскач Джеймисън Руук разследват нов случай — убийството на основателката на тази рубрика, Касиди Таун. Вкусът на славата очевидно е допаднал на Хийт — напоследък тя бръмчи из най-интересните места, край най-интересните хора, по-специално певицата Солей Грей, която се опитва да изравни със земята. Детектив Секси следва бившия вокал на «Шейдс» навсякъде, включително из репетиционните, и дори провалила изпълнението на г-ца Грей в «По-късно», като ѝ показала снимки от аутопсията на човек, наръган с нож! Солей не е репетирала за «Суийни Тод», така че остава само да се запитаме — защо? Да не би следователката да се готви за следващия си портрет в едър план, г-н Демил?»

Ники вдигна очи от вестника и Руук каза:

— Ники, толкова съжалявам.

Главата ѝ се завъртя, когато си представи как цели камиони разтоварват вестника до бордюра, зареждайки павилиони по цялата

страна, как броевете се сипят по изтривалките пред апартаментите или в пощенските кутии... как от Централното управление се обаждат на капитан Монтроус. Освен това си припомни срещата със Солей Грей преди няколко часа и прощалните думи на Хелън Миксит, че пиар машината може да се обърне срещу нея. Ники беше сигурна, че за този удар е отговорна Булдога.

— Добре ли си? — попита Руук, а в гласа му се долавяше дълбокото разбиране, което изпитваше към чувствата ѝ — стихия от гняв и съжаление, в която се гърчеха смачкани страници от „Фърст Прес“ и „Ню Йорк Леджър“.

Тя му върна вестника и каза:

— Искам си обратно петнадесетте минути слава.

* * *

Джеймисън Руук си повика такси и потегли към къщи. Ники го беше помолила тази вечер да я остави на спокойствие и той уважи желанието ѝ, без да задава въпроси и само за миг се поддаде на параноични опасения, че тя може да има среща с Петър. След като съобщи на Монтроус за статията в „Леджър“, всеки от тях взе по едно копие от ръкописа на Касиди Таун, за да го прочетат до сутринта и Руук обеща, че ще ѝ се обади само ако изникне нещо, свързано със случая.

— Прати ми имейл — каза тя и той почувства нуждата ѝ да намери оазис от самота в живота си. Търсенето сигурно щеше да започне в лавандулова пяна в онази нейна чугунена вана с извитите крачета.

След като таксито го остави в Трибека, той мина през купчините боклук и се приближи до входната врата, стиснал със зъби торбичка китайска храна, докато търсеше ключовете си. Стори му се, че чува стъпки до стълбите. По улицата не минаваха коли, а стоповете на таксито му тъкмо изчезваха зад ъгъла. Руук си спомни за ръкописа в чантата си и докато премисляше дали да побегне, или да се бори, нещо в сенките до най-долното стъпало се раздвижи. Той се извърна, вдигнал юмруци, а пред него изникна дъщерята на Касиди Таун.

— Изплаших ли те? — попита Холи Фландърс.

— М-не — Той извади торбата от устата си и повтори: — Не.

— Чакам от два часа.

Той се огледа — инстинктът му подсказваше, че трябва да бъде внимателен и да се увери, че няма да бъде изненадан от някой неин придружител.

— Сама съм — каза тя.

— От къде знаеш къде живея?

— Миналата седмица, след като те видях няколко пъти у майка ми, откъгнах ключ за новата ключалка от работилницата на Джей Джей и влязох пак, за да видя кой си. Открих името и адреса ти на фактурите ѝ от куриерската служба.

— Находчиво и зловещо едновременно.

— Трябва да говоря с теб — каза Холи.

Той я настани до кухненския плот, но така, че да не седят един до друг — искаше да я наблюдава, докато говорят.

— Китайско — оповести той, отваряйки торбата. — Винаги поръчвам прекалено много, така че яж колкото искаш.

Отначало тя почти не говореше, съсредоточена върху яденето. Холи Фландърс беше слаба, но цветът на лицето и кръговете около очите ѝ му подсказаха, че не слугува на правилата за здравословно хранене. Щом изпразни чинията си, той ѝ сипа още пържен ориз със свинско, но тя вдигна ръка и каза:

— Не, благодаря.

— Вземи, вземи — каза Руук. — В Бевърли Хилс гладуват деца... по собствен избор, разбира се.

Щом Холи изяде всичко, той попита:

— За какво искаше да говорим? Между другото, това е едно от най-добрите ми качества като репортер. Задавам въпроси, в които няма нищо очевидно.

— Яснооо — учтиво се изкиска тя и кимна. — Ами, реших да дойда при теб, защото онзи ден се държа мило с мен, когато ме прибраха.

— Не се притеснявай — каза той и зачака, питайки се за какво става въпрос.

— Знам, че ще пишеш статия за майка ми. И... — Холи млъкна и той забеляза, че в очите ѝ блестят сълзи. — Знам, че всички ти разправят колко ужасна е била. Идвам да ти кажа, че имат право, и още

как. — Руук си представи как Холи стои до леглото на спящата си майка, насочила пистолет към главата ѝ, и само едно миниатюрно движение я дели от смъртоносния изстрел. — Обаче дойдох да ти кажа... ако ще пишеш за нея, не я изкарвай чак такъв звяр.

Устните на Холи затрепериха, всяка за себе си, а по бузите ѝ се плъзнаха две сълзи. Руук ѝ подаде салфетката си, тя ги попи и си издуха носа.

— Много гняв съм ѝ насъбрала. Сега дори повече от всякога, защото умря и няма как да се разберем. Отчасти затова не я убих, не си бяхме казали всичко. Знаеш как е.

Руук не знаеше, така че само кимна и продължи да слуша.

Тя отпи от бирата си и когато се успокои достатъчно, продължи:

— Всички лоши неща, които разправят за нея, бяха верни. Само че има и още нещо. Преди около осем години майка ми се свърза с мен. Някак успя да открие приемното ми семейство и те ѝ позволиха да ме заведе на вечеря. Отидохме да ядем хамбургери в едно кафене, което харесвах, беше адски странно. Тя накара сервитьорката да ни снима, все едно имам рожден ден. Нищо не яде, само седеше и ми разказваше колко трудно ѝ било, когато разбрала, че е бременна и как в началото смятала да ме задържи и затова не направила аборт, но на първия месец размислила, защото такова нещо нямало да се впише в живота ѝ. Каза „нещо“, все едно съм предмет. Както и да е — цяла вечер плямпа, обясни ми как дълго мислила и се чувствала ужасно. Нарече го агония, спомням си — постоянно била в агония. Попита ме дали не можело двете да се съберем.

— Тоест...

— Да. Мислеше си, че след като ме е изоставила, може просто да размисли, а аз веднага ще скоча в колата с нея и двете ще заживеем щастливо.

Руук изчака, за да ѝ даде възможност да се успокои и накрая попита:

— Ти какво ѝ отговори?

— Плиснах водата с лед в лицето ѝ и си излязох.

Холи Фландърс донякъде се гордееше с постъпката си. Руук си представи как през годините тя разказва случката на приятелите си и се опива от твърдостта, с която е отритнала майка си, от геройската постъпка, която така поетично изравняваше везните на

справедливостта. Той обаче зърна и останалото — онази Холи Фландърс, която бе дошла на вратата му и го чакаше в тъмното, жената, която трябваше да носи бремето на чувствата, които се таят във всяко съзнание, понесло незаздравяващата рана от пропъждането на друго човешко същество. При това с ледена вода.

— Холи, ти си била съвсем млада тогава.

— Не дойдох, за да успокоиш съвестта ми, ясно? Дойдох, защото ти казах, че ме е изоставила и не искам да мислиш, че това е всичко. Сега съм по-възрастна и знам, че не е вярно, че тя просто ме е изоставила и си е измила ръцете. — Холи довърши бирата на една дълга глътка и бавно остави чашата си. — Стига ми това, че цял живот трябва да живея с постъпката си. Не исках да влоша нещата, като те оставя да напишеш статията, без да ти кажа всичко.

Докато излизаше, тя се вдигна на пръсти, за да целуне Руук и се прицели в устните му, но той се извърна и подложи бузата си.

— Това заради работата ми ли е? — попита тя. — Защото понякога се продавам?

— Това е, защото съм с някого — обясни той и се усмихна. — Е, работя по въпроса.

Тя му даде номера си в случай, че поиска да поговорят за статията и си тръгна. Руук се върна в кухнята да измие чиниите и когато вдигна нейната, откри отдолу цветна снимка, която изглеждаше така, сякаш дълго време е била сгъната. Снимка на Касиди Таун и дъщеря ѝ в кафенето. Касиди се усмихваше, Холи търпеше. А Руук не можеше да откъсне очи от чашата вода с лед.

* * *

На следващата сутрин Хийт и Руук седнаха на бюрото ѝ, за да сравнят бележките си за ръкописа на Касиди Таун. Първо обаче той я попита дали е имало някакви последствия от написаното в клюкарската колонка в „Леджър“, а тя отговори:

— Още не, но денят тепърва започва.

— Нали знаеш, че това е работа на Булдога? — попита той.

— Съмнявам се, че го е писала тя, но съм сигурна, че е използвала връзките си, за да ми изпрати послание.

Той ѝ разказа за посещението на Холи Фландърс и Ники каза:

— Това е много мило, Руук. Донякъде подсилва вярата ми в човешкия род.

— Радвам се, защото за малко да не ти кажа.

— Защо?

— Ами, чудех се как ще го приемеш. Млада жена идва в дома ми вечерта, след като съм ти казал, че се прибирам да чета.

— Колко мило, че си решил, че бих обърнала внимание.

Ники се обърна и го остави да обмисля чутото, докато подреждаше своето копие от ръкописа.

Хийт беше използвала маркери, а Руук — цветни листчета, но и двамата бяха отбелязали само няколко абзаца, които имаха нещо общо със случая. Нито един от тях не сочеше към пряк заподозрян в убийството на кралицата на клюките, и още по важно — към нещо нередно, свързано със смъртта на Рийд Уейкфийлд. Касиди Таун бе разчитала само на изкусни намеци и лукави въпроси, които да разпалят интереса на читателя и да го подготвят за бомбата, която смяташе да хвърли накрая.

Абзаците, които бяха отбелязали, бяха едни и същи и съдържаха името на Солей Грей, както и откъси от пиянската им наркоманска свалка. Разказите на хората, работили с Рийд Уейкфийлд след скъсването им, обрисоваха мрачна личност, напълно потънала в образа на копелето на Бен Франклин. Според много от тях страстното му желание да се скрие от собствения си живот, превъплътявайки се в героя си може би щеше да му спечели Оскар, пък дори и посмъртно.

По-голямата част от книгата съдържа информация за Уейкфийлд, с която хората вече бяха наясно, макар че никой друг освен Касиди не би могъл да се добере до интимните подробности. Тя не беше спестила нито един компрометиращ факт — една от особено неприятните, макар и маловажни случки идваше от друг актьор, който се снимал с него в три филма. Бившият колега, вече и бивш приятел, твърдеше, че след като Рийд си наумил, че той е убедил режисьора на „Пясъчни девици“ (филм, пълен с мечове, сандали и специални ефекти) да редактира бойната им сцена така, че неговите снимки в едър план да са повече от тези на Уейкфийлд, той не само го отписал като приятел, но и му отмъстил, като изпратил на работното място на съпругата му снимки, на които актьорът бъркал под полата на една от

красивите статистики на партито по случай края на снимките. На гърба на една от фотографиите пишело „Не се тревожете — не е въпрос на любов, а на място.“

И Хийт, и Руук си бяха записали да обсъдят този случай и бяха съгласни, че макар обиденият колега накрая да се е развел, това не е мотив за убийството на Касиди Таун, тъй като тя беше разказала историята му. По-голямата част от книгата представляваше хроника от анекдоти за живота на един чувствителен актьор, изпълнен с дивашки купони, пиянство и наркомански оргии. Заключението, до което бяха стигнали и Хийт, и Руук, без да се съветват един с друг беше, че ако липсващата глава отговаряше на обещанията на авторката, книгата може да стане хит. Материалът, с който разполагаха обаче, просто не беше достатъчно експлозивен, за да се налага да бъде покрит с убийството ѝ. От друга страна в предпоследната глава, там, където ръкописът прекъсваше, Рийд Уейкфийлд бе все още жив.

* * *

Тази сутрин детектив Роули, който често проклинаше факта, че всички отиват при него, когато трябва да бъде прегледан някой видеозапис, реши съдбата си завинаги. Докато с Руук вървяха след Очоа, който ги беше извикал при бюрото на Роули, Ники Хийт успя да забележи, че на монитора му има замръзнало изображение.

— Какво откри, Рейлз? — каза тя, когато всички се събраха в полукръг около него.

— Ударих къоравото точно в последното видео, шефе. На записа от паркинга се виждаха само краката на извършителя. Стори ми се, че след нападението хуква на изток, така че се съсредоточих в тази посока. Камерата на едно магазинче за електроника на ъгъла на 96-а и „Бродуей“ е записала ето това, според тайм-кода говорим за шест минути след обира. Съвпада с описанието, а и обектът носи купчина хартия.

— Ще ми позволиш ли да погледна? — попита Хийт.

— Разбира се.

Роули стана от стола си, събаряйки една от трите празни чаши за кафе на бюрото. Ники заобиколи, за да погледне изображението на

монитора, а Руук я последва. На него крадецът се виждаше отлично, вероятно защото се беше стреснал, забелязвайки лицето си на големия екран на витрината. Въпреки тъмната качулка и големите слънчеви очила, нямаше никакво съмнение кой е. Освен това дори на зърнистата черно-бяла снимка ясно се виждаше, че носи откраднатия ръкопис.

— Право в десетката, Роули. — Той не каза нищо, но лицето му светна, както и зачервените му от безсъние очи. — Отстъпвам ти честта да поискаш заповед за обиск. Очоа?

— Да изкарам ли колата?

— По възможност веднага — отвърна тя и когато двамата следователи потеглиха, се обърна към Руук, неспособна да скрие усмивката си.

— Готова съм за едър план, г-н Демил.

ПЕТНАДЕСЕТ

Детектив Хийт знаеше, че този ден Солей Грей ще снима видеоклип, защото адвокатката ѝ го беше споменала точно преди да я обвини, че тормози клиентката на работното ѝ място. „Е“, помисли си тя, „нека добави и това към списъка си“. Ники потърси в записките си номера на Али от „Рад Дог Рекърдс“ и разбра къде ще снимат. Асистентката ѝ каза, че няма да използват декори, а в града и обясни подробностите на Хийт, включително къде да паркира.

Петнадесет минути по-късно, след кратко пътешествие до 12-о авеню, Хийт и Руук влязоха през портата и минаха покрай половин дузина папараци, които чакаха отвън, някои облежнати на мотоциклетите си. Ники показа значката си на охраната и влезе в паркинга на самолетоносача „Интрепид“^[1] на пристан 86. Докато пътуваха натам, Руук попита Ники дали се опасява, че Али ще предупреди Солей, че идват.

— Бих се изненадала, ако постъпи така. Предупредих я да не го прави и ѝ казах, че ще я арестуваме за углавно престъпление. Дадох ѝ да разбере, че ако Солей бъде предупредена, виновникът може да бъде обвинен в съучастничество. Али каза да не се тревожа, защото смята да излезе в дълга обедна почивка и да си остави телефона на бюрото. Изключен. Беше готова да се откаже и от договора с мобилния оператор.

Роуч караха зад Ники, а зад тях — фургон с униформени полицаи в случай, че възникнат усложнения с тълпата. Докато работеше в отдел „Организирана престъпност“, Ники беше разбрала, че малко арести минават по план и че винаги има полза да отделиш няколко минути, за да си представиш ситуацията, която те очаква, вместо просто да запрашиш натам. В случай, че се мотаеха почитатели на Солей, последното, което искаше детектив Хийт, беше да натика закопчаната с белезници носителка на две награди „Грами“ в своята „Краун Виктория“, отбивайки атаките на банда верни нейни почитатели.

Всички паркираха към улицата, готови да се изнесат бързо. Когато излязоха от колите, направиха едно и също, включително Ники — извиха глави назад, за да погледнат бракувания самолетносащ, който се извисяваше над тях.

— Кара те да се почувстваш незначителен — отбеляза Роули. Очоа, който все още разглеждаше плаващия музей, попита:

— Колко е високо това чудо?

— Около шест етажа — отвърна Руук. — При това броено от височината, на която се намираме. Ако броиш от ватерлинията, добави още етаж — два.

— Е, какво избирате? — попита Ники. — Тур-обиколка или арест?

Минаха покрай временния базов лагер, отцепен за колите, гримьорните и павилионите за хранене. Един служител печеше пилета на огромен грил и въздухът миришеше на смес от отходни газове и дим от скарата. На подвижното мостче ги поздрави млада жена с тениска и карго панталони, на чиято ламинирана карта пишеше, че е асистент-режисьор. Когато Хийт се представи и попита къде точно снимат, тя посочи нагоре към самолетната платформа, вдигна уокитокито към устата си и каза:

— Ще им съобщя, че идвате.

— Недейте — каза Хийт и остави един полицаи, за да наблюдава изхода и да се увери, че тя ще я послуша.

След като се изкачиха с асансьора, Хийт и Руук се озоваха на платформата, където ги посрещна запис на „Наглец от флота“. Тръгнаха по посока на музиката и когато заобиколиха един А-13 Блекбърд, самолет от Студената война, се намериха зад малка армия от оператори и прилежащата им техника — прожектори, километри кабели и три камери — една на статив, една, захваната с ремъци към гърдите на един здравеняк с балетни умения, и една на удължител, за снимки от въздуха.

Пристигнаха по средата на един дубъл и наблюдаваха как Солей Грей изпълнява стъпките, които я бяха видели да репетира веднъж в „Челси“ и веднъж на сцената на „По-късно“. Облечена в бяло, покрито с пайети трико, тя правеше цигански колела между един Ф-14 Томкат и един хеликоптер „Чикасо“, само че този път в изпълнението ѝ имаше нещо различно — то преливаше от съсредоточена възбуда, която Солей

явно пазеше за пред камерите и която раздаваше с пълни шепи, докато операторът я следваше, а тя се премятеше по палубата, докато накрая се приземи безупречно в очакващите я обятия на един танцьор с моряшка униформа.

Руук прошепна на Ники:

— Предричам страхотно шоу в затвора „Таконик“.

Режисьорът, който наблюдаваше всичко на разделен на две екран, извика „стоп“, погледна към операторите и когато те му кимнаха, поиска промяна в декора.

Когато прожекторите угаснаха и служителите започнаха да разместват декорите за следващата сцена, Хийт реши да действа. Следвана от Руук, тя тръгна към стола на режисьора, където Солей Грей попиваше потта по лицето си въпреки хапещо хладните температури. На три метра от нея ги спря едър мъж с обръсната глава и жълт анорак, на който пишеше „Охрана“.

— Съжалявам, но не пускаме посетители. Турове ще има утре.

Не беше груб, просто вършеше работата, описана на гърба му.

Без да повишава глас, Ники му показва значката си и се усмихна:

— Полиция, идваме по работа.

Певицата обаче явно не пропускаше нищо или може би очакваше нещо такова. Тя свали кърпата от лицето си и се вторачи в Ники с ококорени очи. Гримьорката се приближи, за да възстанови грима, който беше изтрила, но Солей я пропъди, съсредоточена в посетителите, и се надигна от стола си.

Хийт заобиколи охраната, тръгна към нея и каза:

— Солей Грей, имам заповед да ви...

В този момент Солей се обърна и побягна. От лявата страна на кораба, съвсем близо до нея, имаше малка палатка, където се преобличаха статистите, а зад нея — метална стълба. Докато тя тичаше нататък, иззад палатката се показаха Роули и Очоа, последвани от трима униформени полицаи. Тя се обърна в обратна посока, към люка, през който бяха минали Хийт и Руук, но и там чакаха двама полицаи. Руук ѝ пресече пътя и тя отново рязко се извърна. Маневрата му я беше разсеяла и тя не забеляза, че Ники е само на една крачка разстояние. Тя скочи към нея, но Солей я чу и ѝ се изплъзна. Инерцията запрати Хийт към една закачалка и в мига, който ѝ беше нужен, за да възстанови равновесието си, заподозряната хукна по огромната като стадион

палуба към десния борд на самолетоносача. Целият екип на Солей — оператори, асистенти, електротехници, танцьори, режисьори — я наблюдаваше, заседнал в мъгливата зона между инерцията и неверието.

Обучението ѝ взе връх и Хийт извади пистолета си. Общото „Ах“, надигнало се зад гърба ѝ, бе достатъчно ужасено, за да подскаже на Солей какво се е случило. Тя спря на ръба на платформата, обърна се към Хийт, която се приближаваше, насочила оръжието си към нея... след което без колебание се обърна и скочи.

Докато десетимата зрители зад нея развълнувано шумяха, Ники се втурна към мястото, където бе изчезнала младата жена и се опита да си спомни какво има шест етажа по-надолу — паркинг? Вълнолом? Река Хъдзън? За миг се запита дали някой би оцелял при падане от такава височина, било то и във вода. Когато стигна до ръба и надникна оттатък, Ники видя нещо напълно неочаквано — Солей Грей, която се търкаляше из мрежата, опъната над долния етаж.

— Солей, спри! — извика тя и отново се прицели, но това беше само поза. Хийт със сигурност нямаше да стреля при тези обстоятелства и певицата разчиташе на това. Ники прибра пистолета си в момента, в който двама мъже, за които по-късно научи, че са координатори на каскадите, посегнаха към заподозряната и я свалиха долу, скривайки я от очите ѝ. Явно не подозираха какво се е случило току-що и неволно ѝ помагаха да избяга.

Хийт обмисли възможните варианти, даде си сметка колко скривалища има на кораб, построен, за да превозва 2500 моряци и си представи всички лабиринти под палубата, а после — колко бавно ще се придвижат, ако използват асансьора или тръгнат по стълбите.

— Роуч — каза тя, — обадете се долу и им поръчайте да завардят изходите.

После детектив Хийт прибра пистолета си и скочи.

* * *

Двамата координатори ѝ помогнаха да се измъкне от мрежата, но се опитаха да я обезвредят.

— Какво правите? Аз съм ченге.

Един от тях обясни:

— Тя каза, че сте луда фенка, която се опитва да я убие.

— Накъде тръгна?

Те огледаха Ники преценяващо и посочиха към един люк. Ники хукна, като премина внимателно в случай, че Солей чака от другата страна, но нея я нямаше. Пред Хийт се простираше дълъг коридор и тя го измина на бегот, стигайки до Т-образно разклонение, където спря да си представи накъде би побягнала, ако беше Солей. Инстинктите ѝ я насочиха наляво, към сноп дневна светлина, накъдето ѝ се стори, че е кеят.

Ники стигна до отворена врата, където спря достатъчно дълго, за да промуши глава навън и да се върне, стараяйки се да бъде внимателна в случай на засада. От другата страна видя метално стълбище, вероятно долната част на онова, по което се беше опитала да избяга Солей, преди да се появят Роуч. Тя прескочи перилата и слезе още едно ниво, стигайки до малка платформа и балконче с формата на полукръг близо до кърмата, която надвисваше над кея и един от складовете на кораба. После рязко се обърна, чула стъпки над главата си.

— Руук?

— Боже, че си бърза! Как го правиш, още ми се вие свят след скока!

Ники обаче вече не му обръщаше внимание, зърнала проблясването на пайети на пристана. Хийт прецени, че певицата е скочила от около метър и половина, за да стигне до покрива на склада и лесно я последва. Докато тичаше по плоския покрив до спираловидната метална стълба, която водеше към паркинга, чуваше, че Руук не изостава.

Единственият униформен полицаи, когото бяха оставили долу, беше завардил мостика, без да очаква дръзко бягство от покрива, така че когато певицата се появи на далечната страна на паркинга и хукна към изхода към 12-о авеню, нямаше кой да я спре. На 50 метра зад нея детектив Хийт я настигаше и извика на охраната да я спре. Мъжът обаче беше трениран да пази Солей и се огледа с очакването да види нападателка. Тя мина през портата и когато видя папараците, които се мотаеха отвън, трима на мотоциклети, проклятието бързо се превърна

в благословия. Те вече я снимаха, докато тичаше към тях и певицата повика единия по име.

— Чък! Имам нужда от мотора ти, бързо.

Когато се появи Ники, той вече завиваше по 12-о авеню, Солей седеше зад него. Останалите двама папараци палеха мотоциклетите, за да ги последват, но Хийт им показва значката си и посочи към онзи с по-бързата машина.

— Ти. Слизай. Трябва ми моторът ти, полиция.

Папаракът се поколеба, претегляйки последствията от наказание с тези от пропуснатата възможност, но Ники го хвана за якето.

— Веднага.

Хийт потегли след Солей, а третият папарак понечи да тръгне след нея, но тогава пристигна Руук, размахвайки ръце, застана на пътя му и той удари спирачките.

— Руук? — каза фотографът.

— Ленард? — каза Руук.

Хийт трябваше да се напегне, за да не изгуби Солей и нейния шофьор. Той караше безразсъдно, шмугвайки се между колите и сменяйки платната, без да го е грижа за десетките удари, с които се разминаваше. Като ченге в Манхатън Ники знаеше, че папараците ловуват на глутници, често с мотоциклети, и винаги се сещаше за преследването на Даяна в онзи тунел в Париж. Сега тя преследваше един от тях и реши да разчита на уменията си, а не на риска, за да не убие някой случаен свидетел или пък себе си. Въпреки това не изоставаше от тях, дори да не успяваше да ги настигне. Солей очевидно нямаше крайна цел и всичко беше въпрос на маневри, за да се отърват от Хийт, която забеляза, че следват модел — изкачваха се по една улица, а после слизаха по следващата, движейки се през „Мидтаун Уест“. В един момент, докато караха на изток по 50-а улица, Солей явно се умори от тази игра. Погледна назад, видя, че следователката е още по петите им и изкрещя нещо в ухото на папарака.

На ъгъла той, заедно с обещанието за ексклузивни снимки, за каквито можеше само да мечтае, се престори, че ще завие надясно, но вместо това направи обратен завой, като не само тръгна в обратна посока, но и се понесе челно към Ники. Тя го избегна със завой надясно и поднесе встрани, като едва не падна наред движението, но

овладя мотоциклета и също го обърна на 180 градуса, макар че за малко да одере един паркирал камион на FedEx. Подкара след тях, движейки се в насрещното платно, като запали предния фар и наду клаксона. За щастие единственият риск за сблъсък се дължеше на друг мотоциклет, също каран от папарак, и тя невярващо си даде сметка, че зад него седи Джеймисън Руук.

Когато стигнаха до края на улицата, шофьорът на Солей зави надясно и отпраши по 11-о авеню. Ники не изостана, но загуби малко време, тъй като при червен светофар забавяше и се промъкваше между колите, вместо да профучи между тях безнаказано като мотоциклета отпред. Прииска ѝ се радиостанцията ѝ да беше у нея, за да повика подкрепления, които да ги пресрещнат или да блокират улиците, но това не беше възможно, така че тя остана съсредоточена и се постара да набере скорост, когато има възможност за това.

11-о авеню премина в Уест Енд авеню и малко след това Солей отново погледна назад, което подсказа на Ники да очаква поредната каскада. На 72-а улица шофьорът взе пресечката по диагонал, като едва избегна удара с един автобус и се понесе към рампата, водеща към „Хенри Хъдзън“. Хийт внимателно ги последва, като рязко спря на пресечката заради една старица с проходилка, която пресече на червено и Ники едва не я блъсна. Тя изчака жълтата светлина и даде газ, после спря на „Ривърсайд Драйв“ и изруга. Бяха ѝ се изплъзнали.

Тя почти тръгна на север по „Хъдзън“, но нещо я забави. Задръстването беше голямо, колите пълзяха едва-едва. Въпреки предимството, което ѝ осигуряваше моторът, Солей не би избрала този път. Ники чу рева на мотор и се обърна по посока на звука. На отсрещния ъгъл, зад статуята на Еленор Рузвелт, една бяла светкавица профуча по алеята за пешеходци на крайречния парк. Ники изчака една камионетка, пресече по диагонал, изкачи се до тротоара по рампата и ги последва в Ривърсайд Парк. Докато минаваше край алеята за кучета, няколко от собствениците ѝ се разкрещяха. Един заплаши да извика полицията и тя се надяваше да го стори. Долови някакво движение в страничното огледало и без да поглежда, разбра, че Руук я следва.

Докато караше по павираната алея до реката, Ники намали скоростта. Макар че беше обедно време, а денят бе студен, наоколо имаше достатъчно бегачи, колоездачи и хора с кучета, които можеха да

изникнат пред нея и тя смяташе, че щом все още вижда мотора, може да изчака и да ги подгони по-нататък, където достъпът до тревата беше по-ограничен.

Възможността се разкри при марината, малко преди да стигне до превърнатата в парк пречиствателна станция в Харлем. Пътеката между двете забележителности бе успоредна на железопътната линия, която беше заградена и по този начин ограничаваше достъпа на пешеходците. Ники даде газ. Мотоциклетистът пред нея също се възползва от отворения път, но нейният мотор беше по-бърз и ги настигаше. Солей, която приличаше на сюрреалистично видение в бялото си блестящо трико, постоянно се обръщаше и му правеше знаци да кара по-бързо. Не биваше да я слуша.

Точно преди да стигнат до парка, пътеката рязко свиваше надясно — завой, предвиден за хора, а не за бързодвижещи се мотоциклети. Ники познаваше терена, защото в събота и неделя излизаше на джогинг край Хъдзън, и предвидливо забави ход. Зад ъгъла видя преобърнат мотор. Папаракът се опитваше да измъкне крака си изпод него, а ръката му над лакътя бе ожулена до кръв. Солей Грей се беше отдалечила малко, макар че куцаше с единия крак.

Шофьорът на Руук също избърза на завоя и Ники трябваше да отбие встрани, за да не я ударят. Другият мотор силно се килна и тъкмо когато изглеждаше, че ще падне, мъжът успя да го овладее и спря, без да изгуби равновесие.

— Погрижете се за него — каза Ники. — Ранен е.

После подкара по тревата след Солей, която прескачаше телената ограда, отделяща пътеката от железопътната линия.

Линия „Уест Сайд“, чиито релси излизаха от един тунел на 122-а улица и следваха река Хъдзън от Ню Йорк до Олбъни, в миналото е обслужвала товарния превоз в Манхатън. През последните 19 години обаче бе собственост на „Амтрак“, по нея се движеше пътническият влак от Пен и докато детектив Хийт слизаше от мотоциклета, тихият тътен на локомотив ѝ подсказа, че дългата пътническа композиция приближава. Солей скочи от оградата и се опита да пресече релсите, преди Ники да стигне до нея — искаше влакът да ѝ спечели време, като препречи пътя на ченгето. Локомотивът обаче я изпревари и сега тя беше заклещена от многобройните вагони, докато Ники се катереше по оградата.

— Всичко свършва тук, Солей — изкрещя тя, надвиквайки стоновите на метала и тракането на стоманените колела. — Дръпни се от линията, легни и вдигни ръцете си зад главата.

— Доближиш ли се, ще скоча.

Ники се пусна от оградата и се приземи на два крака, а Солей тръгна към релсите и се наведе напред, накланяйки се към влака, сякаш смяташе да се хвърли под него.

— Ще го направя.

Хийт спря. Беше на десет метра от нея и макар че повърхността под краката ѝ беше равна, чакълът поднасяше, а певицата беше бърза. Ники нямаше да успее да стигне до нея, преди да се метне под колелата.

— Солей, стига, дръпни се оттам.

— Права си, всичко свършва тук.

Тя се обърна към релсите, ръждиви и покрити с прах и сажди отстрани, но блестящи като ново алуминиево фолио там, където триенето от колелата отнасяше мръсотията. Когато вдигна очи, Ники се беше доближила. Солей извика „Не!“ и тя спря.

— Тогава стой мирно, Солей. Не бързай, ще почакам.

Докато я наблюдаваше, Ники видя всички знаци, от които се боеше. Младата жена се беше прегърбила и тялото ѝ внезапно изглеждаше дребничко и неподходящо за сценичното облекло, което носеше. Арогантността напълно се беше изпарила от лицето ѝ, устните ѝ трепереха, а под грима ѝ избиваха червени петна. Освен това не откъсваше поглед от колелата, които гърмяха само на 60 сантиметра от нея.

— Чуваш ли ме? — извика Ники. Знаеше, че я чува, но искаше да насочи вниманието ѝ към себе си.

— Мисля, че няма да мога — каза Солей с глух глас.

— Тогава недей.

— Имам предвид, че не мога да продължавам повече.

— Ще се справиш.

И двете знаеха, че Хийт трябва да я арестува, но следователката се опитваше да я накара да погледне малко по-напред. Да я извади от настоящето.

— Какво стана с онзи човек? От вчера сутринта?

— Добре е. Утре го изписват от болницата.

Хийт налучкваше, но реши, че сега е момента да я подтикне да мисли позитивно. Спомни си разпита предишния ден и обелената кожа на кокалчето на Солей, която тя постоянно дъвчеше. Тогава беше решила, че е станало на репетиция, тъй като знаеше колко тежки са те. Сега обаче си даде сметка, че това е била бойната рана на крадеца.

— Трябваше да го взема. Той не пускаше куфарчето и трябваше да...

— Той ще се оправи. Хайде, слез от там.

— Още сънувам кошмари. — Солей я пренебрегна, увлечена в друг разговор. — Мога да понеса затвора, може би. Но не и кошмарите. За онова, което стана с Рийд. Искам да върна времето преди онази нощ. Бях толкова глупава. — Тогава тя изкрещя: — Аз бях толкова глупава... а сега той никога няма да се върне.

Солей избухна в сълзи и Хийт усети, че се разкъсва между желанието да я подтикне да ѝ разкаже какво е станало с Уейкфийлд, задължението да ѝ прочете правата в случай, че реши да признае нещо, което може да се използва в съда, и нуждата да прояви човещина и да я отклони от тъмнината, която може да я накара да посегне на живота си.

— Солей, по-късно може да поговорим за това. Хайде, ела при мен, нека да ти помогна.

— Не заслужавам да живея. Чуваш ли? — Настроението ѝ премина от мрачно в гневно, а хапливият тон, който бе свикнала да очаква Ники, беше насочен срещу самата Солей. — Не заслужавам да бъда тук, не и след Рийд. Не и след онова, което му причиних. Скандалите, краят на връзката ни — аз бях виновна. Аз отмених сватбата. Така ужасно го нараних...

Тогава гневът отстъпи пред още ридания.

Ники хвърли поглед надолу по линията с надеждата да зърне края на влака, но той се простираше докъдето ѝ стигаха очите. Все още не беше вдигнал скоростта и на Хийт ѝ се струваше, че бавният му ход се точи безкрайно.

— Ами онази нощ? Знаеш ли каква вина изпитам заради онази нощ?

Ники прие, че става дума за нощта на смъртта му, но не желаше да попита, когато тя се чувства толкова уязвима, рискувайки да я бутне в пропастта и каза:

— Вече не е нужно да носиш това бреме сама. Разбираш ли?

Солей се замисли и Хийт изпита надежда, че думите ѝ най-сетне започват да достигат до нея. Тогава се чу шум и двете се обърнаха едновременно. По пътя бавно се приближаваха три полицейски мотоциклета с изключени фарове. От другата страна се появи Руук, придружен от камионетка на Службата по парковете. Тя забеляза промяната в Солей и му извика:

— Кажим им да не се доближават!

Руук пристъпи към прозореца на камионетката и Ники видя как шофьорът грабва микрофона си. След секунди явно се свърза с мотоциклетистите, защото те удариха спирачки и зачакаха в далечината, а мъркането на моторите им се сливаше със скърцането и стонове на влака.

— Не мога да се справя с всичко това, не мога — изплака Солей.
— Непоносимо е.

Ники най-сетне видя последния вагон на около сто метра от тях и започна да изчислява ходовете си.

— Чувствам се... празна. Не мога да спра болката.

Петдесет метра.

— Ще ти помогна, Солей. — Още само три вагона. — Ще ми позволиш ли?

Хийт протегна ръце с надеждата, че тя ще почувства жеста въпреки метрите натрошен чакъл, които ги делиха. Солей изправи гръб и отново заприлича на танцьор. Вдигна лице към слънцето, затвори очи за миг, после се обърна към Ники и за пръв път ѝ се усмихна. После се хвърли под последния вагон.

[1] USS Intrepid (храбър, дързък), един от 24-те самолетоносачи „Есекс“ клас, построени по време на Втората световна война за Военноморските сили на САЩ. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТ

Полицията отцепи мястото, където се беше самоубила Солей Грей, за да държи пресата и феновете на разстояние, докато патоанатомът, хората от Съдебна медицина и отрядът на Началника на полицията от „Полис Плаза“ 1, които разследваха всеки път, когато в нечия смърт бе замесен полицай, си свършат работата, без да ги разсейват. Имаше и други разследващи екипи, например от Службата по парковете и железопътната компания, но те трябваше да изчакат реда си. За да запазят достойнството на починалата, а и за да могат техниците да работят на спокойствие, от двете страни на линията, където се намираха повечето останки, бяха поставени портативни пластмасови паравани. 12-о авеню между 138-а и 135-а улица беше затворено, но фотографите, папараците и новинарските екипи си бяха избрали наблюдателници на по-високите точки в парка „Ривърбанк“ и от другата страна на линията, на Ривърсайд Драйв. Екипът на патоанатома издигна шатра, за да скрие мястото от шестте новинарски хеликоптера, които кръжаха над главите им.

Капитан Монтроус посети детектив Хийт, която чакаше сама в една от полицейските камионетки, все още разстроена, стиснала чаша кафе с двете си ръце, което отдавна беше изстинало. Току-що беше разговарял с отряда от „Полис Плаза“ 1 и ѝ каза, че след като разговаряли с Руук, двамата папараци, парковия служител и двамата полицаи мотористи, всички са потвърдили версията ѝ, че певицата е скочила по свое желание и че Хийт е направила всичко възможно, за да овладее ситуацията и да попречи на самоубийството ѝ.

Шефът ѝ предложи да ѝ даде няколко дни отпуск, въпреки че нямаше намерение да я отстрани или да я накара да работи на бюро. Ники беше пряма — каза, че е много разстроена, но е наясно, че случаят не е приключил. Ченгето в нея — онази част от мозъка ѝ, която можеше да отдели трагедията и преживяната травма от онова, на което бе станала свидетел преди два часа — гледаше на смъртта на Солей Грей като на неяснота, която трябва да се разреши. Заедно с нея бе

изчезнала жизненоважна информация. Хийт знаеше, че е изяснила всичко около нападението на редактора, но оставаха много въпроси, чиито отговори вече не можеше да измъкне от Солей Грей. Освен това Ранс Улф, който вероятно бе неин съучастник и убиецът на трите жертви, все още беше на свобода. Докато последната глава от книгата на Касиди Таун не се намереше, имаха всички основания да смятат, че той ще убие отново, за да се добере до нея. Освен ако нуждата за това беше умряла със Солей Грей.

— Отразява ми се, капитане, но това ще трябва да почака. — Детектив Хийт посегна през вратата и изля студено кафе на чакъла отвън. — Ако няма нищо друго, трябва да се връщам на работа.

* * *

Когато се върнаха в управлението, Хийт и Руук останаха за миг сами за пръв път след самоубийството. Въпреки че една полицейска кола ги докара заедно, тя се возеше отпред, потънала в мълчание. Седнал сам отзад, той през целия път се опитваше да се отърси от спомена за онова, което беше видял. Не просто ужасната смърт на Солей Грей, но и болката на Ники. И двамата бяха ставали свидетели на предостатъчно трагедии, но независимо дали си в Чечня, или в Челси, нищо не може да те подготви за мига, в който животът напуска тялото. Докато вървяха към общия офис, той я хвана за лакътя, спря я и каза:

— Виждам храбрата фасада и разбирам защо е нужна. Просто искам да знаеш, че съм тук.

На Ники ѝ се прииска да стисне ръката му, но нямаше да допусне такова нещо на работа. Освен това знаеше, че все още не е разумно да отваря вратата към уязвимостта си. Тук нямаше място за чувства.

Тя кимна и каза:

— Да приключваме с това.

* * *

Детектив Хийт не спираше на едно място, стараейки се да не даде на никого възможност да я попита как е. Вместо това само действаше. Знаеше, че в един момент ще трябва да се изправи срещу преживяното, но не още. Освен това си напомняше, че най-лошото се е случило не на нея, а на Солей Грей.

Детектив Хайнзбърг, чувствителна както винаги, откъсна очи от монитора си, обърна се и попита Хийт дали иска да види снимките от уебсайта на „Леджър“. Тя не искаше. За щастие тези, направени от двамата папараци, присъствали на самоубийството, още не се бяха появили. Полицията все още ги разглеждаха като доказателство за последователността на събитията. Без съмнение снимката на мига на смъртта ѝ щеше да бъде продадена на търг и закупена от някой британски или немски таблоид за шестцифрена сума. Хората щяха да поклатят отвратено глави и да се отправят към сайтовете им, за да проверят трябва ли да се регистрират, за да ги видят.

Хийт погледна към дъската и се взря в името на Солей Грей. Все още чуваше умолителния ѝ глас, докато оплакваше „онази нощ“. Обади се на Очоа и го хвана по пътя към управлението.

— Преповтарям всички неясноти и не мога да спра да спра да мисля за липсващите поръчки на компанията за лимузини под наем от нощта, в която е умрял Уейкфийлд.

— Аз също — каза Очоа, — но положението е същото както с последната глава. Докато липсва, можем само да гадаем.

— Кажи на Роули да обърне колата. Искам да се върнете в испанската част на Харлем. Говорете пак със семейството и колегите му, може би ако попитате конкретно за Рийд Уейкфийлд, ще изскочи нещо. Проверете дали онази нощ Падийя е бил на работа и дали е споделил какво е чул или видял, дори ако го знае от някой от другите шофьори.

Очоа замълча и Ники се притесни, че смята да ѝ изкаже съчувствие за онова, което е преживяла на релсите. Той обаче въздъхна и каза:

— Добре, но честно да ти кажа, двамата с партньора ми изкарахме ужасен ден. Какво ли знаеш ти за тия работи.

Да. Направо да се просълзиш.

Наближаваше шест и Руук премяташе чантата си на рамо.

— Тръгваш си рано, а? — попита Ники.

— Получих СМС от редактора ми във „Фърст Прес“. Тази история със Солей превърна темата в международна, така че искат да предам статията до утре, за да започнат извънредно издание.

— Значи ще довършиш статията?

Той се разсмя.

— Как не. Ще започна статията.

— Мислех, че с това се занимаваш.

— Шшт. — Той се огледа заговорнически и сниши гласа си до шепот. — И редакторът така си мисли. — После добави: — Обади ми се по-късно, ако искаш, може да наминеш за по една бира.

— Чака те цяла нощ работа, господинчо. Ще бъдеш зает... с твоя хеликоптер-играчка. Освен това колкото по-рано излезе новото издание, толкова по-скоро ще свалят моето, така че не искам да се бавиш заради мен. — Той тръгна към вратата, а тя добави: — Ей, Руук? — Той спря. — Трябва да ти кажа колко глупаво постъпи, като ме последва днес. Първо на самолетоносача, а после с папарака с мотора. Така че първо, никога повече не прави такива изпълнения. И второ... благодаря ти, че ме подкрепи така.

— Съжалявам и няма защо — каза той, обърна се и излезе.

* * *

Роуч изчакаха, преди да излязат от колата. Бяха обиколили улицата в търсене къде да паркират и когато минаха край къщата на Естебан Падийя, братовчед му тъкмо излизаше.

— Да опитаме ли? — попита Роули.

— Знаеш ли какво? — отвърна партньорът му. — Тоя само ще ни скапе кефа. Да изчакаме да излезе и да проверим дали хлапето е у дома. Ще започнем с него.

Двайсет минути по-късно братовчедът на Естебан Падийя отключи предната врата и докато влизаше, извика на испански:

— Ей, Антонио, върнах се. Готов ли си?

После млъкна, забелязал двамата следователи, които отново седяха в дневната с младия племенник на Естебан.

— Ще пътуваш ли, Виктор? — попита Очоа.

Виктор хвърли гневен поглед на момчето и то отмести очи.

— Страшен куфар, човече, много качествен. И съвсем нов! Виждам, че е оригинален „Tumi“, а не някакво менте.

— Е, имаме нужда от ваканция. За да се успокоим малко след погребението и всичко останало — каза братовчедът, който звучеше доста неубедително дори за Роули, който не говореше испански.

— Доста багаж сте взели за една ваканция. Колко смятате да отсъствате?

Братовчедът просто стоеше до вратата с ключове в едната ръка и голяма найлонова торба в другата. Очоа се надигна и обходи редицата чанти.

— Да видим, два джъмбо куфара, един калъф за дрехи — сигурно за новите костюми, които видяхме зад вратата онзи ден. Още един голям куфар. Три за ръчен багаж. Да знаеш, ще ти лепнат страхотна такса багаж. Освен това ще трябва да дадеш тлъст бакшиш на стюарда, за да ти помогне. Скъпо ще ти излезе, но ти можеш да си го позволиш, нали?

Без да отговаря, Виктор просто продължи да се взира в някаква точка между него и Очоа.

— Е, според мен няма да ти е проблем. Бакшиши, свръхбагаж... сигурно дори да наемеш лимузина до летището от бившия шеф на братовчед ти, пак все едно бълха те е ухапала. И нищо чудно.

Следователят подритна един малък спортен сак с върха на обувката си. Виктор смръщи чело и бавно сведе очи към него. Ципът беше широко отворен и пачките пари се виждаха ясно.

— Казах ти да дръпнеш ципа — сопна се Виктор.

На Очоа му се прищя да го попита дали има предвид сака, или устата на момчето, но не искаше да сложи край на разговора. Имаха да обсъдят доста неща.

* * *

Роули се обади на Хийт в управлението, разказа ѝ за сака с пари и ѝ събщи, че ще доведат Виктор и Антонио на разпит. Тя се съгласи, че тъй като сакът е бил пред очите им, вероятно няма да има нужда от заповед за обиск, но че е най-добре да говори с прокурора в случай, че се наложи да отправят обвинения.

— За колко пари става дума?

— Деветдесет бона. — Роули направи пауза и добави: — В двадесетачки.

— Интересно число.

— Да. Проверихме братовчеда — чист е, никакви наркотици, комар или връзки с банди. Намирисва ми на подкуп, от който липсват около девет хиляди. Вероятно са отишли за билети, дрехи и куфари.

— Сто бона вече не са толкова много пари, а, Рейлз?

Той се засмя.

— Представа си нямам.

Когато Хийт затвори, около бюрото ѝ се завъртя Шарън Хайнзбърг.

— Очакваме нов клиент.

— Кой?

Ники реши, че би било прекалено да се надява, че става дума за тексасеца и беше права.

— Морис Гренвил, преследвачът на Тоби Милз. Прибрали го в Чайнатаун, докато се опитвал да се качи на автобуса до Бостън. Ще го докарат до тридесет минути.

Хайнзбърг ѝ връчи досието на Гренвил.

— Тук ли? — учуди се Ники. — Защо не в 19-о управление или в участъка в Сентръл Парк? На тяхна територия е, ние само им съдействахме.

— Да, но полицаят, който го арестувал, каза, че те е споменал по име. Вчера те видял в клюкарската колонка на „Леджър“ и искал да говори с теб.

— Казал ли е за какво?

Детектив Хайнзбърг поклати глава.

— Може би е някакъв отчаян опит да се пазари — предположи тя и се изкиска. — Сетих се, нали вече си известна — може би иска да те преследва.

— Много смешно — мрачно каза Ники. Разсеяна както винаги, Хайнзбърг каза „Благодаря“ и се отдалечи.

Ники се зачуди дали да се обади на мениджъра на Тоби, Джес Риптън, за да му съобщи. Риптън беше съдействал, като им изпрати снимки и подробности за преследвача, но неговата молба да разговаря лично с нея бе достатъчно необичайна, за да убеди Хийт да проучи за

какво става въпрос, преди да вкара в картинката и разсейващото присъствие на Стената. Освен това трябваше да признае, че агресивният, хаплив маниер на мениджъра при всяка среща много я дразнеше. Това, че той ще трябва да почака един час, ѝ достави несъмнена наслада, с която не се гордееше, макар че можеше да я понесе. И полицаите са хора.

Докато преглеждаше досието на Гренвил, за да се подготви за срещата, телефонът иззвъня. Беше Петър.

— Чух, че си присъствала на това със Солей и исках да видя как си.

— Държа се — каза тя. Повторението на момента, в който певицата се гмурна под влака, отново се завъртя в главата ѝ на каданс, по болезнения начин, присъщ на травмите. Ники се опита да го спре, преди да стигне до кръвта върху бялото трико, но не успя. После осъзна, че Петър я пита нещо.

— Съжалявам, не те чух. Какво каза?

— Питах дали не искаш да се видим за вечеря.

— Петър, може би не точно тази вечер.

— Вероятно не биваше да се обаждам — каза той.

— Не, това е много мило от твоя страна, благодаря ти. Просто съм претоварена. Сигурно можеш да си представиш.

— Добре. Познавам те и няма да настоявам.

— Умно момче.

— Ей, ако бях толкова умен, щях да го схвана преди години. Както и да е, съжалявам, че си преживяла това, Ники. Убеден съм, че си направила всичко възможно.

— Така е, но тя си беше решила. Има нещо, с което Солей не е можела да живее и накрая тя намери начин да се отърве от болката.

— Каза ли какво е?

— За съжаление, не — измъкна се Хийт, която никога не обсъждаше случаите извън отряда. — Знам само, че нищо не можех да направя.

Това, че го изрече на глас, я накара да се почувства малко по-добре, макар че ако наистина си вярваше, щеше да престане да се връща към случилото се, за да открие какво е можела да направи.

— Ники — каза Петър, — знам, че сега не е моментът, но... искам да... да те видя пак.

Не ѝ беше по силите да обмисли тежестта на казаното и усложненията, които следваха от него, особено след такъв ден.

— Петър, слушай...

— Не улучих момента, извинявай. Виждаш ли? Все пак настоях. Кога ще се науча? — Той направи пауза. — Може ли утре да излезем на кафе?

Точно тогава детектив Хайнзбърг изникна на вратата и ѝ кимна подканящо. Ники взе досието на Гренвил.

— Утре... да, може би.

— Ще ти се обадя сутринта. Междувременно имай предвид, че ако имаш нужда да говориш с някого, аз съм на разположение.

— Благодаря ти, оценявам това.

След като затвори, тя се взря в телефона си — и обаждането, и настойчивостта му я бяха накарали да се почувства малко странно. После детектив Хийт прочисти главата си и тръгна към стаята за разпити.

* * *

В коридора откри Роули, който чакаше пред Разпити-1.

— Как са спечелилите от лотарията от Източен Харлем?

— Очоа е с тях вътре. Още нищо не знаем. — Той ѝ показа пакет бисквити с фъстъчено място и бутилка отвратителна на вид синя енергийна напитка, които беше взел от автомата. — Хлапето е гладно, така че му купих вечеря.

— Аз съм в Разпити-2 с преследвача на Тоби Милз, но кажи ми, ако се разбере нещо.

Преди да влезе, Ники остана няколко секунди в стаята за наблюдение, за да огледа Морис Гренвил. В папката пишеше, че е на 41, но приличаше по-скоро на двадесет и няколкогодишен. Въпреки отдръпващата се от челото му коса и първите сиви нишки в гъстите му кестеняви къдрици, той приличаше на мъж-дете. Пухкав, нисък, с бледа кожа и отпусната стойка, заради която вратът му изчезваше наред двойната брадичка. Беше сам и постоянно се гледаше в огледалото отсреща, макар и косо, без да застава с лице към него. Сякаш проверяваше дали когато погледне отново, все още ще бъде там.

Когато Хийт влезе и седна, Гренвил изправи гръб. Перманентно свитите му очи, които му придаваха вечно усмихнат вид, се разшириха, заковаха се върху Ники и я накараха да се почувства неудобно. Не я гледаше похотливо, а по-скоро я... зяпаше с незаслужено възхищение и интимност.

— Аз съм детектив Хийт — Тя хвърли папката и химикалката си на масата и седна. — Искали сте да разговаряте с мен.

Той я зяпа още известно време и каза.

— Статията за вас ужасно ми хареса.

— Г-н Гренвил...

— Толкова сте формална. Може ли да ви наричам Ники?

— Не.

— Запазих един брой. Има ли някакъв шанс да ви убедя да го подпишете?

— Никакъв.

Той наклони глава. Устата му съвсем леко потрепна, а гъстите му вежди се свъсиха, сякаш водеше дискусия в главата си. Докато говореше сам на себе си, тя каза:

— Щом сте чели статията, знаете, че съм зает човек. Ще ми кажете ли каквото има, или искате да повикам камионетката, за да ви откара в затвора навреме за кльопачката?

— Не, не искам.

— Говорете тогава.

— Исках да говоря с вас, защото вчера четох в „Леджър“, че сте следили Солей Грей.

Изведнъж Ники видя статийката в „Леджър“ в съвсем нова светлина, спомни си за Жилото и разбра омразата, която знаменитостите изпитват към клюкарските вестници. Тогава отново се замисли за Гренвил и се зачуди какво ли иска. Нима нетактичната шега на Хайнзбърг се сбъдваше? Хийт знаеше, че преследвачите не са еднакви, но беше прочела, че този е съсредоточен върху единствена знаменитост, Тоби Милз. Оттам идваха всички оплаквания, с това бяха свързани арестите за нахлуване и непристойно поведение. Поне официално той не се вманиачваше по знаменитостите изобщо и тя се надяваше, че това се отнася и до Солей Грей и полирайки от корицата на списание.

— Какъв е интересът ви към Солей Грей?

— Тя беше изключителен музикант, това е такава загуба.

— Това ли е всичко? Благодаря за посещението, г-н Гренвил.

Ники си събра нещата и той каза:

— Не, това не е всичко.

Тя изчака, но го погледна с вдигната вежда, подканяйки го да говори. Той премигна и вдигна ръце от масата, оставяйки потни отпечатъци по повърхността ѝ.

— Веднъж я видях. Лице в лице.

Гордостта, която изпитваше от този факт, я накара да се замисли за манталитета на тези хора. Това, което ги определяше като личности в собствените им очи, беше близостта до непознат човек, а шизофрениците дори смятаха, че звездата общува конкретно с тях, изпращайки им послания с песните си или интервютата по телевизията. Те се вманиачваха и понякога бяха готови на всичко, за да придобият важност в живота на избраната знаменитост, дори като я убият.

— Продължавайте — каза тя. Нещо ѝ подсказа, че ще е добре да го изслуша. — Какво, като сте я видели — и други могат да кажат същото.

— Една нощ я видях пред един клуб, всъщност, почти се беше съмнало. Беше толкова късно, че само аз бях там.

— Къде?

— В клуб „Търмал“, в Касапския район. А Солей беше напълно пияна. Крещеше, размахваше ръце и се караше с някого на тротоара, където паркират лимузините.

Сега вече той привлече вниманието ѝ. Щом спомена лимузините, Хийт остави папките обратно на масата и кимна.

— Да, сещам се за къде говорите. Кажете ми какво видяхте.

Стори ѝ се голяма ирония, че за пръв път в извращения си живот той наистина се е оказал важен и че тя утолява именно тази негова нужда.

— Както казах, беше бясна и крещеше като луда. Щом видях с кого се кара, си помислих, че ако успея да се доближа с телефона си, снимката ще се появи на корицата на „Пийпъл“, „Ъс“ или поне „Леджър“.

— Защо не се доближихте, охрана ли имаше?

— Не. Всичко наоколо беше затворено, те бяха единствените други хора на улицата. Не се доближих, защото не исках да ме видят.

Ники беше повече от заинтригувана. Ако не беше луд, той звучеше напълно достоверно по собствения си смахнат начин. Искаше й се да й казва истината. — С кого се караше, защо ви се стори толкова важно?

— Защото — каза той, — се караше с Рийд Уейкфийлд в нощта на смъртта му.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Джеймисън Руук вдигна очи от екрана на лаптопа си и хвърли жален поглед към хеликоптера на перваза на прозореца. Оранжевата играчка беше оцеляла след нахлуването на тексасеца и сега го молеше да дойде да поиграят. На него също му се искаше да си почине. След като часове наред писа чернови, алуминиевият капак на неговия Макбук Про се беше загорял вследствие на, както си казваше той, похвалната му професионална етика. Напомни му за начина, по който фюзелажа на хеликоптера се загоряваше, след като направеше няколко обиколки из апартамента.

— Сатана, не ме изкушавай — каза той и се съсредоточи върху клавиатурата. Като журналист, който много разчиташе на личните си наблюдения, независимо дали ставаше дума за порутен блок в Грозни по време на руска въздушна атака, за това да следва Боно и певица Баба Маал из Сенегал, или да вземе урок по поло в Уестчестър от някоя гостуваща кралска особа, Руук знаеше, че новината е в личния опит, а не в интернет. Имаше добра памет и система за водене на бележки, която го връщаше в момента, който описваше всеки път, щом отвореше тефтера си на страница с подчертани цитати и подробности.

Работеше бързо от началото до края на статиите, пишейки първо със скоростта на първите впечатления, като допускаше празнини, и оставяше подробностите за по-късно, когато отново щеше да започне отначало. Правеше го често, но без да се връща назад, за да не нарушава последователността. Пишеше така, сякаш беше читателят. По този начин се предпазваше и от опасността да се превърне в обект на повествованието. Макар че беше журналист, Руук се стремеше да бъде разказвач, който оставя онези, за които пише, да говорят сами за себе си, без той да им се пречка.

Гласът на Касиди Таун зазвуча в главата му и чрез него тя отново оживя в шрифт Таймс Ню Роман в цялото си енергично, гръмогласно, отмъстително и справедливо великолепие. Докато описваше дните и нощите, прекарани с нея, на страниците изникна жена, за която всичко

в живота, от това да получи най-доброто, когато пазаруваше, до това да си извоюва ексклузивно интервю със садо-мазо господарка, поставила конгресмен на колене, беше сделка. Мисията ѝ в живота беше да бъде не проводник, а източник на власт.

Докато приближаваше края на черновата, Руук стана неспокоен. Дискомфортът му се дължеше на неизвестността, която заобикаляше най-важното събитие в живота ѝ. Да, той можеше да запълни празнините в средата, за това имаше достатъчно материал, но статията свършваше, преди да е стигнала до истинския си край. Думите се трупаха ли, трупаха, вече беше написал достатъчно за материал в две части (трябваше да се обади на агента си по този повод), но статията, колкото и добре да се подреждаше, приличаше на бързо, напрегнато барабанене без цимбалите в края.

Също като книгата на Касиди Таун.

Той взе дистанционното за хеликоптера, но чувството за вина го накара да го остави до лаптопа и да посегне към незавършения ръкопис. Премести се от бюрото в стола до малката камина, пълна със свещи и отново го прелисти, чудейки се какво е пропуснал. Към какво ли кресчендо се стремеше текстът?

Разказвачът в него настояваше, че не е почтено да предаде статия, завършваща с неразплетен край. Въпросите, колкото и интригуващи да бяха, не го задоволяваха и читателят, когото толкова уважаваше, щеше да се почувства по същия начин.

Тогава се насочи към старите изпитани методи. Извади нов тефтер, откри една химикалка, в която все още имаше мастило, и започна да импровизира. *Какво искам? Да напиша края на статията. Не, не е това. Какво тогава? Вече знаеш. Така ли? Да, знаеш, просто още не си го дефинирал както трябва...*

Всеки път, когато правеше това упражнение, Руук си мислеше, че ако открият бълнуванията му в боклука, ще решат, че е луд. Беше заимствал тази техника от един роман на Стивън Кинг, в който главният герой беше писател и всеки път, когато трябваше да подреди някоя фабула, се подлагаше на кръстосан разпит на хартия. В романа изглеждаше много готино, но веднъж Руук го беше приложил на практика и похватът го свърза с подсъзнанието му толкова успешно, че го използваше всеки път, когато писането го отвеждаше на неравен

терен. Сякаш си имаше партньор, който не очакваше да си делят печалбата.

Дефинираш погрешната цел. Знам каква е целта, да назова убиеца ѝ в проклетата статия. И този на Естебан Падийя. И на Дерек Сноу. Знаеш кой ги е убил — тексасецът. Това е техническа подробност. Да, трябва ти онзи, който го е наел. Солей Грей? Може би, но сега и тя е мъртва, така че само предполагаш. Освен ако... Освен ако? Освен ако открия последната глава. Поздравления, токущо определи целта си. Така ли? Не се разсейвай. Не препрочитай бележките си, търсейки следи кой е убиецът или дори човекът, който го е наел. Търси следи какво е направила Касиди с последната глава. Ами ако тя все още не е била написана? Тогава тежко ти и горко. Благодаря. Няма защо.

Както обикновено, това упражнение по раздвояване на личността му показва нещо очевидно, което пропускаше, защото бе привикнал с него. Задаваше си въпроса „Кой?“, а трябваше да се съсредоточи върху „Какво?“, а именно липсващата глава. Върна се при лаптопа и отвори файла с бележките, които бе преписал от тефтера си. Прегледа ги на диагонал, търсейки нещо, което да привлече вниманието му. Докато ги преглеждаше, почти чуваше гласа на Ники, която не спираше да му задава този въпрос, откакто се бяха одобрили: „Какво точно си разбрал за тази жена?“

Нуждата ѝ да контролира и да упражнява власт бяха черти, които не биваше да пренебрегва, но това не водеше доникъде. Какво още знаеше за нея?

Касиди спеше с много мъже. Запита се дали би могъл да си представи дори един, на когото е вярвала достатъчно, за да му даде важната глава и не му хрумна нищо. За нея съседите бяха източник на оплаквания и кавги, не на доверие. Домууправителят беше забавен тип, но природата го бе надарила с чара на крадец и Руук не вярваше, че тя би я дала на Джей Джей. Отхвърли и Холи Фландърс — по-топлите чувства, които дъщеря ѝ изпитваше към нея от смъртта ѝ насам явно не са били взаимни през последните дни от живота на майката. Ето какво знаеше за Касиди Таун и отношенията ѝ с хората. Те бяха лоши, освен когато ставаше дума за някаква размяна.

Мишката му се спря върху една от бележките — малка подробност за характера ѝ, която смяташе да включи в статията, но

беше забравил да спомене — порцелановата плочка до стъклените врати в кабинета ѝ, която сумираше вижданията ѝ по тези въпроси. „Когато животът те разочарова, остава градината.“

Руук се зачете по-внимателно. Беше си записал доста неща, свързани с любовта ѝ към градинарството. Дори да не я оправдаваше, това качество хвърляше нова светлина върху нрава ѝ. Попадна на едно обобщаващо изречение, от което се беше отказал, защото му се стори твърде лековато. След като с Ники бяха обсъдили закъснялата аутопсия на Касиди с Лорън и тя им беше показала пръстта под ноктите ѝ, той си беше записал „Касиди Таун умря така, както живя — с мръсни ръце“. Макар че фразата му харесваше, тя беше повърхностна и нарушаваше правилото му да не се меси в повествованието.

Като факт, а не проза обаче, изречението го накара да се замисли. Той прегледа наблюденията, които си беше записал за честотата, с която тя влизаше и излизаше през стъклените врати, в малката си градинка в заградения заден двор. След разговор с редактора Руук често отиваше с нея навън, за да изчака търпеливо, докато тя подрязваше някой храст или проверяваше влажността на почвата с пръсти. Беше му казала, че малкото дворче е било единствената причина да избере това жилище. Една вечер, когато той дойде, за да я придружи на едно парти на Бродуей, тя му отвори по официална рокля, с изящна чантичка в едната ръка и градинарска лопатка в другата.

Той отново се спря, този път заради цитат, който смяташе да включи в статията, вероятно с удебелени букви. Цитат, който елегантно свързваше призиванието с хобито ѝ. Че „Когато надушиш нещо важно, най-добре дръж устата си затворена, очите си — отворени, а тайните — погребани“.

Руук се облегна назад и се втренчи в цитата. После поклати глава, отказвайки се от хрумването си. Тъкмо щеше да продължи да чете, когато си спомни друг цитат, който беше чул наскоро — от детектив Ники Хийт. „Следваме следите, с които разполагаме, а не онези, които ни се ще да имахме.“

Той погледна часовника и извади телефона си, за да позвъни на Ники. После обаче се поколеба — ако се окажеше, че е тръгнал за зелен хайвер, не искаше да я влачи със себе си, особено след деня, който беше преживяла. Зачуди се дали да не се откаже от онова, което

замисляше, но тогава му хрумна нещо друго. Извади тефтера и обръща страниците, докато откри номера, който му трябваше.

* * *

— Имаш късмет, че ме хвана — каза Джей Джей. — Точно мислех да отида на кино.

— Явно имам късмет.

Руук пристъпи към входната врата на Касиди Таун с надеждата, че домоуправителят ще схване намека и ще му спести празните приказки. В случай, че ходът му беше твърде деликатен, той реши да елиминира всякакви съмнения.

— Отвори ми и толкова, аз ще си свърша работата, а ти ще можеш да хванеш филма.

— Ходиш ли на кино?

— Общо взето.

— Знаеш ли какво ме дразни? — попита Джей Джей, без да посяга към връзката с ключове на колана си. — Плащаме, за да влезем, а билетите хич не са евтини. Сядаме, за да гледаме филм, обаче какво правят хората? Приказват. През цялото време не млъкват. Кое то ми съсипва цялото изживяване.

— Съгласен съм — каза Руук. — Кой филм ще гледаш?

— „Кретените“ на 3D. Голям цирк, казвам ти. Освен това е на 3D, така че положително ще е смешно, когато започнат да се блъскат в уличните лампи.

Накрая една банкнота от двадесет долара насочи разговора от социалния коментар към вратата. Джей Джей му показва как да заключи и тръгна към киното. Щом влезе, Руук затвори вратата зад себе си и запали лампата, за да се ориентира из хаоса в апартамента на Касиди Таун, който не беше много по-подреден, отколкото когато го посети за последно.

Остана в кабинета достатъчно дълго, за да потърси улики, които би могъл да забележи сега, макар че ги бе пропуснал сутринта след убийството ѝ. Не откри нищо, пристъпи към ключа до порцелановата плочка и когато го натисна, дворчето зад стъклените врати бе обляно от мека светлина.

С фенерче в едната ръка и лопатка в другата, Руук огледа растенията в подредените редове с тухлени первази, в които ярките есенни цветя, посадени от Касиди Таун, изглеждаха по-скоро тъмносиви заради бледото осветление. Той включи фенерчето и разпръсна сенките, като методично го насочваше към всяко сандъче. Не беше сигурен какво търси, а със сигурност не възнамеряваше да превърне градината в археологически разкопки. Вместо това се възползва от поредния хийтизъм и се заоглежда за самотен чорап. Не знаеше имената на повечето от цветята, разпозна само няколко — розовата салвия и нюйоркските богородички, както и едно растение, специално посочено му от Касиди — лиатрус или „огнена звезда“, наречена така заради яркия си цвят точно преди да увехне. Вече беше прецъфтяла до ръждивокафяво и започваше да оформя семена.

Половин час по-късно фенерчето му се спря върху няколко хризантеми. Изглеждаха ярки и подобаващо есенни, но някак обикновени в сравнение с цветята, засадени около тях... малко като самотен чорап. Пристъпи по-наблизо и забеляза, че са заровени в почвата, но заедно със саксията, за разлика от останалите растения. Пъхна фенерчето под мишницата си и я изкопа с лопатката, извади хризантемите, отупа полепналата по нея пръст и ги захвърли върху тухлите. Саксията беше достатъчно голяма, за да побере една глава от ръкопис, но вътре нямаше нищо. За да не пропусне нещо, Руук се върна при купчината, оставена от нея и я разрови с върха на лопатката, търсейки хартия, но вместо това му се стори, че удря на камък — нещо доста необичайно предвид меката плодородна почва в градинката.

Насочи фенерчето към дупката и светлината се отрази в нещо като найлонова торбичка за сандвичи. Руук протегна ръка, извади я, освети я и откри в нея ключ. След десет минути обиколки из жилището не откри нито една подходяща ключалка, седна на кухненската маса и го разгледа. Беше мъничък, подходящ по-скоро за катинар, отколкото за врата. Беше почти нов, с лъскави зъбчета, а върху него бе издълбан трицифрен номер — 417.

Той извади айфона си, набра номера на Ники и се натъкна на гласовата й поща.

— Здравсти, Руук се обажда. Имам въпрос, обади ми се, когато можеш.

След това я потърси в управлението, където се обади дежурният полицаи.

— Детектив Хийт в момента провежда разпит, да ви дам ли номера за гласовата й поща?

Руук го записа и й остави същото съобщение.

Касиди членуваше във фитнес клуб, но той беше забелязал яркорозовия катинар с числена комбинация, който висеше на дръжката на сака й и се отказа от този вариант. Може би ключът беше за шкафче на някоя гара или автобусна спирка и Руук се зачуди колко ли такива има из Ню Йорк сити. Другата възможност беше някоя бърлога в „Леджър“, но поне тази вечер нямаше намерение да цъфне там и да каже: „Здравейте, аз съм Джеймисън Руук и имам ключ, дали може да изпробвам за къде е?“

Внезапно се сети, че и преди е виждал такъв. През 2005 го бяха изпратили на двумесечна командировка в Ню Орлийнс след урагана Катрина и той беше наел каравана. Тъй като постоянно беше в движение, си беше наел пощенска кутия в офис на „Ю Пи Ес“ и там му бяха издали точно такава ключе. „Чудесно“, помисли си той. „Сега трябва да обходя всичките им офиси в Ню Йорк с надеждата, че ще извадя късмет“.

Руук почука по масата с ключа и се опита да си спомни дали Касиди някога се е отбивала на подобно място. Нищо не му хрумна, а не се сещаше за офис на „Ю Пи Ес“ в неговия квартал. Тогава си спомни за дъщеря й Холи. Тя му беше казала, че е взела адреса му от фактурите на куриера, с който майка й му изпращала материали. Не си спомняше кой беше той, а нямаше как да открие точно тази игла в копата сено, която представляваше кабинетът на Касиди Таун.

Щом заключи, Руук отиде да извика такси от „Кълъмбъс“ до Трибека, за да види дали още пази някой от пликите, получени от Касиди. Докато минаваха по 55-а улица, му хрумна, че мястото се намира някъде в квартал Хелс Кичън. Потърси куриерските служби там в Гугъл и след пет минути таксито го остави пред „Ефишънт Мейл & Месинджър“ на Десето авеню, малък офис, натикан между един етиопски ресторант и малка бакалия, където се продаваше прясна пица на парче. Боклукът, натрупан отвън, беше покрил целия тротоар и под мръсния сенник на „Ефишънт“ няколко от неоновите букви сякаш заекваха, с мъка изписвайки „Осребряваме чекове — Ксерокс —

Факс“. „Малко е амортизирано“, помисли си той, „но ако ключът става, все едно съм в рая.“

Вътре миришеше на стара библиотека и боров дезинфектант, а зад тезгяха седеше дребен мъж с тюрбан.

— Искате направи ксерокопие?

Преди Руук да успее да отговори, той бързо изстреля нещо на чужд език по посока на жената, която използваше единствения ксерокс. Тя му отвърна гневно, с рязък тон и той каза:

— Пет минути.

— Благодаря — каза Руук, който не искаше да дава обяснения. Отправи се към стената, където от коляното до веждата му се нижеха месингови пощенски кутии, огледа ги и спря пред номер 417.

— Иска пощенска кутия? Дава намаление.

— Вече си имам.

Той вдигна ключа и го пъкна. Влезе лесно, но не се завъртя. Руук опита със сила — спомни си, че зъбчетата изглеждаха прясно изрязани и може би имаха нужда от подбутване. Никакъв успех. Огледа се и осъзна, че човекът на касата го е разсеял и той се опитва да отключи 416.

Ключето се превъртя и 417 се отвори. Руук се отпусна на едно коляно, за да надникне вътре и сърцето му бясно заби.

Две минути по-късно той пътуваше към Трибека с второ такси и отново се опита да се свърже с Ники. Тя все още беше в стаята за разпити. Този път Руук не ѝ остави съобщение. Намести се между седалката и задната врата и извади от плика куп изписани на машина страници. Тя ги беше навила на руло, за да ги пъкне в кутията, така че той ги изправи на бедрото си и ги вдигна към прозореца, за да прочете заглавието още веднъж:

„ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ЗАВЕСА“

ОСЕМНАДЕСЕТ

Ники Хийт обичаше ръце. Докато седеше в стаята за разпити, жестовете на хората, които наблюдаваше, бяха точно толкова важни, колкото онова, което казваха — или не казваха. Изражението, разбира се, беше ключово. Същото се отнасяше за позата, поведението (нервно, притеснено, спокойно, разсеяно и т.н.), дрехите и хигиената им. Ръцете обаче й казваха много. Тези на Солей Грей бяха жилести и силни заради кариерата ѝ на танцьор и атлет. Достатъчно силни, както се оказа, за да подхванат Пъркинс с такава мощ, че всички бяха взели нападателя му за мъж. Един от признаците, които Ники не бе преценила правилно, докато певицата седеше на масата с адвоката си само ден по-рано, беше порязването на кокалчето ѝ, което тя взе за последица от по-оживена репетиция, а не от нападение. Сега укоряваше сама себе си, тормозейки се с упоритата мисъл, че само ако беше подходила непредубедено, щеше да предотврати една трагедия. Каза на мисълта да се кротне, за да се занимае с нея по-късно.

Ръцете на Морис Гренвил бяха меки и бледи, сякаш ги киснеше ежедневно във вода с белина. Освен това той си хапеше ноктите, макар да не го правеше пред нея. Подутини от възпалена кожа обгръщаха жалките им останки, а кожичките, които не бяха хванали струпеи, кървяха. Тя се замисли за тези ръце и за самотния му живот и спря да му приписва собствените си емоции.

Той също мислеше за Солей Грей и на Ники не ѝ убягна фактът, че именно омразните петнадесет минути слава са го довели при нея. Той я беше потърсил заради публичните ѝ отношения с вече мъртвата певица, за да сподели с нея този момент, който ги свързваше, поне в неговите очи: нощта, когато беше видял Солей да спори на тротоара пред един клуб с бившия си годеник, Рийд Уейкфийлд.

— Сигурен ли сте, че това беше нощта, в която умря Рийд Уейкфийлд? — попита Хийт.

През последния половин час тя му беше задавала този въпрос по различни начини, следейки дали ще се подхлъзне. Морис Гренвил

беше истински преследвач на знаменитости и по тази причина следователката подходи много внимателно. Неговият опит можеше да ѝ осигури важно парченце от пъзела, но Хийт не искаше да се хвърли към него в момент на слабост.

Ники беше направила всички проверки предварително. Попита го за датата:

— Четиринайсети май.

За деня:

— Петък.

За времето:

— Ръмеше от време на време. Носех си чадър.

Имало ли е охрана:

— Не, вече ви казах. Нямахме никой друг.

Тя му каза, че това, както и останалите подробности, които ѝ е дал, са все неща, които може да провери. Той отвърна, че това е добре, защото тогава ще му повярва. Ники си отбеляза, че Гренвил се наслаждава на факта, че записва отговорите му, но и по този повод беше скептична. Осъзнаваше, че и сега може би го подтиква необходимостта да е в центъра на всичко — така, както го подтикваше във всяко друго отношение. Имаше и още един въпрос, който искаше да му зададе. Той беше очевиден, но тя го премълча, за да стигне първо до нещата, които не бе приела за даденост в случай, че той решише да спре да говори.

— Какво ще ми кажете за кавгата?

— Продължи доста дълго.

— В дъжда?

— Не личеше да им пука.

— Стигна ли се до насилие?

— Не, само спореха.

— Какво си казаха?

— Не можех да чуя всичко. Нали ви казах, че не исках да се доближавам много?

Хийт мислено си отбеляза, че той е издържал една от проверките ѝ за последователност.

— Чухте ли изобщо нещо?

— Говореха за раздялата си. Тя каза, че той се занимавал само със себе си и с дрогата. Той каза, че тя била себична кучка, такива

работи.

— Тя заплаши ли го?

— Солей? В никакъв случай.

Хийт отново си отбеляза, че Гренвил сякаш е възприел ролята на защитник на Солей. Запита се дали като я преследва, не цели да се превърне в част от нейното наследство. Това беше една възможност, но тя беше готова и за други.

— Уейкфийлд заплаши ли я?

— Не чух такова нещо, а и той беше друсан. Държеше се за уличната лампа, за да не падне, докато приключат.

— Как свърши всичко?

— И двамата се разплакаха и се прегърнаха.

— А после какво?

— Целунаха се.

— За довиждане?

— Като влюбени.

— И после какво стана?

— Тръгнаха си заедно.

Ники потропа по тейфтера си с химикалката. Той беше стигнал до онова, което я интересуваше и тя трябваше да се увери, че не задава въпроса така, че Гренвил да реши да ѝ се подмазва. Започна по-общо:

— Как си тръгнаха?

— Хванати за ръка.

И продължи по-недвусмислено:

— Пеша ли? Такси ли взеха? Как си тръгнаха?

— Влязоха в една от лимузините. Имаше една, която ги чакаше.

Ники се постара да звучи неангажирано, въпреки че усети, че пулсът ѝ се ускорява.

— В чия лимузина, Морис? Тази, в която пристигна Солей, или тази на Рийд Уейкфийлд? Знаеш ли?

— Нито едното от двете — видях ги да пристигат с таксита.

Тя се опита да не прибързва, въпреки че изкушението беше голямо. Каза си да остане безпристрастна, само да слуша, без да му приписва собствените си чувства, и да задава само прости въпроси.

— Значи лимузината просто си стоеше там и те я повикаха?

— Не.

— Какво, настаниха се в чужда лимузина ли?

— Нищо подобно. Той ги покани и те се качиха при него.

Хийт се престори, че разглежда бележките си, за да не издаде колко е важен следващият въпрос. Искаше да звучи импровизирано, за да не мине той в защита.

— Кой ги покани в колата?

* * *

Антонио изпи последната глътка от синята енергийна напитка и остави празната бутилка на масата в стаята за разпити. Заради възрастта му Роуч не накараха момчето да седи по време на разпита, но стратегически му позволиха да си похапне вътре, за да покажат на Виктор, братовчедът на Естебан Падийя, колко сериозно е положението. Роули остави тийнейджъра да гледа телевизия отвън с един полицай от отдел „Непълнолетни“ и се върна в Разпити-1.

От погледа на Виктор, когато седна на масата срещу него, стана ясно, че с партньора му бяха избрали правилната стратегия. Загрижеността за момчето бе слабото му място.

— Много е щастлив — рече Роули.

— Виепо^[1] — каза Очоа и продължи на испански — Виктор, не те разбирам, човече. Защо не искаш да говориш с мен?

Далеч от дома и квартала си Виктор Падийя не беше толкова наперен. Изговаряше думите ясно, но звучеше така, сякаш губи увереност.

— Знаеш как е. Не говориш, не портиш.

— Много благородно, човече. Спазваш код на честта, който предпазва бандите, докато гадината, заклала братовчед ти, ще си излезе суха от водата. Проверих те, пич, ти и без това не си от онези хора. Или ти се ще да бъдеш?

Виктор тръсна глава.

— Не и аз. Не живея така.

— Ами тогава не се преструвай.

— Кодът си е код.

— Глупости, поза е.

Погледът на мъжа се плъзна от Очоа към Роули и обратно към Очоа.

— Естествено, че ще кажеш така.

Следователят пропусна този коментар покрай ушите си и когато из въздуха вече не витаеха инсинуации, кимна към чантата с пари на масата.

— Жалко, че Антонио няма да може да ги задържи, докато те няма.

Столът изстърга по балатума, Виктор се дръпна и изправи гръб. Очите му загубиха спокойната си отдалеченост и той каза:

— И защо да ме няма? Никъде няма да ходя, нищо не съм направил.

— Пич, ти работиш на дневна надница, а имаш над сто хиляди кинта. Мислиш ли, че няма да ти лепнем нещо?

— Казах, че нищо не съм направил.

— Най-добре ми кажи откъде са парите — Очоа го изчака, наблюдавайки как едно мускулче на челюстта му потръпва. — Сега ще ти кажа как стоят нещата. Мога да помоля окръжния прокурор да те отърве от този проблем, ако ми съдействаш. — Очоа го изчака да схване и добави: — Освен ако не смяташ да кажеш на хлапето, че ще влезеш в затвора, но поне не си изневерил на кода на честта.

Когато Виктор Падийя сведе глава, дори детектив Роули разбра, че им е паднал в ръчичките.

* * *

Двадесет минути по-късно Хийт влезе в общия офис, а Роули и Очоа станаха от местата си.

— Успяхме! — изрекоха те в един глас.

Тя забеляза вълнението им и рече:

— Поздравления. Добра работа. И аз ударих в десетката. Всъщност точно ми пишат заповед.

— За кого? — попита Роули.

— Първо вие — подкани ги тя и седна срещу тях на бюрото си. — Защо не ми разкажете, докато чакам заповедта?

Роули отиде да вземе два стола, а Очоа извади тефтерчето си, за да се консултира с него, докато говори.

— Точно както предполагаме, Виктор потвърди, че братовчед му Естебан припечелвал от клюки за знаменитостите, които возел. Продавал ги на Касиди Таун.

— Каква ирония, като се има предвид, че протакаше, понеже уж презирал портаджиите — вметна Роули.

— Както и да е, шпионирал е за джобни пари. Касиди му е плащала, ако информацията му е била достатъчно пикантна, за да влезе в рубриката ѝ. Двадесетачка тук, петдесетачка там. Нещата вървели прекрасно до миналия май, когато в една от лимузините станало някакво меле.

— Рийд Уейкфийлд — рече Ники.

— Това го знаем, но Виктор се закле в бога, че братовчед му така и не му разкрил какво е станало онази нощ. Казал само, че е нещо лошо и че колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Естебан се е опитвал да защити братовчед си — рече Хийт.

— Така казва и той — добави Роули.

Очоа обърна страницата.

— Така че каквото и да се е случило, все още не знаем какво е.

Хийт осъзнаваше, че може да попълни празните места, но първо искаше да чуе разказа им, така че не се намеси.

— На следващия ден Естебан го уволняват под някакъв неясен предлог, че се карал с клиентите. Той остава без работа и му се налага да разнося марули и лук, вместо знаменитости и абитуриенти. Кани се да заведе дело...

— Защото са го прецакали — вметна Роули, цитирайки рекламата на Рони Стронг.

— ... но се отказва, защото щом Касиди Таун разбира, че онази нощ се е случило нещо, очевидно свързано с Рийд Уейкфийлд, тя му дава куп пари да се откаже от делото и да си седне на задника, за да не привлича вниманието. Сигурно не е искала информацията да изтече, преди да си завърши книгата.

— Касиди Таун му е дала сто хиляди? — подскочи Ники.

— А, не. По-скоро пет — рече Роули. — Сега ще стигнем до големите пари.

— Естебан искал още, така че се обадил и на друг. Казал му, че ще разгласи какво знае, ако не получи още пари. Само че явно е получил не само това.

— Падийя взел сто хиляди, а на следващия ден бил убит. Братовчедът Виктор откачил, но задържал парите, мислейки, че може да ги използва, за да се скрие от убиеца — довърши Роули.

— Ами, това е — рече Очоа. — Научихме част от историята, но все още не знаем кого е изнудвал Падийя.

Той погледна към Ники, която седеше на бюрото си и се хилеше.

— Но ти знаеш, нали? — рече Роули.

* * *

Звездата на „Янките“ Тоби Милз позираше в залата на престижната гимназия „Стайвесънт“ в Батъри Парк Сити с огромен макет на чек за един милион долара, неговият личен подарък за спортната им програма. Сред присъстващите беше пълно с ученици, преподаватели, чиновници и разбира се, журналисти, всички станали на крака, докато аплодираха. Следовател Ники Хийт също стоеше права зад сценичната завеса, но не ръкопляскаше, а наблюдаваше как питчърът се усмихва и прегръща ръководителя на програмата, заобиколен от играчите от бейзболния отбор на Стуи, всичките изтупани в униформите си. Милз се усмихваше широко, без да се притеснява от проблясващите светкавици и търпеливо се обръщаше ту наляво, ту надясно, добре запознат с рутината на фотосесиите.

Ники съжеляваше, че Руук не можа да дойде, най-вече защото жилището му беше съвсем близо до училището и тя се беше надявала, че ако той побърза, ще успее да го види и да запълни празнината в статията му. Опита се да му върне обаждането, докато караше натам, но той не вдигна и се включи гласовата поща. Хийт беше наясно, че не може да му остави съобщение с подобна информация, така че просто каза:

— Значи така, а, ти може да ме притесняваш, докато работя, но аз теб — не? Надявам се, че писането върви добре. Изникна ново дваисет, обади ми се, когато чуеш това.

Той щеше да се ядоса, че не е присъствал, но тя щеше да го остави да я разпита и тази мисъл я накара да се усмихне за пръв път през този дълъг, труден ден.

Тоби мерна Ники по време на един от пируетите си и усмивката му загуби част от блясъка си. Ники се подвоуми дали идването ѝ е било добра идея, особено след преживяното на „Интрепид“. Той обаче не се опита да избяга и щом се ръкува с талисмана на отбора, облечен като Питър Стайвесънт, в одеяния от 15-и век, Милз помахна за довиждане, прекоси сцената и тръгна право към нея.

— Пипнахте ли преследвача ми?

— Да — без колебание отвърна Ники. — Да потърсим място, където да поговорим.

Ники се беше уговорила да използва стая наблизо, придружи Тоби до една компютърна зала и щом влязоха, му направи знак да седне. По пътя той забеляза Роули и двете униформени ченгета и лицето му придоби странно изражение, особено когато единият остана от вътрешната страна, а другият затвори вратата и се настани отвън, затулвайки малкото прозорче с тялото си.

— Какво става? — попита Тоби.

— Джес Риптън няма ли го? — отвърна му Ники с въпрос. — Мислех, че няма начин да пропусне подобно събитие.

— М-да. Ами, щеше да дойде, но се обади да каже, че трябва да успокоява някакъв спонсор и да сме почнели без него.

— Каза ли къде е? — попита следователката. Тя вече знаеше, че Стената не е нито в офиса, нито в апартаментата си.

Милз погледна часовника на стената.

— Девет без десет е. Сигурно пие втори коктейл в Боули.

Роули тръгна към врата, без да му казват. Почука два пъти, преди да я отвори и ченгето от другата страна му направи път да мине.

Тоби не пропусна излизането на цивилния полицаи.

— Почват да ме шашкате, детективе.

Именно това беше ефектът, който Ники се надяваше да постигне. Инстинктът ѝ беше възбуден от това, че Риптън е нарушил навиците си и не е тук, но от друга страна това ѝ даде възможност да притисне Милз, без мениджърът му да може да го подкрепи.

— Време е, Тоби.

— Време за какво? — объркано я изгледа той.

— Да поговорим за Солей Грей... — Ники замълча и щом той започна да премигва, продължи. — За Рийд Уейкфийлд... — Още една пауза, докато той преглъщаше през пресъхнало гърло, — ... и за вас.

Той се опита да остане спокоен, наистина се опита, но колкото и обиграно да беше социалното обкръжение на един атлет мултимиллионер от Готъм, Тоби Милз си оставаше хлапе от Броукън Ероу, Аризона, и възпитанието му го беше превърнало в нескопосан лъжец.

— Какво за Солей Грей... и Рийд? Какво общо имат те? Мислех, че става въпрос за онзи изрод, който преследва мен и семейството ми.

— Името му е Морис Гренвил, Тоби.

— Знам. Аз винаги му викам „онзи изрод“. Пипнахте ли го, или не? Казахте, че сте го пипнали.

— Да, пипнахме го — Тя забеляза, че му се ще да продължи и замълча. В момента Тоби Милз не беше звезда, а заподозрян на разпит, така че тя щеше да дирижира парада, а не той. — Искам да знам откъде познавахте Солей Грей и Рийд Уейкфийлд.

Погледът му отскочи към вратата и униформения полицаи, а после обратно към нея. След това той се вторачи в обувките си, сякаш очакваше да му подадат някакъв отговор, докато Стената го няма да му суфлира.

— Солей и Рийд, Тоби. Чакам.

— Какво да ви кажа? Днес чух за нея. Ох, боже... — Той направи нов опит. — Четох във вестника, че сте я тормозили. И нея ли преследвахте днес?

Ники не само не се хвана на въдицата му, но се направи, че не я забелязва.

— Въпросът ми си остава, от къде познавахте Солей и Рийд?

— От къде ли не, знаете как е — Той сви рамене — Това е Ню Йорк. Като отидеш на парти, попадаш на разни хора. „Здрасти, как си?“, такива неща.

— Само с това ли се изчерпваше познанството ви? „Здрасти, как си?“ Наистина ли?

Той пак се вгледа в пода, присвивайки устни. Тя често го гледаше по телевизията и беше забелязала, че винаги прави така, когато мачът не върви. Сега щяха да му потрябват други умения, за да се измъкне от тази каша и Тоби не беше сигурен, че ги притежава — за Ники това беше направо очевидно. Докато самоувереността му се топеше, тя продължи:

— Хайде да се повозим. Сложете си ръцете зад гърба.

— Ама вие сериозно ли? — Погледите им се срещнаха, но той беше този, който мигна пръв — Срещал съм ги. Нали знаете, на купони, както вече казах. Рийд, той май игра в моя благотворителен мач по софтбоул за жертвите от торнадото в Оклахома през лятото на 2009. И Солей също, сега като се замисля.

— Това ли е всичко?

— Е, не съвсем. Шляехме се заедно от време на време. Не исках да говоря за това, защото ми беше неудобно. Този период премина, но когато за пръв път дойдох в Ню Йорк, малко му отпуснах края. Навремето ходих на доста купони с тях.

Хийт си спомни, че Руук ѝ беше споменал дописките на Касиди Таун за дивите нощи на Милз.

— Казвате, че е било отдавна, така ли?

— Много отдавна, да, госпожо — отвърна той, бързо и гладко, сякаш бе отминал опасните рифове и се намираше в спокойни води.

— Преди благотворителния мач по-миналото лято.

— Да, отдавна беше.

— А после не сте ли се виждали?

Той поклати глава, преструвайки се, че мисли.

— Не, не бих казал, че съм ги виждал много след това. Те се разделиха, нали знаете.

Ники се вкопчи в тази възможност.

— Всъщност, чух, че са се събрали. В нощта, когато умря Рийд.

Милз се опита да остане спокоен, но кръвта се стече от лицето му и той пребледня.

— ... А, така ли?

— Изненадана съм, че не знаете, Тоби, след като сте били с тях през онази нощ.

— С тях ли...? Не е вярно! — Викът му накара полицаия пред вратата да го изгледа подозрително и той понижи тон. — Не съм бил с тях. Не и онази нощ. Вярвайте ми, детективе, иначе щях да си спомня.

— Имам свидетел, който казва друго.

— Кой?

— Морис Гренвил.

— О, я стига! Това е лудост. Ще повярвате на онази откачалка, а не на мен?

— Когато го прибрахме, той ми разказа за клуб „Търмал“, където видял Солей и Рийд. — Хийт се приведе напред. — Разбира се, аз знаех, че единствената причина той да е бил там онази нощ е вашето присъствие. Преследвал е вас.

— Глупости. Той лъже, за да склучи сделка. Просто лъже. Може всичко да каже, обаче без доказателства то нищо не струва. — Тоби се отпусна назад и скръсти ръце в опит да ѝ покаже, че е приключил с разговора.

Ники се плъзна със стола си към компютъра до него и вкара флаш-паметта.

— Какво правите? — попита той.

Когато папката се появи, тя кликна върху един файл и докато чакаше да се зареди, рече:

— Свалих това от телефона на Морис Гренвил.

Появи се снимка — качеството ѝ беше лошо, съдържанието — красноречиво. Беше кадър от мократа улица пред клуб „Търмал“. Солей Грей и Рийд Уейкфийлд влизаха в една лимузина, Естебан Падийя, облечен в черен костюм и червена вратовръзка, държеше чадър над отворената врата, а вътре един нахилен Тоби Милз подаваше ръка на Солей, за да ѝ помогне да се качи. В другата му ръка имаше цигара с марихуана.

Докато на него му прималяваше, а ръцете му се разтрепериха, Ники каза:

— Касиди Таун. Дерек Сноу. — Когато той сведе глава, Ники потропа по монитора, а щом Тоби вдигна глава, продължи: — Помислете си, Тоби, всички тук са мъртви — всички, освен вас. Кажете ми сега какво не е наред с тази картинка.

Тогава бейзболната звезда се разплака.

* * *

Онази вечер Тоби Милз дойде в гимназия „Стайвесънт“ на задната седалка на черен кадилак, с чек за един милион долара. Тръгна си на задната седалка на полицейска кола с белезници на ръцете. Засега обвиненията срещу него бяха само формални — беше излъгал полицаи, не беше съобщил за смърт. Освен това можеха да го задържат

и за конспирация, конспирация за възпрепятстване на правосъдието и подкуп. След самопризнанията му, след като се разплака, на Хийт все още не й беше ясно дали ще могат да повдигнат по-сериозни обвинения. Това зависеше от съдебните заседатели и окръжния прокурор и най-вече от това дали ще намери начин да свърже питчъра с тексасаца.

Снимката от телефона на преследвача беше убедително доказателство. Можеше да се каже, че посвоему Ники е благодарна за психозата, накарала Морис Гланвил да я направи през май и да я пази чак досега. Когато го попита защо нито се е обадил в полицията, нито се е опитал да спечели нещо от нея, той отвърна, че е искал да защити своя идол, Тоби Милз.

— А защо сега я показваш на ченге? — попита го тя.

— Той уреди да ме арестуват — отвърна Гренвил, сякаш беше очевидно. После се усмихна и попита: — Ако отида на съд, той ще бъде ли там, когато давам показания?

Ники се замисли за психиката на преследвачите и за онези от тях, които толкова обичаха жертвите си, че ги унищожаваша, ако не можеха да бъдат близо до тях. Някои ги убиваша. Заради други влизаха в ареста. Всичко се свеждаше до опит да добият важност в една несподелена връзка. Те сами избираха по-малкото зло.

Според версията на Тоби Милз за случилото се, след клуб „Търмал“ тримата пътували из Манхатън само с една цел — да купонясват. Рийд и Солей вече били почнали, а Тоби, който нямал мачове до понеделник, когато трябвало да играе на свой терен срещу Ред Сокс, бил в настроение да се забавлява в петък вечер след загубата в Детройт. Не се притеснявал от случайните тестове за наркотици в Лигата. И той, и много други играчи или давали подкупи, или купували урина, за да не се бърка Комисарят в онова, което вършат през свободното си време. Милз носел със себе си малък спортен сак, пълен с дрога и бил щедър домакин. Той каза на Хийт, че когато спрели за малко на пристанището край Ийст Ривър, Рийд и Солей се разгорещили и тъй като на всички им било писнало да стоят в колата, решили да се върнат в стаята на Рийд в „Драгънфлай“ и да продължат купона там. Тоби, който при нормални обстоятелства щял да се окаже излишен, носел дрогата, така че в случая бил повече от добре дошъл. Той си призна, че малко си падал по Солей и дори каза на Ники:

— И защo не? Кой знае какво щеше да ни донесе нощта.

Кой знае наистина?

Каза й, че случилото се в „Драгънфлай“ било инцидент. Щом стигнали в апартаментa на Рийд, измислили една игра — да променят заглавията на известни филми, като заменят важни съществителни с думата „пенис“ — „Трябва да обичаш пениса“, „Извънземният пенис“, „Редник Джейн: изгревът на пениса“, — а през това време Тоби разполагал преносимата си аптечка върху холната масичка. Хийт го притисна за подробности и той изброи марихуана, кокаин и амилнитратови хапчета. Рийд имал хероин, от който Тоби не се интересувал, и амбиен, който му помагал да спи. Казал също, че с кокаин сексът става страхотен — той и Солей го полели с водка направо от бутилката, охладена в кофа с лед.

Когато Солей и Рийд отишли в спалнята, Тоби пуснал музика, за да заглуши чукането им, и седнал да гледа спортния канал без звук.

Щом чул писъците на Солей, в първия момент решил, че получава оргазъм, но тя влетяла в стаята гола и в истерия, крещейки:

— Не диша, направи нещо, мисля, че е мъртъв!

Отишъл с нея в спалнята и включил лампата. Лицето на Рийд било посивяло и от ъгълчетата на устата му се стичала слюнка. Милз каза на Ники, че двамата викали името му и го разтърсвали, но напразно. Накрая Тоби хванал китката му, но не могъл да намери пулс и тогава и двамата изперкали.

Тоби набрал Джес Риптън и го изкарал от леглото. Мениджърът му казал да се успокои, да си мълчи и да остане в стаята, да изключи силната музика, да не пипа нищо и просто да чака там. Когато Тоби попитал дали да повикат линейка, Джес отговорил:

— Мамка му, недей!

Наредил му да не се обажда на никого и даже да не си помисля да излиза от стаята. После се поправил и му казал да се обади на шофьора на лимузината, за да го чака отпред, щом е готов да си тръгне, но нищо да не казва и да се постарее да не звучи разстроен. Уверил го, че ще дойде колкото се може по-скоро и ще му звънне, преди да се качи и го предупредил да не отваря вратата на никой друг. Само че когато Тоби отишъл да уведоми Солей какво става, тя тъкмо затваряла стационарния телефон в банята. Две минути по-късно на вратата изникнал Дерек Сноу. Тоби й казал да не го пуска, но тя не го

послушала и рекла, че портиерът ще помогне, защото се познават. Доколкото си спомняше Ники, Солей го беше простреляла в крака само няколко месеца преди този случай, а после му беше платила богато. Много познанства се градяха и на по-малко.

Дерек искал да се обади на 911, но Тоби започнал настойчиво да го разубеждава и да се чуди какво да го прави, но Солей дръпнала портиера настрани и му обещава много пари, ако си замълчи. Когато Дерек попитал с какво да помогне, Тоби му отвърнал да стои мирно и да чака неговият човек да пристигне.

Дерек все пак им оказал съдействие и докато Солей се обличала — истински подвиг предвид погълнатите наркотици, — Сноу помогнал на Тоби да прибере дрогата в спортния сак. Двадесет минути по-късно телефонът му иззвънял. Джес Риптън бил на стълбището. Щом влязъл в стаята, заявил, че всичко ще бъде наред. Не очаквал да намери там и Дерек, но приел присъствието му като още един факт, с който трябва да се справи и му възложил да изведе Тоби и Солей през стълбището. Докато излизали, наредил на Дерек само той да пипа дръжките на вратите и да се върне горе, след като ги придружи до лимузината.

Тоби завърши самопризнанията си с думите, че когато излезли навън, Солей все още не била на себе си и не искала да пътува с него. Последно я видял да изчезва разплакана в нощта. После казал на шофьора да го откара при семейството му в Уестчестър.

* * *

Хийт тъкмо се канеше да се качи в колата си на улица „Чеймбърс“ пред гимназия „Стайвесънт“, когато до нея паркира колата на Роуч.

— Нито следа от Джес Риптън — каза й Очоа от прозореца до шофьора. — Няма го нито в „Боули“, нито в „Нобу“, нито в „Крафтуърк“. Проверихме всичките останали свърталища, където се налива, за които ни каза Тоби. Nada^[2].

— Дали Тоби помага на Джес да ни избяга? — попита Роули.

— Това винаги е възможно — отвърна Ники, — но според мен в момента Тоби иска Стената да е до него, а не в неизвестност. Личеше

си, когато му позволих да му се обади. Явно мислеше, че ще има нужда от помощта му.

— Колко щедро от твоя страна, следовател Хийт — каза Очоа.

— Да, по един себичен, хитър и подвеждащ начин. Мерси. Както и да е, Тоби успя да се свърже само с гласовата поща на Риптън. Пратили сме човек да наблюдава апартамента му, но ще изпратя човек, който да продължи да го търси и през нощта. Ще помоля капитан Монтроус да изтегли някой следовател от отдел „Кражби“, за да патрулира по обичайните места, които посещава Риптън. Гаражът, фитнес залата, офисът...

— Не мислиш ли, че Риптън е твърде умен, за да се появи по тия места, ако се опитва да изчезне? — попита Роули.

— Вероятно си прав. Сигурно ще гоним михаля, но трябва все пак да проверим — отвърна Хийт.

— Човече, знам, че трябва да се свърши тази работа, но ми се вижда пълна загуба на време за някой нещастник — кимна Очоа.

— Да я възложим на детектив Шлеминг — захили се Роули.

Роуч се усмихнаха подигравателно, поклатиха глави и измърмориха прякора му:

— Дефектният Шлеминг.

— Звучи като за него — рече Хийт.

Очоа стана сериозен.

— Трябва да спрем да се заяждаме с Шлеминг. Искам да кажа, това, че удари заднишком лимузината на кмета, защото гонел пчела от колата си, не е достатъчна причина да... О, по дяволите, достатъчна причина е.

— Може ли да ти кажа нещо? — каза Роули. — Всичките тези трупове... Трудно ми е да повярвам, че Тоби Милз е от типа хора, които се свързват с наемни убийци. А съм фен на Метс.

— Стига, партньоре. Досега трябваше да ти е станало ясно, че никога не можеш да си сигурен за тези неща. Договорът му с Янките, всичките спонсори и реклами... Това са милиони мотиви за Тоби Милз да намери някой да го измъкне от тази каша.

— Или пък за Риптън — възрази Роули. — Той също има какво да губи. Не просто защото той е оправил работата в хотела на Рийд онази нощ. Парите му зависят от репутацията на Тоби. Съгласна ли си, шефе? — Той се наведе от кормилото и над Очоа, за да погледне Хийт

през страничния прозорец. Тя беше заета с телефона си. — Детектив Хийт?

— Задръж топката, чета имейл от Хайнзбърг. От „Хардлайн Секюрити“ са й пратили списък със старите клиенти на тексасеца, докато е работил на свободна практика.

Тя продължи да чете и след миг застина.

— Какво има? — попитаха Роуч.

— Една от клиентките му е Систа Страйф.

— Това трябва ли да значи нещо? — попита Роули.

— И още как. Означава, че Ранс Юджийн Улф и Джес Риптън са работили заедно за Систа Страйф.

Когато Роули и Очоа си тръгнаха, Хийт се обади да промени статуса на Риптън до мярка „задържане“ и предупреди, че съучастникът му е професионален убиец. Преуморена и схваната след тежкия ден, тя влезе в колата си и почувства как тялото ѝ почти се разтича по седалката от изтощение. Колкото и да беше изморена, ѝ докривя, че Руук пропусна ареста на Тоби заради журналистическия си хъс. Отново опита да му се обади, за да му каже какво е станало.

* * *

Айфонът на бюрото на Руук зазвъня с тона на Ники Хийт — музикалната тема на „Драгнет“. Писателят седеше и го гледаше, а той продължаваше да повтаря зловещото „Тра-та-та-там... Тра-та-та-там...“ На екрана изникна надпис „Хийт“ и снимката на полицейската ѝ значка.

Руук обаче не вдигна телефона. Когато спря да звъни, а името ѝ изчезна и екранът угасна, го обзе меланхолия. След това той неловко се намести — беше му неудобно заради лепенката, притиснала китките му към облегалките на стола.

[1] Добре (от испански) — бел.прев. ↑

[2] Нищо (от испански) — бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

— Само голям отворко ще си сложи такова нещо на телефона — проточи тексасецът.

— Като не ти харесва, пусни ме и ще го сменя — отвърна Руук, а Джес Риптън се извърна от шкафа, който претърсваше.

— Хайде да млъкнеш.

— Мога да му залепя устата, ако искаш, Джес.

— И тогава как ще ни каже къде е?

— Ясно, разбирам — каза тексасецът. — Обаче една дума да кажеш...

Джес Риптън и Ранс Юджийн Улф продължиха да обръщат апартамента на Руук с главата надолу, отново търсейки последната глава от ръкописа на Касиди Таун. На другия край на стаята Стената беше коленичил до един рафт с DVD-та и дори няколко допотопни видеокасети, които Руук вече нямаше на какво да пусне. Риптън събори всичко на пода и когато рафтът се изпразни, се обърна към Улф.

— Абсолютно ли си сигурен, че го видя с него?

— Да, сър. Излезе от таксито с плик в ръка — същият, с който излезе от куриера.

— Ти си ме следил? — попита Руук. — От колко време?

Улф се усмихна.

— Бих казал достатъчно. Не е трудно, особено като нямаш представа, че вървят подире ти.

Той се провря зад бюрото, очевидно без да изпитва никакъв дискомфорт и Руук приписа това на силни болкоуспокояващи, голяма издръжливост или и двете. Улф носеше нови сини дънки, прилепнали по стройните му крака, и каубойска риза с перлени копчета. Като аксесоар носеше нож тип бокс в кожен калъф и най-обикновена превръзка за ранената си ръка. Когато здравата измете всичко от бюрото му с изключение на лаптопа, Руук забеляза и малокалибрения пистолет на кръста му.

Всички предмети, които двамата с Ники бяха подредили така грижливо — чашата с моливите, снимките, телбодът, лепенката и дори телефонът му — се изсипаха на килимчето до краката на тексасеца. Той обърна лаптопа към себе си и се наведе, за да прочете черновата на статията за Касиди Таун, а в това време Риптън стана от пода.

— Къде е, Руук? Пликът.

— Беше пратка от Телешоп, не те зася...

Тексасецът го зашлеви през устата толкова силно, че вратът му изхрущя. Замаян, той няколко пъти стисна очи и пред тях се завъртя калейдоскоп от светлинки. Усети вкуса на собствената си кръв и подуши „Олд Спайс“. Когато се опомни, не беше потресен от изненадата или от непредвидената светкавичност на удара, а от това, че след като го зашлеви, Улф се върна към статията, сякаш нищо не се беше случило. Контрастът ужаси Руук до мозъка на костите.

Известно време седя мълчаливо, докато Джес разпердушинваше кабинета му, а тексасецът четеше статията му на една ръка разстояние. Когато приключи, той каза на Риптън:

— Информацията от онази глава изобщо не се споменава.

— Информация за какво? — попита Руук и потръпна, когато Улф затвори капака на компютъра.

— Отлично знаеш за какво — каза Риптън, огледа бъркотията на пода, наведе се и вдигна недовършения ръкопис на Касиди Таун, изпратен от редактора. — За онова, което е написала в последната глава от това нещо.

Той пренебрежително го захвърли на бюрото. Дебелият ластик, който придържаше страниците, се скъса и те се разпиляха.

— Така и не го получих. Касиди не го е пратила в издателството.

— Знаем — небрежно каза Улф. — Преди няколко дни тя сподели това с нас.

Не беше нужно Руук да се замисля, за да си представи ужасяващите обстоятелства около това признание. В главата си видя как връзват и изтезават Касиди, а тя не им казва нищо, преди да я убият, и се замисли как дори последните ѝ действия бяха в пълно съзвучие с характера ѝ. Беше ги уверила, че наистина съществува нещо ценно, което им трябва, отнасяйки тайната на местоположението му в гроба.

Риптън кимна на Улф, той излезе от стаята и се върна със старомодна кожена лекарска чанта в ръка. Беше черна, захабена, с печат във формата на лечителски жезъл и буквата V. Руук си спомни доклада от ФБР, който гласеше, че бащата на Улф е бил ветеринар. И че синът обича да измъчва животни.

— Казах ви, че не е у мен.

Джес Риптън присви очи, сякаш се двоумеше коя риза да избере.

— У теб е.

Улф сложи чантата на масата.

— Да помогна ли малко? — Той не успя да я отвори с една ръка и Риптън му помогна. — Благодаря.

— Току-що прочетохте статията ми. Ако знаех нещо, нямаше ли да го напиша? Как ще докажете отрицание?

— Ще ви кажа как, г-н Руук. — Риптън сложи показалец на устните си и продължи, подбирайки думите: — Всъщност, ще докажа, че е у вас единствено с отрицания. Всъщност, с едно. Готов ли сте?

Руук не отговори. Просто хвърли бърз поглед към тексасеца, който редеше зъболекарските инструменти в стройни редици.

— Отрицанието е следното. Откакто сме дошли с моя сътрудник, вие нито веднъж не зададохте един елементарен въпрос. — Стената замълча, за да подсили ефекта. — Така и не ме попитахте какво правя тук. — Докато говореше, в стомаха на Руук се зароди парещо безпокойство. — Не казахте „Ей, Джес Риптън! Знаем, че онзи каубой е забъркан, но вие сте от хората на Тоби Милз. Той какво общо има, по дяволите?“ Прав ли съм? Това, че не питате, аз го наричам „доказателство с отрицание“.

Руук бързо се опита да заглади положението.

— Това ли? Съвсем просто е. Няколко пъти сме разговаряли с вас за случая, естествено, че не бих се изненадал.

— Не ме изкарвайте глупак, Руук. Когато с полицайката проверихте Тоби, само налучквахте. Той беше просто име в списъка ви. Освен това определено няхахте нищо, което да свързва Тоби, тоест мен, с този хубавец. — Той изчака, но Руук не каза нищо. — Това, че не попитахте, означава, че отлично знаете защо съм тук и какво е станало с Тоби и Рийд Уейкфийлд онази нощ. Искам да знам къде е главата, където сте го прочели.

— Вече казах, че не е у мен.

— Ясно ми е, че ви се струва, че постъпвате умно — каза Джес. — Мислите си, че сте жив само защото ако ви убием, няма да можете да ни кажете къде е, но точно там е работата. След няколко минути моят приятел и без това ще ви убеди да пропееете. Междувременно... ще ви се прииска да бяхте мъртъв. — Той се обърна към Улф. — Свърши си работата. Аз ще проверя в спалнята. — Той тръгна към вратата и спря. — Нищо лично, Руук. След като имам избор, предпочитам да не гледам.

Щом той излезе, Руук опъна лепенките, почти прекатурвайки стола.

— Няма да помогне, приятел — каза тексасецът и взе един от инструментите. Руук усети, че лепенката на глезена му се къса, напъна по-силно и успя да освободи единия си крак. Наби стъпало в пода под бюрото и се отблъсна, опитвайки се да блъсне Улф със стола. Той обаче беше бърз и стисна врата му под лявата си мишница. Все още държеше зъболекарския инструмент в лявата си ръка и стараейки се да не го изкриви, докато пленникът рита и се мята, бавно изви китката си към главата му. Точно когато усети острия връх от външната страна на ушния си канал, Руук опита друга тактика. Вместо да напъва назад към нападателя си, той бързо смени посоката и изстреля торса си напред със силата на отчаянието.

Зъболекарската сонда се плъзна по попивателната хартия — опитът на Руук беше успешен. Инерцията запрати Улф напред, към ръба на бюрото, той го блъсна с раненото си рамо и изкрещя от болка, притискайки ключицата си. После седна на пода, лъхтейки като куче през август. Руук се опита да се отблъсне от пространството между бюрото и стената, но колелцата на стола не помръдваха, блокирани от падналите на пода предмети. Той започна да рита по-мощно, напразно опитвайки се да мине през перфоратора и дистанционното управление, а тексасецът се надигна, за да огледа малкото кърваво петно, избило на рамото му. Погледна към Руук над отворената рана и тихо изруга. После сви юмрук с такава сила, че кокалчетата му побеляха, и замахна да го удари.

— Не мърдай, Улф!

Ники Хийт стоеше на прага, насочила своя „Зиг Зауер“ към тексасеца. Руук каза:

— Ники, внимавай, Джес Риптън е...

— Тук — довърши той, протягайки ръка от коридора, и опря цевта на своя „Глок“ в слепоочието ѝ. — Хвърлете го, детективе.

Хийт нямаше избор. В главата ѝ буквално беше опрян пистолет и тя трябваше да се подчини. Между нея и камината имаше диван и тя хвърли оръжието на възглавницата с надеждата по-късно да ѝ бъде под ръка.

Когато Руук не вдигна за втори път, опасенията ѝ се засилиха и тя не можа да ги заглуши. Той винаги връщаше обажданията и Ники не можеше да се отърси от чувството, че нещо не е наред. Раздразнена от факта, че ще се появи без предупреждение, тя реши да направи именно това. Ако се получеше неловко, добре. Реша, че предпочита това пред угризенията в случай, че тревогите ѝ се окажеха основателни.

След като позвъни на домоуправителя и взе ключовете, Хийт се качи по стълбите — помнеше каква врява вдига асансьорът при спирането си на етаж. Щом пристигна, долепи ухо до входната врата и чу боричкане във вътрешността на апартамента. При нормални обстоятелства щеше да следва процедурата и да поиска подкрепление, преди да влезе, но страховете ѝ за Руук приближаваха кресчендо и ѝ се струваше, че няма време за губене. Затова използва ключа, за да си отвори и за втори път тази седмица се намери в кризисно положение в апартамента му, търсейки възможност да обърне нещата. Докато тексасецът посягаше към 25-калибрена „Берета“ на колана си, тя започна да рецитира своята мантра. „Прецени. Импровизирай. Адаптирай се. Надделей.“

— Влезте в стаята — каза Риптън и леко я бутна по-далеч от дивана с пистолета си. Хийт си отбеляза, че движението му е несигурно, като на аматьор. Не знаеше как да използва това заключение, освен за да реши, че ако ѝ се отдаде възможност, трябва да стреля първо по Улф.

— Не съм сама. Няма да се измъкнете.

— Така ли? — Улф насочи беретата към нея, Риптън пристъпи към вратата и кресна в посока на входната врата: — Заповядайте всички! — После сложи длан до ухото си. — Ха!

Когато пристъпи към дивана и взе нейния „Зиг Зауер“, сърцето ѝ пропусна един удар. Докато той го пъкнаше в колана си, Ники се обърна към Руук.

— Как си? — Той се взираше в пода под бюрото си и нервно се въртеше. — Руук?

— Извинявай, получих спазъм. Прости ми, че не ставам.

— Знаеш ли, Джес — обади се Улф, — може би е време да тръгваме.

Преди Риптън да отговори, Ники реши да протака.

— Нали знаете, че арестувахме Тоби Милз?

— Не, не знаех — Той я огледа преценяващо. — За какво?

— И сам знаете.

— Вие ми кажете.

Сега беше неин ред да го прецени. Защо Риптън настояваше тя да отговори първо? Стори й се, че играе покер и изчаква да види кой пръв ще обяви каква ръка има. Тоест, той се чудеше какво знае тя и искаше да разбере. Ники реши да издаде колкото е възможно по-малко, за да спечели време.

— Клиентът ви бе арестуван след самопризнанията, които направи за случилото се в нощта, когато Рийд Уейкфийлд е умрял от свръхдоза в „Драгънфлай“.

Стената леко кимна.

— Интересно.

— Интересно ли? — каза тя. — Това ли имате да кажете за всичко, което сте надробили? „Интересно“? Рано или късно ще се разбере, че Тоби ви е поръчал да скриете какво е станало, като убиете всички, които са знаели. Накрая до един ще си платите.

Арогантността на Джес Риптън взе връх.

— Изобщо не знаете за какво говорите.

— Така ли? Той призна, че със Солей Грей са били там, когато Уейкфийлд е починал от свръхдоза. Той му е дал наркотиците. Вие сте го изкарали оттам и според мен когато се е оказало, че парите не стигат, за да затворите всички усти, Тоби Милз ви е поръчал да убиете портиера и шофьора, защото са доносничели на Касиди Таун. Която също сте убили. Всичко ми се връзва.

— Никога няма да направят връзката по една-единствена причина — каза Риптън. — Тоби Милз няма нищо общо с тези убийства и дори не знае, че съм замесен.

— Това ми звучи като признание.

Той повдигна рамене, изказвайки убедеността си, че каквото и да каже, то никога няма да напусне офиса на Руук.

— Истината ви казвам. Тоби не знае. Не подозира дори за книгата на Касиди Таун. Или за шпионските номера на оня шофьор и портиера. Знае само, че има една-единствена мръсна малка тайна. За един купон, излязъл от контрол.

— Стига, Риптън, сега не е моментът да въртите пиар. Не и след като убихте трима души, за да опазите безценните спонсори на клиента си.

Улф вече нямаше търпение да си тръгне.

— Джес? Готов ли си?

— Не затова са ги убили — изплю Руук, като хвърли бърз поглед към крака си, а после към Ники. — Не са убили тези хора заради имиджа на Тоби Милз. Убили са ги, за да скрият факта, че смъртта на Рийд Уейкфийлд не е била случайна. Той е бил убит.

Хийт се стресна — не подозираше, че Руук така умее да блъфира. Секунда по-късно обаче отново занемя — изражението му й подсказа, че това не е блъф. Обърна се, за да прецени реакциите на Джес Риптън и Ранс Улф. Тя не противоречеше на казаното.

— Значи последната глава наистина е у теб — каза Риптън и пристъпи към бюрото. — Иначе няма как да знаеш за убийството.

Руук сви рамене.

— Прочетох я.

— Убийство ли? Как така убийство? — попита Ники. — Според признанието на Тоби става дума за случайна свръхдоза.

— Да, защото Тоби все още вярва в това — отвърна Руук. — Тоби и Солей не са знаели, но Рейд Уейкфийлд е бил все още жив, когато са напуснали хотелската стая. — Руук подчерта казаното със свиреп поглед към Риптън. — Нали, Джес? Тогава с Текс сте го убили.

— Къде е? — Риптън погледна под бюрото, спомнил си, че Руук се суетеше и когато не откри последната глава, каза: — Сега ще ми кажеш къде си я скрил.

— Първо я пусни — каза Руук.

— Никъде не отивам.

— Точно така — кимна Риптън и отново огледа бъркотията в стаята.

— Ники. Опитвам се да ти помогна.

— Къде е, Руук? За последен път те питам.

— Добре — обяви Руук. — В панталоните ми е!

За миг всички замлъкнаха. Руук посочи към скута си с глава и кимна утвърдително.

— Провери — нареди Риптън.

Щом Улф свали пистолета си от главата на Ники, Руук натисна копчето на дистанционното управление с носа на обувката си. Оранжевият хеликоптер СВ-180 на перваза зад тексасеца оживя и щом перката му се завъртя, връхчето ѝ зачатка срещу стъклото и стаята се изпълни с мощни вибрации. Улф се завъртя и стреля по играчката, пръскайки прозореца. Джес Риптън, който стоеше като вкаменен, вдигна ръце, за да се защити. Хийт се метна странично към него, сграбчи го за лакътя и го вдигна нагоре, плъзгайки ръце по китката към пистолета му.

Тексасецът се обърна към нея, без да ѝ остави време да изтръгне глока от ръката на мениджъра. Затова тя я хвана със своите, прицели се, доколкото можа, натисна пръста на Риптън и стреля. Не улучи, куршумът проби превръзката. Тексасецът простена и стреля.

Докато залиташе назад, хватката на Ники върху ръката му се стегна и тя изстреля четири куршума право в лявото джобче на ризата на Ранс Юджийн Улф, преди да падне на пода.

ДВАДЕСЕТ

Почти два часа по-късно, седнал сам на плота, който разделяше кухнята от гостната, Джеймисън Руук се взираше в двете съвършено успоредни колонки от мехурчета, които се надигаха от дъното на чашата му. Това беше втората му бира и той се готвеше да изпие и трета, давайки си сметка, че така или иначе няма да може да пише. Минаваше полунощ и фенерчетата на техниците от Съдебна медицина и екипа по събиране на доказателства все още просветваха в коридора.

В стаята за четене, която беше отделил миналата година — уютна ниша с меки мебели и клубно осветление, обточена с полици за книги на нивото на раменете му, се чуваха стоманените гласове на следователите, пратени от Началника на полицията. Руук половин час им бе разказвал как е протекла престрелката — обясни, че когато е осъзнал, че ще ги нападнат, ги е разсеял, позволявайки на детектив Хийт да овладее оръжието на Риптън и да стреля по Улф, и че когато тексасецът не я е улучил, убивайки Риптън, тя е успяла да отвърне на огъня и да го застреля. Руук наивно реши, че това, че е разсеял убийците с хеликоптер с дистанционно управление, използвайки и 2,4 гигагерцов радиопредавател и крака си, ще им се стори много печено, но това бяха въздържани хора, които се занимаваха със сериозна работа и той трябваше да потърси похвала другаде.

Когато се върнаха за втори път, Ники беше с тях и макар че не можеше да чуе разговора им от мястото си, по тона им си личеше, че се готвят да приключат. Екипът най-сетне си тръгна, Хийт отказа предложената й бира, но седна с Руук. От кабинета излязоха Роули и Очоа, сваляйки ръкавиците си, и я попитаха какво е решението на съдията.

— Поне тази вечер няма да даваме показания — каза тя.

— От „Полис Плаза“ 1 не казаха много, но четейки между редовете, не очаквам да има засечки. Трябва да изчакат 24 часа, само защото това е вторият ми инцидент за деня, а те трябва да бъдат изчерпателни.

— Би трябвало да ти дадат бонус — каза Руук и преди те да успеят да отвърнат, даде заден ход. — Това беше безчувствено, извинявам се, извинявам се, от бирата е.

— Как обясняваш поведението си през останалата част от деня? — попита Роули, но той не го слушаше. Взираше се в лицето на Ники, което му подсказваше, че тя се намира някъде далеч в собствената си глава.

— Ники? — Тя се опомни и Руук каза: — Справи се страхотно.

— Да, предвид алтернативата не мога да кажа, че съм недоволна.

— Ей — обади се Очоа. — Добре ли си след... нали се сещаш?

Дори без да довърши, всички бяха наясно, че има предвид убийството на Ранс Улф, който, престъпник или не, вече никога нямаше да бъде просто „тексасецът“ за Ники. Някои холивудски опити представят нещата другояче, но истината е, че отнемането на човешки живот се отразява много силно на всяко ченге, дори когато е напълно основателно и става дума за професионален убиец. Хийт беше силна, но знаеше, че многото загуби, които бе претърпяла този ден, ще ѝ окажат въздействие. Щеше да отиде при полицейския психолог не защото беше слаба, а защото знаеше, че това помага. Знаеше също, че ще се оправи. Отговори на Очоа с едно-единствено кимване — на останалите не им трябваше повече.

Роули каза:

— Ей, Руук, вярно ли е, че си заврял ония страници в панталоните си?

Руук кимна гордо и отговори:

— Абсолютно вярно.

— Сега разбирам — каза Очоа, хващайки гумените ръкавици с два пръста — защо ни накараха да го пипаме с ей тези.

Не се засмяха — попречи им неписаното правило, че заради онова, което ставаше в коридора, трябва да спазват благоприличие. Язвителната забележка на Очоа обаче им хареса и те мълчаливо се ухилиха и заклатиха глави.

Руук обясни, че тъкмо бил прочел главата и тръгвал към кухнята, за да вземе телефона си и да позвъни на Ники. Когато посягал към него, чул, че асансьорът спира на неговия етаж. Не очаквал посетители и когато шперцовете затракали в ключалката, хукнал към кабинета, за да избяга през противопожарния изход. Прозорецът обаче не се

отворил и той се оказал в капан. Давайки си сметка, че това спокойно може да е Улф, който идва да вземе последната глава, той я натъпкал в панталоните си.

Очоа поклати глава.

— Невероятно.

— Знам — кимна Руук. — Учудвам се, че мястото ми стигна. — Останалите насмешливо изсумтяха и той каза: — Какво пък, дълга е!

Вече всички, освен Ники бяха чели кулминацията на книгата на Касиди, така че Руук ѝ я преразказа в общи линии. Ако не друго, ставаше ясно защо Джес Риптън и Ранс Юджийн Улф толкова държаха да я докопат. Последната глава обвиняваше клиента на Риптън, Тоби Милз, както и Солей Грей, че след вечерта, завършила с привидната свръхдоза на Рийд Уейкфийлд, те са постъпили като страхливци, бягайки от отговорност. Наркотиците и фактът, че знаменитостите са духнали, без дори да позвънят на 911, за да осигурят елементарна медицинска помощ за свой приятел, беше достатъчно шокиращо. Касиди беше осигурила достатъчно фойерверки, за да гарантира както че книгата ѝ ще бъде бестселър, така и че всички замесени ги очакват катастрофални законови и финансови последствия. Тя обаче не се беше задоволила с това, изобличавайки нещо още по-лошо — убийство.

Ключа държеше портиерът. Дерек Сноу, любимец на клиентите не само заради услужливостта, но и заради дискретността си, посвоему също беше професионалист в потулването на скандали. Джес Риптън знаел, че Солей Грей го е простреляла, виждал го като човек, който си държи устата затворена, когато му платят и щом той се върнал в стаята, след като извел Тоби и Солей, Риптън очаквал, че срещу разумна сума Дерек Сноу ще се престори, че нищо не се е случило. Приемайки условията му, той уверил Стената, че наистина няма защо да се тревожи заради него.

Когато стройният човек с каубойските дрехи дошъл да им помогне да „почистят“, Риптън подчертал нуждата от дискретност, като го накарал да заплаши Дерек, че ако се разприказва, ще го намери, където и да се е скрил, и ще го убие. Нещата се влошили още повече, когато тексасецът отворил черната си чанта и извадил стетоскоп. Дерек бил в гостната и изтривал дръжките на вратите с някакви

специални кърпички, получени от каубоя в спалнята, когато той извикал:

— Мамка му, Джес, този е още жив!

Портиерът бе казал на Касиди, че в този миг едва не хукнал да позвъни на 911, но смразяващата заплаха, излъчваща се от тексасеца, го стреснала и той не направил нищо. Продължил да изтрива отпечатъците, но се доближил до вратата на спалнята. Надникнал веднъж и те едва не го видели, така че се отдръпнал и се наместил така, че да остане скрит, наблюдавайки отраженията им в огледалото в банята. Говорели тихо, но той със сигурност чул Риптън да казва на другия:

— Направи нещо.

Тексасецът го попитал дали е сигурен и Риптън казал, че не иска изпадналият в делириум Уейкфийлд да се разприказва в спешното отделение и да каже на ченгетата какво е станало и с кого е бил.

— Убий мухльото.

Тогава другият измъкнал няколко бутилки от чантата си и след като натъпкал някакви хапчета в гърлото на Уейкфийлд, впръскал нещо в носа му, при това в щедри количества. После извадил стетоскопа си и дълго се вслушвал. Дерек се боял, че ще го спипат и се преместил в другия край на гостната, взел си нова кърпичка и се направил на зает. Известно време било тихо, после чул някакво движение и Риптън попитал:

— Е?

Другият отвърнал:

— Това е, свърши.

Когато излезли в гостната, портиерът се престорил, че не знае какво е станало и продължил да чисти. Риптън му казал само:

— Добра работа. Мини дистанционното още веднъж и можеш да си вървиш.

Онова, което накарало Дерек да говори с Касиди Таун, била вината. Той не бил ангел — взел парите ѝ така, както и тези на Риптън, но възможността да сподели с нея подробностите за случилото се, а то било убийството на Рийд Уейкфийлд, се превърнала в търсене на опрощение. Казал ѝ, че се страхува от тексасеца, който го уверил, че ще го убие, но повече се боял от живот, прекаран под тежестта на мълчаливото му съучастничество. Разказал ѝ и колко болезнено трудно

му било да не каже истината пред Солей Грей, която започнала да му се обажда редовно и да плаче заради отговорността, която смятала, че носи за смъртта на бившия си годеник. Дерек я гледал как затъва все по-дълбоко в бездната и казал на Касиди, че когато ѝ каже всичко, нужно за книгата, може би ще се свърже със Солей, за да ѝ каже истината. Таун го умолявала да изчака и той казал, че ще го направи, но че няма да чака вечно. Болката на Солей само влошавала угризенията му.

На това място Руук попита Ники:

— Мислиш ли, че заради това Дерек е звънял на Солей онази вечер в закусвалнята?

— И на мен това ми хрумна — каза тя. — Било е в нощта, когато е убита Касиди Таун. Обзалагам се, че Дерек си е дал сметка, че Ранс Улф го търси и се е опитал да каже на Солей, преди да стане твърде късно.

— Вероятно вече е било твърде късно — отбеляза Очоа.

— Много тъжно — каза Ники. — Солей не само че така и не е научила истината от Дерек Сноу, но последната глава на откраднатия ръкопис е липсвала и всичко, което е прочела, е осъждало поведението ѝ, подхранвайки вината ѝ.

Руук кимна.

— Трагичното е, че умря, без да знае, че не е виновна за смъртта на Рийд.

Очоа погледна към партньора си.

— Какво си се умислил?

— Защо да съм се умислил? — попита Роули.

— Стига, ясен си ми, същият си като жена ми.

— Защото и двамата не спим с теб ли?

— Много смешно. Искам да кажа, че те познавам. Какво има?

— Ами, относно Солей Грей — каза Роули, — ако Джес Риптън е стоял зад всички убийства, било заради Тоби, било заради себе си, тя какво общо има? Искам да кажа като изключим това, че я е гонела параноя и се е чувствала виновна за онази нощ.

Хийт отговори:

— Предвид всичко, което знаем сега, не смятам, че е била забъркана с Риптън, Улф или Тоби. Не и като съучастник в някое от убийствата.

— Но въпреки това нападна Пъркинс, за да вземе ръкописа — каза Роули. — Да не твърдиш, че това е било съвпадение?

— Не, просто е станало едновременно. Има разлика.

Руук отново отпи от бирата си.

— А какво я е накарало внезапно да реши да го нападне?

— Имам идея — каза Ники, стана от барстола и се протегна. — Утре ще ви кажа дали съм права. Първо трябва да говоря с някого сутринта.

* * *

Когато на следващата сутрин Ники Хийт тръгна от управлението на запад по 82-а улица, нещо ѝ се стори различно. В далечината се чуваше тихо монотонно бръмчене, което не беше чувала от седмица. Докато приближаваше „Амстердам“, забеляза малко облаче дизелов дим и ръмженето за миг се превърна в рев, който спря със скърцане и съсък, когато боклукчийската кола удари спирачките. Двама служители скочиха на улицата и нападнаха стената от боклук, останала след стачката. Две коли спряха зад камиона, който временно запушваше улицата, докато мъжете мятаха в него черни и зелени найлонови чували. Когато мина край тях, Хийт чу как шофьорът крещи през затворения прозорец:

— Хайде деее!

Ники се усмихна. Стачката на боклукчиите беше приключила и нюйоркчани вече можеха да се ядосват за нещо друго.

Беше 8:05, „Кафе Лало“ току-що беше отворило и единственият клиент, Петър, я чакаше, седнал под един от големите плакати с европейско изкуство, закачени на тухлената стена в дъното.

— Радвам се, че можахме да се видим — каза той и я прегърна.

— Да, и аз.

Тя седна срещу него до бялата мраморна масичка.

— Харесва ли ти мястото? — попита той. — Не исках да е до прозореца, стачката свърши и дизеловите пари се върнаха. Ужас.

— Да, миризмата от боклука определено е за предпочитане.

— Предавам се, Ники. Все забравям, че си оптимист. Чашата винаги е наполовина пълна.

— Да, поне през половината време.

Щом дойде келнерката, Ники каза, че иска само лате, без нищо за ядене. Петър затвори менюто и поръча същото.

— Не си ли гладна?

— Скоро трябва да се връщам на работа.

Веждите му разочаровано се свъсиха, но той не каза нищо. Вместо това продължи да действа по собствения си дневен ред.

— Знаеш ли, че тук са снимали „Имаш поща“?

Кой знае защо в главата ѝ изникна „Имаш пенис“ и на лицето ѝ изплува неканена усмивка.

— Какво? — попита Петър.

— Нищо. Мисля, че още съм преуморена след вчера.

— Къде бляя? — каза той. — Не те попитах как върви всичко това.

— Да си призная, не е много лесно, но върви добре.

Тя не му каза за онова, което беше преживяла в апартамента на Руук, но той веднага премина към тази тема.

— Днес във всички вестници пишат за Тоби Милз, Джес Риптън и оня другия. Ти участва ли в разкритията?

Кафетата дойдоха и Ники изчака келнерката да се отдалечи, преди да отговори.

— Петър, не мисля, че между нас ще се получи нещо.

Той остави лъжичката си и я погледна объркано.

— Защото настоявам ли? Пак ли избързвам?

Тя беше решила, че колкото и да ѝ е трудно, ще проведе този разговор и пренебрегна кафето си.

— Не става дума за това. Да, ти наистина... си непоколебим, когато се интересуваш от нещо.

— Заради писателя ли е? Да не си гадже на Джеймисън Руук?

Той ѝ даде възможност и тя веднага се възползва.

— Не, няма да се получи, защото не съм сигурна, че мога да ти вярвам.

— Какво? Ники...

— Ще ти помогна. Опитвам се да разбера как на Солей Грей ѝ е хрумнало да нападне редактора на Касиди Таун.

Петър веднага се размърда, тя чу лекото скърцане, когато се намести на дървения стол. Щом се успокои, тя продължи:

— Това стана веднага след гостуването ѝ в твоето предаване. В нощта, когато ми каза за книгата на Касиди.

— Ти си приятел, разбира се, че ти казах.

— Само че не ми каза всичко. Не ми каза кого ще разобличи Касиди, но знаеше, нали? Знаеше, защото ти е казал не редакторът, а твоят ментор. Касиди Таун ти каза, нали? Може би не всичко, но това-онова, права ли съм? — Той отмести очи. — А ти си казал на Солей Грей. Затова тя хукна да краде ръкописа от издателя. От къде иначе би могла да знае? Кажете ми, че греша.

Влизаха и други клиенти, така че той се наведе през масата и заговори тихо, с треперещ, дрезгав глас.

— След станалото с Касиди реших да кажа на Солей. За да я предупредя.

— Може би, но освен това си се подмазвал. Убедена съм, че не си знаел какво ще направи, но не си могъл да устоиш на изкушението да ѝ направиш услуга, за да ти бъде задължена. Така се прави, нали? Поразпита ме малко, а после в „Леджър“ излязоха подробности за снимката от аутопсията, която ѝ показах. — Тя направи пауза. — Моля те, кажете ми, че не си Жилото.

— Аз? Не.

— Но я познаваш.

— Него. Да.

Хийт се увери, че той я слуша внимателно, преди да каже:

— Петър, не знам какво ти се е случило — може би винаги си бил такъв и затова се разделихме.

— Просто се опитвам да си върша работата, Ники. Не съм лош човек.

Ники го погледна внимателно и каза:

— Не, не мисля, че си лош човек. Просто смятам, че представите ти за морала са малко размити.

Тя остави парите за кафето на масата и си тръгна. Докато вървеше към вратата, се върна десет години назад, към последния път, когато напусна Петър. Тогава се намираха в кафене в Уест Вилидж, беше зимна нощ и от колоните се носеше гласът на Боб Дилън. Тя си спомни песента, която и сега съвпаднаше с чувствата ѝ, точно както тогава. „Не му мисли много, всичко е ОК.“ Все още потънала в меланхоличните, лишени от обвинения размисли на Дилън за

връзките, Ники спря на най-горното стъпало на кафенето, за да закопчее кафявото си кожено яке, преди да тръгне на кратката си разходка обратно до управлението. Пред някаква закусвалня нагоре по улицата забеляза Лорън Пари, която слизаше от едно такси. Хийт понечи да я повика, но забеляза, че от следващото слиза детектив Очоа и избързва, за да ѝ отвори вратата. С театрален жест той я покани вътре, двамата се засмяха и влязоха. Явно имаха среща за закуска. „Или пък“, каза си Ники, „са прекарали нощта заедно и идват на ранен обяд“. Гледката я накара да забрави Дилън за момент. Тя види студения, свеж есенен въздух и я изпълни надежда, че може би от време на време нещата се получават по-добре от просто „ОК“.

* * *

Когато стъпи на тротоара, Хийт отново спря и си спомни, че точно тук беше видяла койота преди няколко дни. Очите ѝ обходиха улицата и си спомни какво се беше случило.

Тогава го видя.

Койотът не беше там, където го забеляза последния път. Сега беше по-далеч и душеше тротоара на ъгъла с „Бродуей“, където тъкмо бяха прибрали боклука. Пред очите ѝ наведе глава и близна нещо, а тя продължи да го наблюдава мълчаливо, макар че отчасти ѝ се щеше да му извика „Ей!“ или просто да подсвирне, за да види дали ще реагира. Или дали ще я познае.

Докато Хийт размишляваше, животното вдигна глава. И погледна право към нея. Двамата стояха неподвижно и се гледаха от една пресечка разстояние. Тясната му глава бе твърде далеч, за да се виждат подробности, но прашната му сплъстена козина ѝ казваше достатъчно за седмицата, която бе прекарал, преследван от хеликоптери и камери. Той вдигна муцуна още малко, за да се вторачи в нея и в този миг ѝ се стори, че стои гола пред очите му. После койотът сви уши и този жест я накара да усети нещо, което можеше да опише само като родство между две същества, които са изтърпели цяла седмица извън своята среда.

Тя колебливо вдигна ръка, за да му помахва, но точно тогава покрай животното мина една кола и го скри от очите ѝ. Когато отмина,

койотът беше изчезнал.

Ники отпусна ръка и тръгна обратно към управлението. Докато чакаше да пресече на ъгъла на „Амстердам“, тя се обърна, за да се увери, но него го нямаше. Тя разбираше защо. И двамата познаваха нуждата от прикритие.

* * *

Същата вечер Ники се прибра в апартамента си, където Руук седеше до масата и работеше.

— Как върви статията?

— Какво? Няма ли да извикаш „Скъпи, дойдох си!“?

— Никога — каза тя, застана зад стола му и го прегърна през врата.

— Знаех си, че ако дойда у вас, нищо няма да свърша — каза той, отпусна глава назад и двамата се целунаха. Тя отиде в кухнята и докато вадеше две бири от хладилника, извика:

— Винаги можеш да се прибереш и да черпиш вдъхновение от факта, че работиш на истинско местопрестъпление.

— Не, благодаря. Ще се върна, когато минат от компанията за почистване. — Той взе едната бутилка и двамата се пукнаха. — След двойно убийство цената на апартамента ще падне главоломно. Дали да обявя банкрут?

— Очакваш да повярвам, че някога ще го продадеш ли?

— Слушай, съжалявам за теб и Петър.

Тя отпи глътка бира и повдигна рамене.

— Случва се. Жалко е, но се случва — каза тя и се усмихна, оптимистка както винаги. — Надявах се с теб да станем приятели.

— Да, и аз.

— Лъжец.

Руук се замисли за онова, което беше открил за контрабандата с животни на Петър и времето, което бе прекарал в затвора, но вместо да го издаде, я погледна и се усмихна.

— Не знам. Стори ми се свестен.

— Лъжеш, та пушек се вдига — каза тя и тръгна към дневната.

— Ей, къде отиваш, точно щях да ти се пробвам.

Тя се настани на дивана и каза:

— Пробвай се пред клавиатурата. Отсега нататък да чувам само тракане на клавиши, господин Руук. Искам всички корици с Ники Хийт да се изметат от павилионите — веднага.

Той пописа малко и каза:

— Не се ли чувстваш пренебрегната?

— Не, продължавай, аз ще почета.

— Интересно ли е?

— Хм — каза тя. — Прилично е. Заглавието е „Нейният рицар“.
— Руук стана от стола и стигна до нея, преди тя да добави: — От Виктория Сейнт Клеър.

— Какво значи „прилично е“? Това е литература, професионално написана.

Той седна до нея, тя прелисти страницата и изрецитира:

— „Жаждата ѝ за него бе утолена в убежището на силните му ръце и широките му плещи, докато я прегръщаше на дивана.“ — Ники сложи книгата в скута си. — Не е кошмарно.

— Следващия път ще се справя по-добре — каза Руук. — Трябва ми само малко вдъхновение.

— О, така ли?

— Така.

Хийт остави книгата на пода, привлече го към себе си и се отпусна на дивана. Руук я целуна, тя се надигна към него и когато той плъзна ръце по тялото ѝ, го погледна изпепеляващо и каза:

— Късай, Арлекине!

Издание:

Ричард Касъл. Убийствена жега

Американска. Първо издание

ИК „Pro book“, София, 2013

Редактор: Илиана Велчева

Коректор: Марко Кънчев

ISBN: 978-954-2928-43-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.